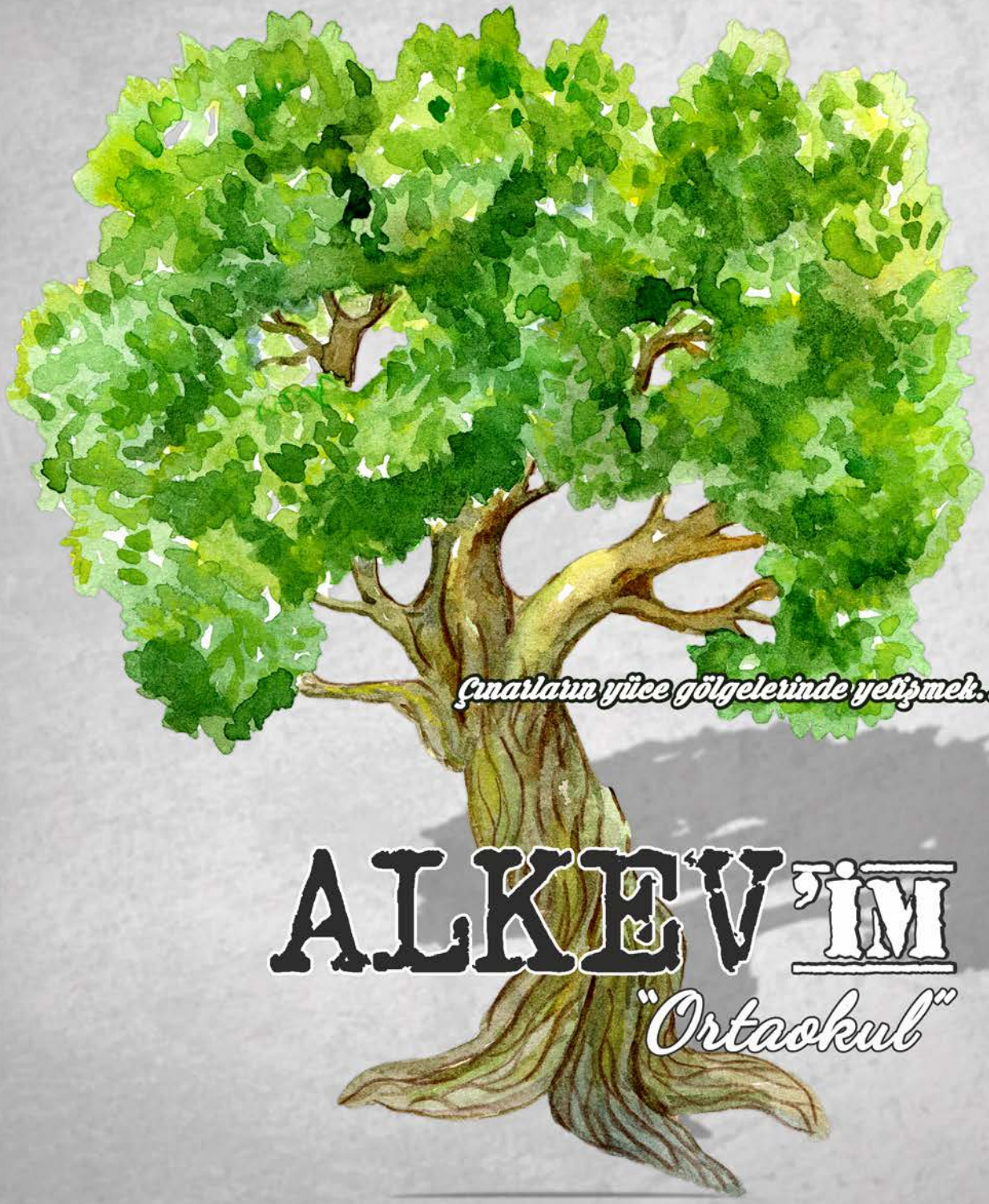
Sayı: 8 Nisan 2022

Alman Liseliler Kültür ve Eğitim Vakfı Özel Okulları Yıllık Edebiyat Dergisidir.

Çınarların yüce gölgelerinde yetişmek...

ALKEV'İM

"Ortaokul"

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

“ YÜKSEK UYGARLIĞIN MERDİVENİ SANATTIR. ”

M. Atatürk

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV Özel Okulları

Alkent 2000 Mah. Mehmet Yeşilgül Cad. No.: 7
Büyükçekmece / İstanbul
Tel: +90 212 886 88 40
Fax: +90 212 886 88 55

İmtiyaz Sahibi:
İsmet AKSÖYEK
ALKEV Özel Okulları
Kurucu Temsilcisi & Genel Müdürü

Editör:
Türkçe Zümresi
Yayına Hazırlayanlar:
Avni GÜZELKAN - Türkçe Zümresi Eş Başkanı
Tsidem MOUSTAFA - Türkçe Zümresi Eş Başkanı
Sevda Binnur AYDEMİR - Türkçe Öğretmeni
Fatih BULAT - Türkçe Öğretmeni
Ecem AYHAN - Türkçe Öğretmeni

Dergi Yapım - Grafik Tasarım:
İleri Fikir Reklam Ajansı
Tel: +90 212 853 28 62
www.ilerifikir.com

Basım Yeri ve Tarihi:
İstanbul - 2022
Yayın Türü:
Yıllık

ALKEV'İM dergisinde yer alan öğrenci yazıları ve resimlerinin her türlü yayın ve kullanım hakkı ALKEV Özel Okullarına aittir. ALKEV'İM para ile satılmaz. ALKEV Özel Okulları Ortaokul öğrencilerinin edebiyat dergisidir.

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ

DENEMELER
GEÇMİŞTEN BUGÜNE 4
KALPLER 5
RÜYA MI GERÇEK Mİ? 6
PENCERE VE MERDİVENLER....7
GÖBEKLİTEPE'NİN GİZEMİ 8

MİTOLOJİ
TAHT MÜCADELESİ 10
MELEZLER TANRI KADAR GÜÇLÜ 11
GULAG EVRENİ 12-13
ZEUS VE HİKÂYESİ 14
HERMES ZAMAN YOLCULUĞUNDA 14

ATATÜRK VE CUMHURİYET
KAHRAMAN ATA'M....16
İÇİMDEKİ ATATÜRK 16
SÖNMEYEN IŞIK....17
CUMHURİYETİM....17
DÜŞÜNÜN....18
10 KASIM 1938 18
KASIM 19
YAŞA ATA'M YAŞA 19
SONSUZ BAKIŞ....19
HERKES İSTER....20
KAHRAMANIMIZSIN ATATÜRK 20
10 KASIM 20
ATA'M 21
ATATÜRKÇÜLER....21
BİR TARİH YAZILIYOR....22
CUMHURİYET....22
UYANIŞIN TARİHİ 22
ATATÜRK VE CUMHURİYET....22
ATATÜRK VE CUMHURİYET 23
BENİM KAHRAMANIM....23
OSMANLI'DAN TÜRKİYE'YE....23
KAHRAMANIMIZ....24
NE GÜZELSİN CUMHURİYET 24
SEN OLMASAYDIN 25
CUMHURİYET OLMASAYDI 25
DÜŞÜNSENİZE 25
TÜRK GENÇLİĞİNE BIRAKTIĞIM EMANET....26

MASALLAR
ÇOK İSTERSEN ELBETTE OLUR....28
SAKAR BİR KIZ....29
HAYALLERİNİ ARAYAN KEDİ....30-31
KİM İKLİM KRİZİ İLE SAVAŞACAK....32
BİR OLMAK....33

ŞİİRLER
KAFAMIN İÇİNDE 35
KİM İSTEMEZ 35
RÜZGÂRLAR 35
SAVAŞ 36
ÖZGÜRLÜK 36
YARDIMLAŞMA 36
ÖZGÜR ARKADAŞ 37
SANMA....37
NE GÜZELDİR DOSTLUK 37
UMUT 37

AFORİZMALAR
AFORİZMALAR 38-39

GEZİ YAZISI
GEZİ YAZISI 40

DEYİMLERLE ÖYKÜLER
DÜMEN ÇEVİREN KURNAZ AYŞE....42
KAFA YORMAK 42
BEREN VE ZORBALAR....43
İKİ GÖZÜM İKİ ÇEŞME....43
ÇOCUK....43
GÖZ ATMAK....43
GÖZDEN DÜŞMEK....45
SÜT DÖKMÜŞ KEDİ GİBİ....45
MİA'NIN ZİL ÇALAN ETEĞİ....46
AKLIN BEŞ KARIŞ HAVADA....46
ÖZEL ÖZELLİK....46

KARİKATÜR YORUMLAMA
EN İYİ ALIŞNALIK....48
OKUMAK, OKUMAK, OKUMAK 48
BİR KİTAP BİR DÜNYA 49
KİTAP NEDİR....49
BİLGİ ŞELALESİ....49
KİTAP OKU MANIN YARALARI....49
KİTAP VE BİLGİ 50
KİTAPLARIN ÖNEMİ 50
KİTAP HAYATTIR 50
KİTAPLARIN ÖNEMİ 50
CAN VEREN KİTAP....51
BİLGİ SELİ 51

ÖNERİYORUM
ÖNERİYORUM....52

ÖYKÜLER
SERÇEKÖY 54
BİRLİKTE BAŞARMAK 55
BİR OLMANIN GÜCÜ....56
YARDIMLAŞMA VE DAYANIŞMA 56
BİR OLMAK....56
GÖRÜNMEYEN GÜÇ....57
UBUNTU....57
MERAK ETME 58
YARDIMLAŞMA 58
BİR OLAMK....59
BİR OLMAK 59
FOTOĞRAF SERGİSİ 60

ÖZGÜN DÜŞÜNCE DOSYASI
DOKUN HAYATA 62
İLERLE MUTLULUĞUN YOLUNDA 62
KALPLERE DOKUN....63
DOKUN HAYATA 64
GÜZEL BİR DÜNYA 64
HAYAL KUR, HAYATA DOKUN 65
DOKUN HAYATA 65
DOKUN HAYATA 66
İNCİR ÇİÇEĞİ 66
DOKUN HAYATA 67
DOKUN....68
KELEBEĞİN HAYATI....69
HAYATIN KALDIRIMLARI 70
BİRLİK OLMAK....71
DOKUN AĞACA....72

Alman Liseliler Geleneği ile Güçlü Bir Geleceğe...

“Bütün iyi kitapların sonunda
Bütün gündüzlerin, bütün gecelerin sonunda
Meltemi senden esen
Soluğu sende olan
Yeni bir başlangıç vardır.

Parmağını sürsen dünyaya, rengini anlarsın
Gözünle görsen elmayı, sesini duyarsın
Onu işitsen yuvarlağı sende kalır
Her başlangıçta yeni bir anlam vardır.

Nedensiz bir çocuk ağlaması bile
Çok sonraki bir gülüşün başlangıcıdır.”

Umuş – Edip CANSEVER

Bahar...

Yaşamın, doğanın, insanın ve diğer tüm canlıların gözlerini her gün yeni bir umuda açarak uyandığı mevsimdir bahar.

Umuttur bahar. Nasıl ki kurumuş bir dalı yeni doğmuş gibi yeşertir, her dalda rengarenk tomurcuklar açtırırsa bizim de kalplerimize öyle getirir işte yaşamanın sevincini.

“Mutluluk, elin erişebileceği çiçeklerden bir demet yapma sanatıdır.”
B. GODDARD

Çocuklarımızın kaleminden dökülen çiçeklerden bir demet olan bu dergi, her birimize mutluluk ve umut olsun. Unuttuğumuz tüm güzelliklerin tohumunu eksin kalplerimize. Okudukça sizin hayatınızda da bin bir renkte çiçekler açsın.

TÜRKÇE ZÜMRESİ

DENEMELER

GEÇMİŞTEN Bugüne

İnsanlar Arası İletişim

Eskiden bugüne, dünyanın varoluşundan yok oluşuna kadar hatta, bir sürü değişim yaşandı ve yaşanacak. Tıp, turizm, teknoloji ve daha nice bilmediğimiz alan. Bu değişimlerden en çok etkilenen unsurlardan biri de bence en başlıcası insan oldu. İnsan; gelişti, değişti, evrildi. Yaşam tarzları ve iletişimleri ise koşan asırlara ayak uydurmaya çalıştı. Bu iletişimler zamanın getirisi bireyselleşmeyle yıprandı, bozuldu.

Dünyaya bakış açıları, sosyal ilişkiler, ailevi düşünceler gibi farklılık gösteren durumlar ortaya çıktı. Bu tarz bozukluklar eski nesillerle yeni nesillerden olan insanların anlaşmasını zorlaştırdı. Kuşaklar arasındaki makas açıldıkça açıldı. Anlatmak gerekirse birçok ayrıntı verilebilir. Fakat en basit olarak akla gelen ilk farklılık, çoğu zaman müzik zevkleri olur. Geçmişte ve şu an da dinlenen müzik... Bu farklılaşma dönemleri oluşturdu. Klasik müzik, barok müzik, halk müziği ve kullan at dünyasının popüler müzik. Peki sadece müzik mi? Bir milletin varlığının aynası olan yegane yapılarından dil, dilimiz, Türkçemiz... Mesela büyükannenize veya büyükbabanıza gidip de "Bu yıl çok fazla linç yiyen youtuberlar var." derseniz yüzünüze uzun uzun baktıktan sonra büyük ihtimalle "O ne demek yavrucuğum?" derler. Bilmemelerinin nedeni onların gençlik dönemlerinde, bırakın youtube'u, bırakın interneti, akıllı telefonun belki de telefonun bile olmadığı bir dönem... Santralden kurulan bağlantılar, yazılan mektuplar...İşte benim bahsettiğim tam olarak bu. Açıkçası nesiller arası farklılıklar, artılarıyla ve eksileriyle çokça tartışmaya açık konulardır. Gün değişiyor, ağarıyor, batıyor, doğuyor yine batıyor. Gün değişirken yaşanmışlıklar, alışkanlıklar da değişiyor. Yeni yeni ihtiyaçlar doğuruyor ve bu ihtiyaçlar bir yeni ihtiyacı daha hayatımıza getiriyor.

Somut olarak baktığımızda aynı dilde farklı şeyler konuşan insanlar olarak bir arada oluyoruz. Parmağının tek hareketiyle gündemi değiştiren bir nesil, doğruyu ve yanlışı bugünün gencinden daha farklı öğrenen bir nesil, gündemi alacağı gazeteden veya dinlediği radyodan öğrenen bir nesil. Adlandırmalara baktığımızda X,Y,Z kuşağı. Beklentiye baktığımızda kusursuz bir iletişim. Peki bugün başımızı telefon ekranından kaldıramıyorken hangi iletişim?

Zaman değişiyor, iletişim şekli değişiyor; bizler hep aynı kalıyoruz. Yıllar geçtikçe kendimizdeki değişimleri de görebilmek ümidiyle...

Deniz ÇELİK 8/C

Kalpler

Sosyal hayatta karşımıza bir sürü olay çıkar ve doğal olarak bizler de bu olayları önemlerine göre belli bir düzene sokarız. Bence bu bahsettiğim sırada bazı insanların umursamadıkları çok önemli bir davranış bulunur. Bu davranış, "hayvan sevgisi" olarak adlandırılır. Ancak bence bu kavram hayvan sevgisi değil, hayvanlara değer vermektir.

Bütün hayvanlar sevilmek zorunda değildir. Bu yüzden de bu kavramı hayvan sevgisi olarak ifade etmek yanlıştır. Ancak tüm hayvanlara değer vermeli, hepsinin ihtiyaçlarını karşılamaya çalışmalıyız. Hayvanlar da bizler gibi bir cana sahipler ve onların da bizler gibi ihtiyaçları bulunur. Hatta hayvanlar düşünemediklerinden, kendilerini açıkça ifade edemediklerinden insanlardan çok daha masum ve çaresiz canlılardır bence. Sokakta, evde veya başka bir yerde onların da bizler gibi sevgi için, değer görmek için atan kalpleri vardır. Onların kalpleri de en az insanlarınki kadar değer görmeyi ve sevilmeyi ister.

Evet; hayvanlar duygularını, düşüncelerini biz insanlar gibi konuşarak aktaramaz çevreye. Ancak bu durum onların da bizler gibi sevgi dolu kalpler olduğu gerçeğini değiştirmez.

Sude EVREN 7/B

Rüya mı Gerçek mi?

Utku sıcak bir yaz günü uzun zamandır başında oturduğu bilgisayardan kafasını kaldırıp ona seslenen annesine doğru baktı.

-Sıkılmadın mı oğlum hep aynı oyunları oynamaktan?

-Ne yapayım anne? Seviyorum oyun oynamayı. Hem daha görevlerim de bitmedi.

-Ah be yavrum! Kalkta şöyle bir sokağa çık. Bak çocuklar ne güzel oynuyorlar.

-Anne ben sevmiyorum sokakta oynamayı. Hem çok sıcak şimdi koşup terleyeceğim. Burası iyi hem serin hem de yorulmuyorum.

-Gözlerine yazık değil mi be yavrum.

-Annecim ben bilgisayarımla ve telefonumla çok mutluyum beni düşünme sen.

-Peki o zaman dedi annesi omuzlarını düşürerek.

Utku 9 yaşındaydı ve bütün hayatı telefon ve bilgisayar arasında geçiyordu. Utku bir süre daha oyun oynadıktan sonra yatağına uzandı ve telefonu eline aldı. Gözleri yorgunluğun ve sıcağın da etkisiyle ağırlaşmıştı. Utku bir süre sonra uykuya daldı.

Uyandığında mahallelerinde bulunan, alt ve üst sokağı birbirine bağlayan merdivenin başındaydı. Ama bir tuhaflık vardı. Merdivenlerde oturan ve oynayan çocukların kıyafetleri çok değişikti. Utku'nun gözü birden kendi kıyafetlerine ilişti. Utku'nun kıyafetleri de çocukların kıyafetleri ile aynıydı. Merdivenlerdeki çocuklar neşe içindeydiler. Kimisi saklambaç oynuyor, kimi elindeki topacı çeviriyor, kimiyse merdivenlerde oturup sohbet ediyordu. Utku bu çocukların hiçbirisini tanımıyordu. Bunlar yabancı çocuklardı. Utku annesini aramak için cep telefonuna sarıldı. Ancak cep telefonu cebinde yoktu. Onun yerine cebinden topaç çıktı. Utku topacın ne işe yaradığını bile bilmiyordu. Birden aklına annesinin numarasını ezbere bildiği geldi. Merdivenlerde oturan çocukların yanına yaklaştı;

-Merhaba benim adım Utku. Acaba cep telefonunuzdan annemi arayabilir miyim?

Merdivende oturan Ali Utku'nun yüzüne şaşkın bir yüz ifadesiyle bakarak;

-Cep telefonu mu? O da ne? Bizim daha evlerimizde bile telefon yok.

Utku Ali'nin kendisiyle dalga geçtiğini düşündü.

-Benimle dalga geçiyorsun herhalde. Cep telefonu artık bütün çocukların elinde var.

-Ne dalga geçmesi? Ben çok ciddiyim. Cep telefonu nedir bilmiyorum. Telefon etmek istiyorsan şu ileride telefon kulübesi var. Karşısında da büfe var. Büfeden jeton alabilirsin.

-Nasıl olur. 2022 yılındayız. Telefon kulübesi mi kaldı?

- Nasıl? 2022 yılı mı? Biz şu anda 1985 yılındayız.

-Kulaklarına inanamayan Utku hemen karşıdaki bakkala koştu. Bakkalın önündeki gazetelerde yazan tarihe baktı. Gazetede 13 Haziran 1985 yazıyordu.

Bu neydi böyle? Bir korku filmi miydi? Yıl 1985. Telefon yok, bilgisayar yok. Herkes tuhaf bir şekilde giyinmiş. Utku'ya ne olmuştu. 1985 yılına nasıl gelmişti. Utku üzgün ve düşünceli bir biçimde çocukların yanına gitti. Ali,

-Şimdi inandın mı bize? 1985 yılındayız. Telefonu kim kaybetmiş biz bulalım. Çoğumuzun bisikleti bile yok. Topaç ile bilyeyi bulursan ne ala. Hele birde meşin topun olursa en kral sensin.

Utku sanki büyük bir kabusun içindeydi. Bilgisayarı ve telefonu olmadan nasıl yaşayacaktı. Peki bu çocuklar nasıl zaman geçiriyordu? Topaç neydi? Bilye neydi? İnternet olmadan derslerini nasıl yapacaktı? Utku bütün bunları düşünürken, Ali omzuna dokundu.

-Ömer evden topunu getirecek. Yakar top oynayacağız sende bizimle oynasana.

-Ben yakar top oynamayı bilmem ki.

-Olsun biz sana öğretiriz.

Utku o gün Ali ve arkadaşlarıyla beraber akşama kadar top oynadı, bilye tokuşturdu, topaç çevirdi, saklambaç oynadı. Çeşmeden su içti. Boş arsadaki ağaçtan elma toplayıp yedi. Çimlere uzandı, koştu, terledi, yoruldu. O gün yaptığı her şeyden o kadar çok zevk almıştı ki telefonu ve bilgisayarı bir kere bile aklına gelmedi. Bu duruma kendisi de çok şaşırdı. Akşam olmuştu. Çocuklar bir tekerleme tutturdu.

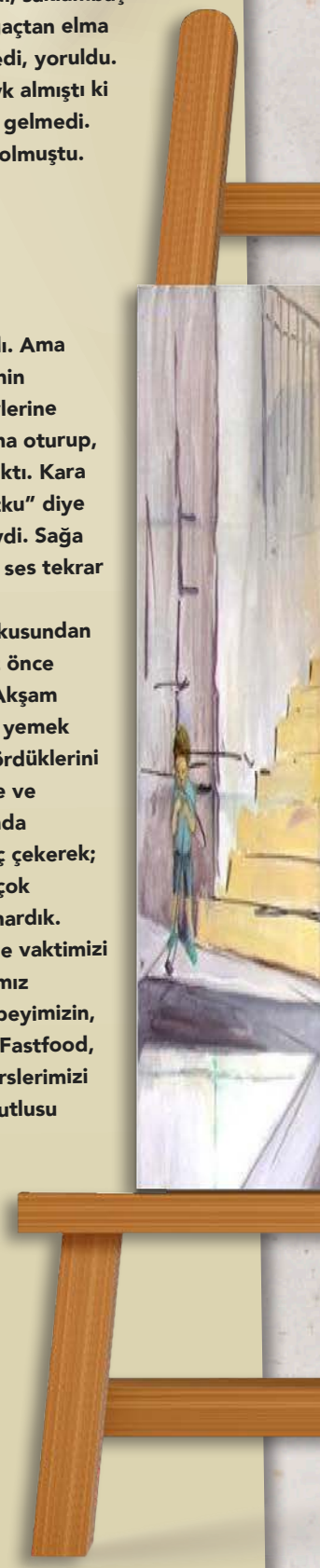
-Evli evine,
Köylü köyüne,
Evi olmayan,
Fare deliğine.

Utku eve gitme vaktinin geldiğini anladı. Ama Utku nereye gidecekti. Onun şimdi ki evinin yerinde bir gecekondu vardı. Çocuklar evlerine dağıldı. Utku da merdivenlerin basamağına oturup, düşünmeye başladı. Peki şimdi ne yapacaktı. Kara kara düşünürken birden bir ses "Utku, Utku" diye bağırmaya başladı. Bu ses annesinin sesiydi. Sağa sola bakındı ama kimseyi göremedi. Aynı ses tekrar Utku'ya seslendi.

Utku annesinin sarsmasıyla beraber uykusundan uyandı. Şaşkın gözlerle etrafına baktı. Az önce yaşadıklarının bir rüya olduğunu anladı. Akşam olmuş, babası eve gelmişti. Hep beraber yemek yediler. Utku yemek yerken rüyasında gördüklerini heyecanla anne ve babasına anlattı. Anne ve babasının çocukluğu da Utku'nun rüyasında gördüğü yıllara denk geliyordu. Annesi iç çekerek;

-Ah Utkucuğum! Bizim çocukluğumuz çok güzeldi. Akşamlara kadar sokaklarda oynardık. Yorulmak nedir bilmezdik. Sizin gibi böyle vaktimizi çalan, zihnimizi yoran pahalı oyuncaklarımız yoktu. Kaliteli kıyafetlerimiz yoktu. Ağabeyimizin, ablamızın küçülen kıyafetlerini giyerdik. Fastfood, kola nedir bilmezdik. İnternet yoktu. Derslerimizi bin bir zorlukla yapardık. Ama bizden mutlusu yoktu. Şimdi size bakıyorum da hiçbir şeyden mutlu olmuyorsunuz. Dışarıda çok güzel bir dünya var. Bunun kıymetini bilmiyorsunuz.

Yemeğin ardından Utku odasına çekildi. Gördüğü rüyanın etkisindeydi. Bugüne kadar oynadığı hiçbir oyundan bu kadar zevk almamıştı. Utku o gece bilgisayarına ve telefonuna el sürmedi. Yatağına uzandı. Ertesi gün sokakta oyun oynamak için sabırsızlıkla sabahın olmasını bekledi...

İbrahim ŞİŞMAN 8/A

Pencere ve Merdivenler

Eda, hastane odasının camından dışarı baktı. O gri merdivenler hiç bu kadar sıkıcı görünmemişti. Annesi doktoruyla geçirdiği ameliyat hakkında konuşmaya giderken kalkmaması konusunda tembihlemişti oysaki.

Annesi geldiğinde onu ayakta görünce telaşlandı. Yorulmamasını istiyordu. Hemen iyileşmesini, arkadaşlarıyla beraber onu mutlu görmeyi istiyordu. Eda'nın arkadaşlarını ne kadar sevdiğini ve özlediğini biliyordu. Bu sırada kat görevlisi Eda'nın akşam yemeğini getirdi. Mırın kırın ede ede yemeğini yedikten sonra Dilara'yı aradı. Dilara onun en yakın arkadaşıydı. Ona onu, okulu, sınıfı, hatta okulun huysuz kedisi Naci'yi bile ne kadar özlediğini anlattı. Hastane penceresinden baktığında gördüğü sıkıcı merdivenlerden bahsetti. Hastanedeki insanları, yan serviste kalan yaşlı Hatice Teyze'yi anlattı. Hatice Teyze'nin ayaklarının tutmadığından, bu nedenle pencereden baktığında sadece merdivenleri gördüğünden bahsetti. Eskiden görebildiği uçan balonlar ile kuşların ne kadar rengarenk ve ışıltılı olduğunu anlatırdı durmadan Hatice Teyze. Eda da hem bu duruma çok üzüldüğünü hem de onun da dışarı çıkamadığı için çok mutsuz ve yalnız hissettiğini düşündüğünü söyledi. Dilara onun ne kadar üzüldüğünü anladı. Ertesi gün okula gittiğinde öğretmenine Eda'ya nasıl yardım edebileceğini sordu. Öğretmeni düşünmek için biraz vakit istediğini söyledi. Bir sonraki ders öğretmenleri türlü türlü duvar boyaları, rengarenk çiçeklerle geldi. Meğer öğretmenleri arkadaşlarının anneleriyle konuşmuş, onları hastaneye götürmek için izin almış. O gün Eda, camdan dışarı baktığında sınıf arkadaşlarını bir sürü boyayla merdivenlere balonlar, rengarenk kalpler, kelebekler çizip boyarken; bir sürü çiçeği merdivenlere koyduklarını gördü. Bütün gün Hatice Teyze ve ikisi merdivenlerin nasıl şahane bir sanat eserine dönüştüğünü mutlulukla izlediler.

Bir ay sonra Eda, bisikletiyle okula giderken o rengarenk merdivenleri gördü. O an sıcak bir his içinde filizlendi. Ne kadar iyi arkadaşları olduğunu ve umudun onun için hiç bitmeyeceğini hatırladı. O hafta sonu ailesiyle hastanenin çocuk servisini ziyaret ettiler. Hasta çocuklara hediye ettiği oyuncaklar ve rengarenk merdivenler artık o çocukların hep yanında olacaktı. Güler yüz ve sevgiyle...

Deniz FISTIKÇI 8/D

GÖBEKLİTEPE 'NİN GİZEMİ

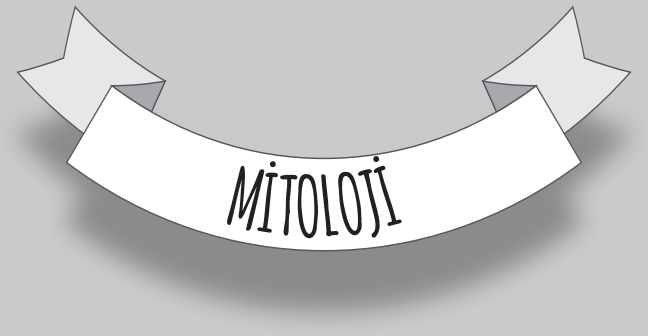
Tarihin gizem perdesini aralayan o gizemli yer. İnsanlığın başlangıcına kadar gidebilen, dini inanış ve şu ana kadar var olmuş inançların büyük bir kısmını yalanlayan o merak uyandırıcı yer neresi?

Bir köylü bir gün çok uzun zamandır şans getirdiğine inanılan bir dut ağacının çevresinde, üzerinde kadın motifi olan bir taş parçası bulur. Köylü bu parçayı bölgedeki arkeoloji müzesine götürür. Üzerinden bir süre geçer ve Alman Arkeolog Klaus Schmidt araştırma yapmak amacıyla bölgeye gelir. Müzeyi gezerken gördüğü bu taş parçası kendisinin ilgisini pek çeker. Bunun üzerine bir çalışma yürütmeye başlar ve dut ağacının çok yakınında kazı çalışması başlatılır. En yakın sekiz bin en eskisi on iki bin yıl hatta daha bile öncesine kadar dayanan ne olduğu tam olarak bilinmeyen yaşam alanları ve birçok benzer hayvan motifli taş bulunur. Ama hiçbir yerde bu kazı çalışmasının başlatılmasına sebep olan kadın motifli taşa benzer bir taş bulunamaz. İlginç yanı ise şu, tarihin başlangıcı olarak kabul edilen bu yerdeki dut ağacı nesiller boyunca kutsal sayılmış. Ağaç bereketi temsil edermiş. Evlat sahibi olmakta zorlanan çiftler ağaca gider dilek tutarlarmış. Bu ağacın yanında bulunan kadın motifli taşata bu yüzden doğurganlığı ifade eder. Bunun yanı sıra bu yer tarihin başlangıcı olduğu için elimizde ne kadar kanıt veya bilgi olmasa da ilk insanların varlığına dayanan dinlerin temelini çürütür.

Bu sıra dışı, gizemlerle dolu topraklar sırrını her zaman koruyacak gibi. Merak konusu olan bu yerde daha da fazlası var gözüküyor. Mezopotamya'nın verimli topraklarında bulunan işte bu kutsal yerin adı Göbeklitepe.

Tuana YILDIRIM 8/D

MİTOLOJİ

TAHT MÜCADELESİ

Bir zamanlar paralel evrende bulunan Samanyolu galaksisinde geçen bir hikâyedir bu... O dönemin zamanı ile 11. ışık yılında bir savaş gerçekleşir. Bu savaş düşündüğünüz gibi ülkeler veya ordular arasında değil, kendi babasına başkaldıran ve kendi kardeşleri olan Titanları kurtaran Zeus'un babası Kronos ile savaşıdır. Bu savaşta kimin hangi tarafta olduğunu anlamak için biraz öncesine gidelim ve hikâyeye oradan başlayalım.

Zeus'un babasına neden başkaldırdığı tam olarak bilinmez fakat bu konuda tahminler vardır. O dönemde Titanların babası olan Kronos, merhametsiz biri olarak bilinirdi. Zeus belki de bu yüzden başkaldırmış olabilir. İlk hamleyi yapan taraf Zeus'tur. Zeus çok zekidir, bu yüzden kendisi ne kadar güçlü olursa olsun babasını yenemeyeceğini bilir. O da babası ile geçinemeyenleri kendi tarafına çekmek ister ve bu doğrultuda işe koyulur. Babasının yıllar önce hapsettiği Uranüs'ün çocukları olan Kiklop'u ve Hekatonkeirleri hapsoldukları yerden çıkararak kendi tarafına çekmiştir. Devamında ise tek lokmada yuttuğu kardeşlerini babasının midesinden çıkarmıştır. Yani Zeus bu iki hamleyle kendi tarafına kardeşlerinden Mater, Matuta, Ares, Hades, Demeter, Hera, Hestia ve annesi Rhea'yı çeker. Aslında Zeus, kendi kardeşlerini kurtarır. Bu arada Kronos'un ne kadar merhametsiz olduğunu söylemiştim.

O dönemde kader okuyan büyücü, Kronos'a kendi oğluna yenileneceğini söyler. Kronos bu söylenilene inanmaz.

Zeus'un annesi, oğlunu Kronos'tan korumak için onu kimsenin bilmediği bir yerde dünyaya getirir. Zeus, babasıyla savaşarak onları kurtardığı için Hekatonheirler ve Kikloplar ona yakıcı şimşekleri armağan ederler. Zeus, gücüne güç katarak savaşa hazırlanır.

Demeter, toprağı kontrol ederek Kronos'u hapseder. Bu sayede Kronos hareket edemez. Bu sırada Zeus harekete geçer. Savaş devam ediyordur. Kronos'u korumakla yükümlü olan muhafızlar, onu hapsedildiği yerden kurtarırlar. Zeus ne kadar büyük ve güçlü olsa da babası Kronos ondan güçlüdür. Bu yüzden aklına bir kandırmaca gelir:

Zeus, Hades ve Persephon yer altına saklanırlar. Saklandıkları sırada Kronos da boş durmaz ve Titanlar mahkemesinde bu konu üzerine konuşmak ister. Kronos, bu konuyu mahkemede açtığında kendisini haksız bulan bir sürü Titan'la karşılaşır ve bunun üzerine kimseyi dinlemeyerek yanına kardeşlerinden Okeanos ve Hyperion'u alarak Zeus ile savaşmaya geri döner. Gitmeden önce de kendi muhafızlarından o dönene kadar bir saray yapmalarını ister.

Kronos'un bir planı yoktur ancak Zeus, babasının yola çıktığını duyarak çoktan bir plan hazırlayıp işe koyulmuştur. Titanlar mahkemesine gizlice girip babası ile anlaşamayan Titanları toplar ve onlara planını anlatır:

-Siz büyük Titanlar, tüm gücünüzü kullanarak babamı yavaşlatacaksınız. Ben de arkasından dolaşıp yaptırdığı sarayı yıktıktan sonra Hades ve Poseidon ile hareket ederek onları yakalayacağım.

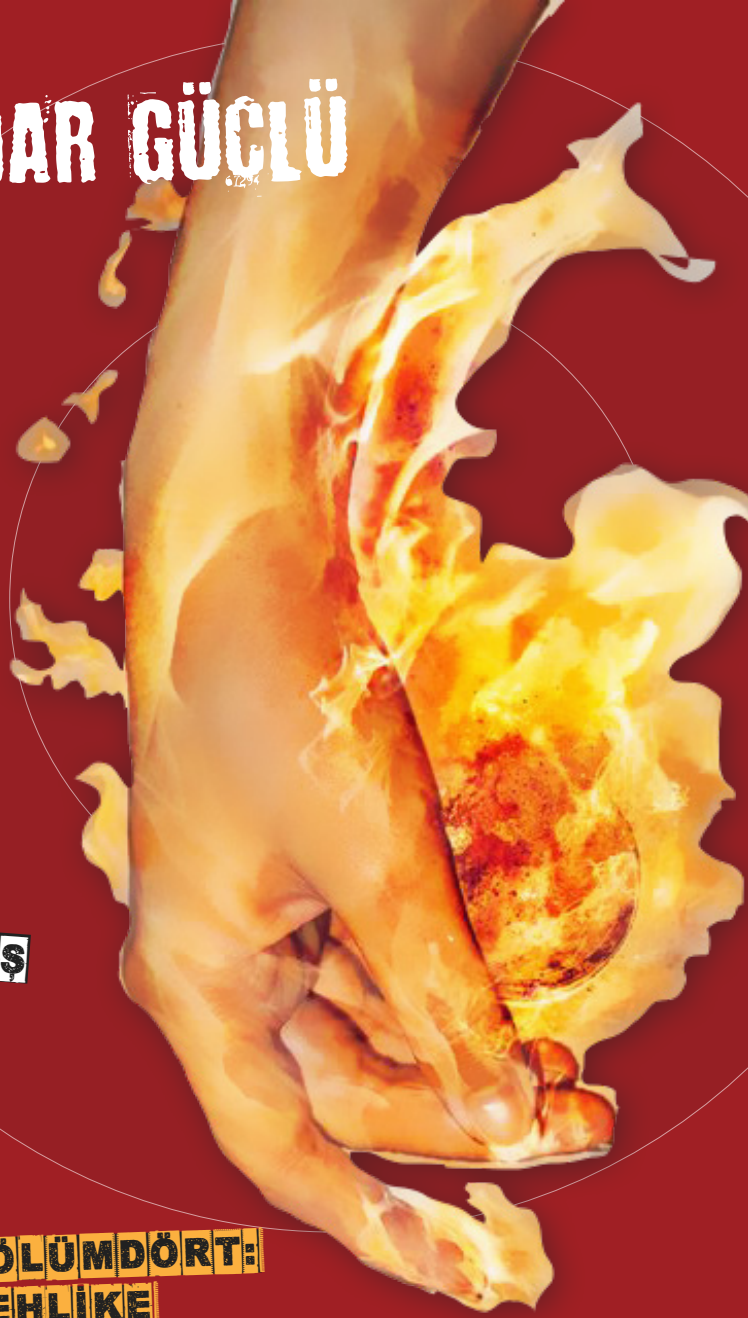
Zeus'un planı kusursuz şekilde işler ve babasını alt ederek baş tanrı olup Titanları kurtarmayı başarır. Belki de her resminde Zeus'un elinde bir yıldırım olması, onun adalet için ne kadar büyük bir güçle savaştığını göstermek içindir.

Zeus tüm bunların ardından Olimpos Dağı üzerinden dünyayı yönetir. Dünyayı yönettiği sırada Prometheus, Zeus'a insanları yaratma fikrini verir. Bunun üzerine Zeus bu fikri mantıklı bulur ve Prometheus'tan insanları yaratmasını ister.

Mehmet Refik KILIÇ 7/B

MELEZLER TANRI KADAR GÜÇLÜ

BÖLÜM BİR: FARK EDİLME

Tom dürtülerek uyandırılır. Onu dürten yakın arkadaşı Jim'dir. İkisi çok yakın arkadaştır. Benzer özellikleri, ikisinin de babalarının onları daha bebekken terk etmiş olmasıdır. Okulda öğle teneffüsünde bahçeye çıkarlar ve iki zorbanın en yakın arkadaşlarını köşeye sıkıştırdığını görürler. Tom hiç düşünmeden aralarına girer ve o da bu tartışmada zarar görür.

Jim de dayanamaz ve duruma müdahale eder. Tom yere serilir, Jim onun baygın bedenine sarılır ama Tom bir anda elleri alev alarak uyanır. Gözleri de kan kırmızısıdır. Jim korkudan kaçar ve bağırır: "Tom, ellerin yanıyor!"

Tom ellerine bakar ve o da korkar ama canı yanmıyordur. Çocuklar bunu görünce durur. Olaydan sonra Tom ve Jim bu durumu derinlemesine araştırırlar ve bunun sadece Ares'in çocuklarına ait bir özellik olduğunu anlarlar. Jim onu kıskanır ama bilmiyordur ki kendisi de Hades'in oğludur ve o da tüm canlı varlıkları çürütme özelliğine sahiptir. Nisan ayında bir ağaca dokunsa ağaç solmaya başlar.

BÖLÜM İKİ: YÜKSELİŞ

Tom, amcasını ziyaret eder. Amcası Poseidon'un oğludur. Ona süper güçlerini nasıl kullanacağını sorar ve amcası öğretmeyi kabul eder.

Bu zorlu eğitim bir ay sonra biter ve Tom güçlerini mükemmel bir şekilde kullanmaya başlar. Amcası ona iki kılıç verir, kılıçlar zincirli olduğundan Tom'un kollarını sargı beziyle sarar ve sonra kılıçların zincirini kollarına dolar.

Tom ve Jim, özel çocuklar oldukları için bu olaylardan sonra tanrıların çocuklarına eğitim veren bir kampa "Melezler Kampı"na gitmeye başlarlar. Orada Zeus'un oğlu Fred ile tanışırlar. En büyükleri Gaia'nın torunu Jeremy'dir. Jeremy'den Tom da Jim de hoşlanmazlar. İkisinin de babası ölümün sebepleridir. Kamp sorumluları Percy Jackson'dır. Tom başlarda Percy'nin kim olduğunu bilmez ama Jim ona Percy'nin, tüm dünyayı yok etmek isteyen Gaia'ya engel olmuş Poseidon'un ilk melez oğlu olduğunu anlatır. Şaşkınlıktan ikisinin de ağzı açık kalır. Percy, bu ikilinin özel öğretmenidir ve herkes onları çok kıskanır.

BÖLÜM ÜÇ: AYRICALIK

Eğitimin son aşaması bir tepegözü yenmektir ama Tom, bu son aşamada kılıçlarını kullanmayı başaramaz. İlk seferde yenilir. Anca ikinci denemede başarılı olur. Eğitim biter ve Tom, Olimpos Dağı'nın eteklerinden toplanmış özel bir toprak ile kılıçlarını güçlendirir. Artık belli süre de olsa büyü kullanabilecek kadar güçlenmiştir. Jim'le büyü özelliklerini dener ve bir ağacı soldurabildiklerini görürler. Ağacı tekrar düzeltmeye çalışırlar ama güçlerini kullanmayı henüz öğrendikleri için başaramazlar. Bu ağaç, Orion'un ağacıdır. Sabah olduğunda Orion ağacının kurutulduğunu görür ve onları tehdit etmek için görebilecekleri bir yere büyük bir uyarı izer. Tom ve Jim bu işareti görünce oldukça korkarlar.

BÖLÜM DÖRT: TEHLİKE HER ZAMAN YAKIN

Artık Orion'un hedefi olmuşlardır ve Orion onları yakalayana kadar hedefine ulaşmak için gayret etmekten vazgeçmeyecektir. Bir Roma taş tabletinde tanrıyı durdurmak için Demeter melezi ve Ares'in melezinin büyülerini birleştirmek gerektiği yazar. Bunu duyan ikili, kamptaki Demeter'in kızını aramaya başlar ve bulurlar. Demeter'in kızı Mery'yi zor olsa da ikna etmeyi başarırlar. Orion çok iyi kamufle olduğundan sürekli vurkaç yapıyordur. Bunu fark edince bir plan yaparlar. Tom bayılmış gibi yapar, Orion gelir ve onu koklar. Yerdeki zinciri fark eder. Zincirin sonu Mery'nin elindeki kılıçtadır. O zaman bunun bir tuzak olduğunu anlar ama artık çok geçtir. Tom büyü kullanarak Orion'u durdurmayı başarır.

BÖLÜM BEŞ: BİTİŞ

Bizim üçlü biraz laflar, sonra vedalaşırlar. Jim ölüler diyarına, Tom babasının yanına, Mery ise annesine yardıma gider.

Emir DEMİRAY 7/B

GULAG EVRENİ

- Bir evren-

BÖLÜM-1 GİRİŞ

Bir varmış bir yokmuş, GULAG adlı bir evren varmış. Bu evren karmaşık bir evrenmiş. Bu evrende savaş varmış. Bu savaşın sebebi Ares'miş. Ares, bu evrenin savaş tanrısıymış. Buradaki canlılar GULAG adı verilen yerlerde yaşarmış. Bu parlak fikir Athena'dan çıkmış. Ancak bunlar yıllar yıllar önce olmuş. Şimdi bu evrende yaşayan Eos, savaşta yer alan ünlü bir Feldmarschall imiş. Oğlu Heosphoros, GULAG'da yaşamını sürdürürken babasını özlemiş. Babasına Mesajus aletini kullanarak bir mesaj göndermiş. Heosphoros beklemiş ama bir dönüş alamamış. Bir hafta sonra gazetede "Eos Öldü." diye bir haber gördü. Hades'ten Heosphoros'a başsağlığı mesajı gelmiş. Bu mesajla Heosphoros yıkılmış. Şimdi kimsesiz kalmış.

BÖLÜM 2-KONUŞMA

Heosphoros: babasının ölüm haberinden birkaç hafta sonra, yönettiği Kuzey B Ordu Grubu moral düşüklüğü sebebiyle Feldmarschall Rommel'e teslim oldu. Bu, Potatus için 102 tümen kaybıydı. Yaklaşık olarak 2 milyon adamını kaybetmişti. Kuzey B Ordu Grubu'nun teslim olmasıyla Galaxy de IL DUCE teslim olmuştu. GULAG evrenindeki savaş sona yaklaşmıştı. Ares başkente yaklaşıyordu. Başkentin düşmesi Heosphoros'un sonu demek olabilirdi. Eos savaşta birçok suç işlemiş ve Ares'in KGB'si ve SS'i tarafından takip ediliyordu.

Ertesi gün...

Potatus:

-Heosphoros sana üzüldüm, başın sağ olsun.

Heosphoros:

-Sire, teşekkürler.

Potatus:

-Yarın Executor ile Le Galaxy'e gideceksin. Orası daha güvenli ve seni Reichmarschall Goering karşılayacak.

Heosphoros:

-Sire, neden?

Potatus:

-Güvenlik.

Heosphoros:

-Anlaşıldı.

Potatus:

-İyi yolculuklar.

BÖLÜM 3-YOLCULUK

Sabah erkenden kalkan Heosphoros, isteksizce yolculuğa hazırlanır. İştahı kapalıdır ve yemek yemek istemez. Nasıl olsa yolculukta verirler, düşüncesiyle önemsememiştir. Erken yola koyulur, kısa sürede varır. Vardığında Executor'un görkemini fark eder. Kocaman bir uzay gemisidir ve lüks olanakları vardır. Ama bunlardan elinde sadece 100 tane vardır. Çoğu da asker amaçlarla kullanılıyordur. Yani Heosphoros bir nevi şanslıdır. Gemiye biner ve yolculuğa başlar. Yolculukta onlara Spitfirelar eşlik eder çünkü dışarıda bir savaş vardır ve Ares uzayda üstünlüğe sahiptir. Ayrıca gittiği yerde büyük bir GULAG'ta kalacaktır. Birkaç uzun saatin ardından gemi Le Galaxy'e varır. İndiğinde halk oradan oraya koşuşturuyordur. Hemen bir gazete alıp okur ve

"BAŞGALAKSİ DÜŞTÜ!
BAŞ GALAKSİ DÜŞTÜ!"

haberlerini görür.

Potatus yenilmiştir. Ve başa Ares gelmiştir. Heosphoros, Ares'in onun için geleceğini bilir. Paniğe kapılır ve hemen GULAG'ına doğru yola koyulur.

BÖLÜM 4-TEHLİKE

Birkaç saatin ardından Heosphoros, GULAG'ın önünde elit Waffen SS askerlerini görür. Ares'in en korku salan birliklerinden biridir Waffen SS. Bir diğeri ise NKVD idir. Heosphoros, kendisi için geldiklerini bilmektedir. Perdeleri kapatır ve kapıya "YOK" yazar. Heosphoros tetikte olmalıdır ve korku içinde beklemektedir. Yandan askerlerin seslerini duyar. Korku bütün bedenindedir. Bu gelen sesi tanır. Bu Aktor'dur! Babasının ona ihanet eden eski dostu...

Heosphoros:

- Acaba bana zarar verir mi, diye içinden düşündü. Neyse ki sesler kesildi ve Heosphoros rahatladı. Ama asıl tehlike şimdi başlıyordu.

Heosphoros dışarı çıkmaya korkuyor, GULAG'da oturuyordu. Artık hayat, Heosphoros için hapishaneydi. Heosphoros dışarıdan gelen propaganda konuşmasını dinliyordu...

BÖLÜM 5-KADER

Ertesi gün GULAG'ın önünde Waffen SS vardı. Kapıyı tıkladılar, Heosphoros korku içinde ne yapacağını bilemedi. Kapıyı açtı ve askerler ona kelepçe taktılar. Heosphoros sonunun geldiğini biliyordu. Waffen SS, onu zırhlı bir araca soktu. İçinde silahlı korkunç Waffen SS askerleri ve subayları vardı. Heosphoros hapishaneye gidecekti ama önce yargılanacaktı. Onu yargılayacak olan yargıç, Apollon idi. Apollon, acımasızlığı ile bilinirdi. Heosphoros dâhil herkes ondan korkardı. Çocuğu bile. Mahkemeye geldiklerinde karşılarında görkemli bir yer vardı. Etrafı NKVD birlikleriyle korunuyordu. Önlerinde Pandora vardı: Apollon'un sağ kolu. Ayrıca kendisi Apollon'un eşidir. Yargılama süreci başlar...

A: Apollon
P: Pandora
H: Heosphoros
A: Babanız bir savaş suçlusuydu, ne demek istersiniz?
H: Hiçbir şey.
P: O zaman cezana karar verelim.
A: Bence de.
H: Peki...
A: Ailenizden tek kalan sizsiniz yani siz yargılanacaksınız.
P: Sanık Heosphoros, suçunuza bakarak kararınız...
H: Sonsuzluk hapsi?
P: Aynen öyle.
A: Dava kapanmıştır.

BÖLÜM 6-SON

Sonsuzluk hapsinin ilk gecesinde Heosphoros 2459 yıldır bu iş için kullanılan hücresine gidiyordu. Cezasının başlangıcını izlemek için Ares hükümetinin başındakiler; Ares, Himmler, Rommel, Pan, Ros, Funk, Brauchtisch, Raeder, Dowding, Lütjens ve Beriya buradaydı. Heosphoros çok utanmıştı. Karşısında evrenin en üst düzey kişileri vardı. Bu geceden itibaren bir suçlu olarak anılacaktı. Ertesi sabah gün doğmadan hücrenin önünden geçen gardiyan, hücreye baktığında Heosphoros'u göremedi. Görevlilere haber vermek için bulunduğu yerden çıkıp koşarken aceleyle ayağı takılıp düştü. Düştüğü yerde başını kaldırınca gökyüzünde ışıldayan Heosphoros'u gördü. Evet, onu hapsedemezlerdi çünkü o şafağı getiren sabahyıldızıydı!

SON

"BÜYÜK YALANCILAR, BÜYÜK SİHİRBAZLARDIR."

-Eos

"BARIŞIN SAĞLANMASI BAZEN ZOR OLABİLİR."

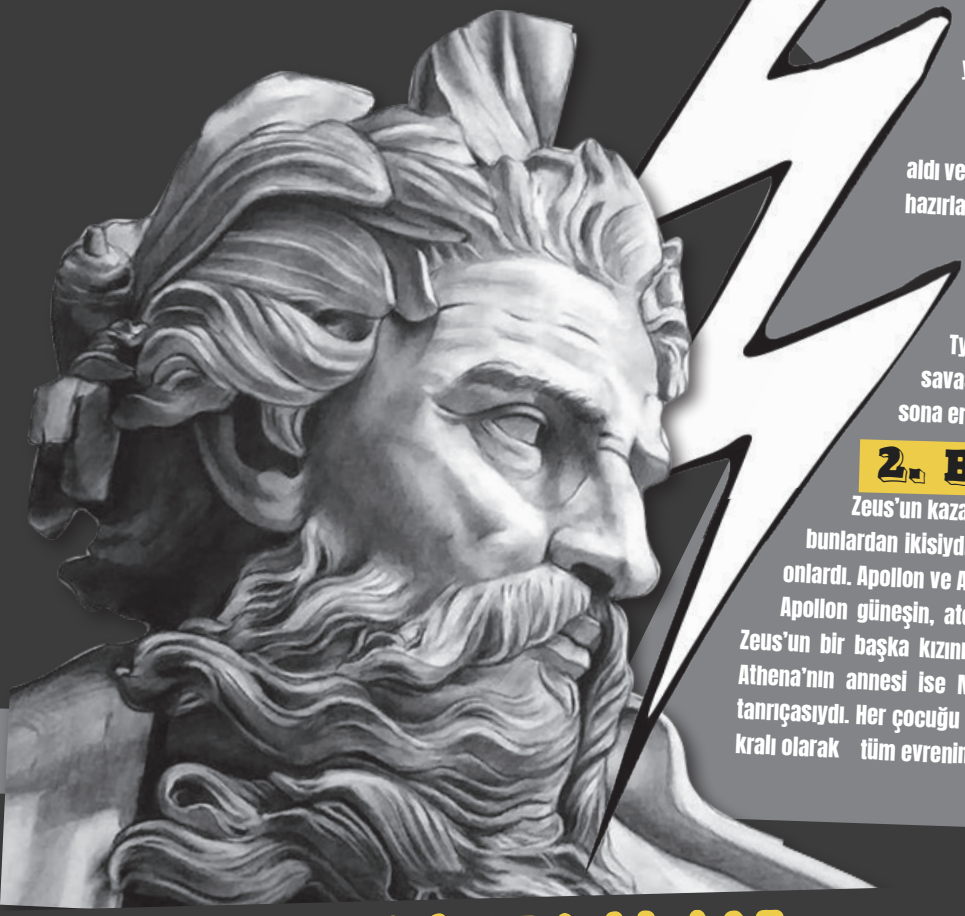
-Ros

"BARIŞTAN ÖNCE HER ZAMAN SAVAŞ VARDIR."

-Pan

Kadir ERDEN 7/A

ZEUS VE HİKÂYESİ

1. BÖLÜM:

Kronos ve Rhea'nın 12 çocuğu oldu. Bunlardan ikisi Zeus ve Poseidon'du Zeus göklerin ve şimşeklerin tanrısı iken Poseidon denizlerin tanrısı oldu. Kronos ve Zeus iyi anlaşamazdı çünkü Zeus diğer kardeşleri gibi onu da yiyecekti fakat annesi sayesinde onu yiyemedi.

Zeus bu olaydan sonra babasına büyük öfke toplamıştı. Ölüler diyarına gidip Cyclopslar ve Hundred-Handler aldı ve onlara yıldırım kullanabilme özelliği verdi. Zeus bir iksir hazırladı ve onu babasına içirdi. Babasının midesine hapsolan kardeşlerini kurtardı. Sonra 12 tanrının Cyclopslar ve Hundred-Handler ile mücadelesi başladı. Kronos adım adım yaklaştı. Son çare olarak ölüler diyarından Typhon'u getirdi ancak Zeus Typhon'u da yakaladı ve savaşın galibi Tanrılar oldu. Artık titanların hükümdarlığı sona ermişti.

2. BÖLÜM:

Zeus'un kazandığı savaştan sonra çocukları oldu. Artemis ve Apollon bunlardan ikisiydi ve Zeus onları çok severdi. Hatta en sevdiği çocukları onlardı. Apollon ve Artemis'in annesi Leto'dur.

Apollon güneşin, ateşin ve şiirin tanrısı; Artemis de okçuluk tanrıçasıdır. Zeus'un bir başka kızının adı da Athena idi. Athena çok güzel bir tanrıçaydı. Athena'nın annesi ise Metis'ti. Athena zekâ, sanat, strateji, ilham ve barış tanrıçasıydı. Her çocuğu birbirinden özel yeteneklere sahip olan Zeus, tanrıların kralı olarak tüm evrenin saygısını kazandı.

Mert OKTUĞ 7/B

HERMES ZAMAN YOLCULUĞUNDA

Hermes geçmişe gitmek istiyordu. . . 2. Dünya Savaşı, İstanbul'un fethi, Vlad Dracul'un devri ve Antik Roma dönemine gitti. Gittiği yerlerde zaman polisleri ve zamanı bozmaya çalışan bir kötü adamla karşılaştı. Bu adamın zamanı çürütme isteği vardı ama Hermes buna izin vermemeliydi.

Düşman, zamanın önde gelen kötülerini Hermes ise Sultan Mehmet'i ve Mete Han'ı yanına almıştı. Düşman, büyücü şövalyeleri almıştı Hermes ise büyük bir devrin ordusunu. . . Savaş evrende başlamıştı. Sultan Mehmet'in de Mete Han'ın da gücü inanılmazdı. Kılıçları sıradan kılıçlar değildi. Büyüden etkilenmeyen, çok sivri ve güçlü kılıçlardı. Bu kılıçları kullananlar da büyüden etkilenmezdi. Bu kılıçlar ve iyiliğe olan inançlarıyla Hermes'in ordusu savaşı kazandı. Düşmanlar tutuklandı. Sultan Mehmet ile Mete Han, Hermes'e güçlü ve büyük bir kral olduğunu söylediler. Bu mücadelenin kazanılmasından sonra herkes kendi zamanına döndü.

Deniz PAMUKÇU 7/C

ATATÜRK VE
CUMHURİYET

Kahraman Ata'm

Atam
Elinin değdiği kanının aktığı topraklar
Değerli mücevherdir bizim için
Dalgalanan al bayrağımız gökyüzünde
İnemez aşağı yeri yukarda al bayrağımızın

Döktüğümüz kanlar helal olsun sana
Kahramansın Türkiye'ye değil tüm dünyaya
Helal sana
Bir teşekkür yetmez bin armağan sana

Sen bize emret getirelim sana
Türkiye'yi değil tüm dünyayı kurtardın
Kahraman Ata'm
Helal sana kahraman atam

Ülke batıyordu sen doğdun
Açtın ışıkları kahraman atam
Yolu gösterdin işaretinle
Helal sana kahraman atam

Yürüdüğün yolda durmadan yorulmadan yürüyeceğimize
Ant içerim

Asya SÜNNETÇİLER 5/A

İÇİMDEKİ ATATÜRK

Vatan sevgisi nedir,
Senden öğrendik biz.
Bizim yolumuz bellidir,
Senin izindeyiz.

Merak etme Ata'm
Bıraktıklarını yaşatacağız.
Ve unutma ki,
Seni sonsuza dek anacağız.

Bu vatan topraklarında,
Senin yerin sonsuz.
Bize bıraktıkların
Paha biçilemez kuşkusuz.

Bir anda bıraktın bizi,
İçimiz çok buruk.
Merak etme,
Her zaman sensin yolumuz!

Ceren YAĞCI 6/D

SÖNMEYEN IŞIK

Onu düşünün... Sarı saçlarını; umutla bakan mavi, ışık saçan gözlerini hayal edin.

Öyle bir insan var ki dünyada milleti için canı pahasına savaşmış, öyle bir lider var ki feda etmiş her şeyini vatanı ve milleti için. Cumhuriyet için var olmuş Mustafa Kemal'in gözlerinde hiç sönmeyen bir ışık varmış. Gözlerinde bitmeyen bir umut saklıymış. O umudu gördünüz mü hiç?

Hiç gördünüz mü gözlerindeki o sönmeyen ışığı?

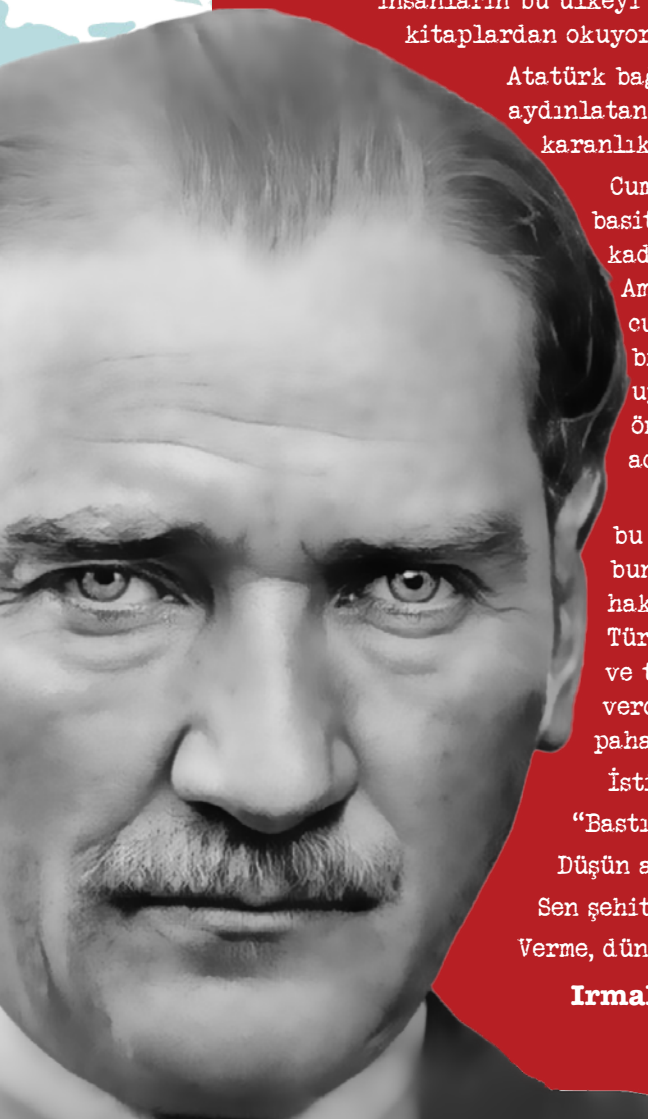
O ışık hiç sönmeden nesilden nesle aktarılmakta, o ışık hiç sönmeden hep yanmakta. Çünkü bir parçası millet, bir parçası cumhuriyettir o ışığın. Cumhuriyet kolay kurulmadı. Atlatılan onca zorlu mücadele vardı. Aylarca süren çok büyük savaşlar sonunda kazandığımız bir değerdir cumhuriyet. Eğer şu an bunu okurken gözlerimiz doluyorsa bu Atamız sayesinde oluyor. Biz onu canlı bir şekilde göremedik. Eğer o bize cumhuriyetimiz gibi bir değer verdiyse o değere sahip çıkmalıyız. Onun gözlerini her gördüğümde gözlerim doluyor; her hatırladığımda onun yaptığı devrimleri, fedakârlıkları, verdiği mücadeleleri düşmanlara karşı. Ama ben biliyorum ki onu her özlediğimde cumhuriyete sahip çıkarak ve cumhuriyeti severek anabilirim onu.

Büyüdükçe daha da iyi anlıyorum ki Atatürk bizlere cumhuriyeti hiç bitmeyen bir umudu hatırlatmak, gözlerindeki ışıkla karanlıkta kaldığımızda bize bir yol göstermek için bıraktı. Türk gençleri olarak onu andığımızda gözlerimiz doluyorsa unutmak istemiyorsak o gözlerindeki umut dolu bakışlarını; cumhuriyetimizi korumalı, sevmeli ve bugün sahip olduklarımızın kazanıldığı şartları aklımızdan çıkarmamalıyız. Cumhuriyet Atatürksüz, Atatürk de cumhuriyetsiz yaşayamaz. Atatürk'ü yaşatmak için cumhuriyet varsa onu tüm benliğimizle korumalıyız.

Eğer biz bugünkü haklara sahip özgür bireyler olarak yaşayabiliyorsak bunu cumhuriyete, o umut dolu bakışlara ve tabii ki cumhuriyetimizi kuran Mustafa Kemal'e borçluyuz. Hiç sönmeyen ve sönmeyecek olan o umut dolu gözlerdeki ışık, biz gençler cumhuriyetimize sahip çıkmadığımız gün sönecektir. Bu nedenle o ışığın sönmemesi ve umudun hiç kesilmemesi için cumhuriyetimize, vatanımıza sahip çıkmalıyız.

Sude EVREN 7/B

Cumhuriyetim

İnsan sahip olduklarının değerini kaybetmeden anlamaz. Cumhuriyet de böyle bir şey. Belki şimdi kavramakta zorlanıyoruz ama o zaman savaşı yaşamış insanların bu ülkeyi kurtarmak, cumhuriyeti kurmak için neler feda ettiklerini kitaplardan okuyoruz.

Atatürk bağımsızlığımızın en büyük kahramanı, bize karanlıkları aydınlatan bir ışık oldu ve nihayet o hiç bitmeyecekmiş gibi görünen karanlık tünelin sonundaki ışığı görmemizi sağladı.

Cumhuriyet o kadar önemli ki tüm hayatımızı etkiliyor. En basiti cumhuriyet olmasa bizi yönetecek kişiyi seçemezdik. Hele ki kadınsak hiçbir şey yapamazdık. Sosyal yaşamımız bile olamazdı. Ama biz Atatürk sayesinde bu devirleri çoktan geçtik. Dünyada cumhuriyetten farklı teokrasi, monarşi gibi birçok yönetim biçimi var. Fakat dünya genelinde en çok kabul gören ve uygulanan yönetim biçimi cumhuriyettir. Tabii bunu 100 yıl önce görmek de Atatürk'ün ne kadar ileri görüşlü bir devlet adamı olduğunu ortaya koyuyor.

Bu anlattıklarımdan yola çıkarak biz ve gelecek nesiller bu çok özel olan cumhuriyet düzenini korumalıyız ve bunun yanında adaletli bireyler olmalıyız. Dünya üzerinde hakimiyetini yüzyıllarca sürdüren imparatorluklar var. Türkiye Cumhuriyet'ini yüzyıllarca korumalı, ayakta tutmalı ve temellerini daha da güçlendirmeliyiz. Yani Atatürk'ün bize verdiği bu toprakları atalarımız gibi içten sevmeli ve canımız pahasına olsa da korumalıyız.

İstiklal şairimiz Mehmet Akif Ersoy'un da dediği gibi:

"Bastığın yerleri 'toprak!' diyerek geçme, tanı:
Düşün altında binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:
Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatanı."

Irmak ÇINAR 7/C

DÜŞÜNÜN

Umut dolu bakışları,
Rüzgârla savrulan altın sarısı saçları,
Yaptığı devrimleri,
Onu düşünün.

İnsanlardan kazandığı sevgiyi,
Oluşturmayı başardığı toplumu,
Umutlu bakışlarla yarına bakan gözlerini,
Bir düşünün.

Milleti için savaştığı o zorlu günleri,
Pes etmediği barış mücadelelerini,
Bize verdiği her şeyi,
Düşünün.

Bir düşünün o lideri,
Sizde uyandırdığı hisleri,
Her yıl,
Her 10 Kasım üzüntüsünü düşünün.

Her çocukta yeniden oluşan,
Bitmeyen,
Tükenmeyen,
O Atatürk sevgisini düşünün.

Kalbimizdeki yerini,
Her 10 Kasım siren sesleriyle duyduğumuz
Hüzün duygusunu,
Düşünün.

Okyanus mavisi gözleriyle,
İçindeki saklı umudu,
Yüzüne her baktığımızda,
Gördüğümüzü düşünün.

Bir düşünün onu,
Bitmeyen vatan sevgisini,
Tükenmeyen umut duygusunu,
Bir düşünün.

Cumhuriyet gelsin aklınıza,
Kazanıldığı şartlar,
Toprağa dökülen kanlar,
Hatırladıkça
Düşünün onu.

Bizim için yaptıkları
Barış sevgisi,
Bitmeyen umut duygusu,
İçindeki vatan sevgisini düşünün.

Okyanus gözleri
Gelsin aklınıza,
Umutla geleceğe bakan
O gözleri düşünün.

Sude EVREN 7/B

10 Kasım 1938

Sana sesleniyorum!
Sence biz neden yas tutuyoruz?
Kime bu kadar saygıyı gösteriyoruz?

Vatan sevgisiyle milletine söylediği sözlerle,
Türk milletine yeni bir çağ başlatmış,
Lider için yas tutuyoruz.
Türk milletinde modern çağı başlatmış,
Dünyayı göstermiş.
Türk milletinin topraklarına değer vermiş,
ve asla pes etmemiş bir lider için yas tutuyoruz.

Atatürk:
'Ne mutlu Türküm diyene!' demiş,
ve milletine olan saygısını yine göstermiştir.

10 Kasımda hastalığı yüzünden ölen,
Sadece Türk milletinin değil,
Tüm dünyanın yas tuttuğu bir gün bugün.

Bunlardan yola çıkarak;
Yas tutun, tutturun,
Ne kadar güzel bir millette yaşadığımızı herkese anlatın!

Meryem KURT 6/A

KASIM

Yine geldi 10 Kasım,
Sevemedim Kasım'ı,
Atam'ın gözlerini yumduğu ay,
Hüzün ayı.

Şiir yazmam istendi.
Kelimelere dökebilir miyim
Hislerimi,
Sana olan sevgimi?

Çok erken ayrılmışsın,
Aramızdan.
Biraz daha kalsaydın...
Kızarsın değil mi böyle söylersem?

Gözün arkada kalmasın,
Gösterdiğin yolda,
Adım adım ilerliyorum.
Her sözün aklımda.

Umutsuzluğa kapıldığımda,
Sen gelirsin aklıma.
O mavi gözler,
Hayaller kurdurur bana.

O hayaller gerçek olacak.
Güven bana.
Eserinle gurur duy,
Güzel günler yakında.

Can İSKENDER 6/B

YAŞA ATAM YAŞA

Tarih 10 kasım 1938,
Ata'm Dolmabahçe'de,
O pencerede, ben denizde,
El salladım saatlerce!

Saat dokuzu beş geçe,
Haber geldi bizlere,
Hayata gözlerini yumdu diye,
İnanmadı hiç kimse

Uyan Ata'm uyan,
Ölen bir devleti uyandıran,
Küllerinden doğuran,
Sensin atam sensin!

Söyle şimdi bana,
Nasıl inanayım onlara,
Sevgin bizimle sonsuzluğa,
Yaşa Ata'm yaşa!

Defne AKSOY 6/D

SONSUZ BAKIŞ

Saat dokuzu beş geçe Dolmabahçe Sarayı'nda,
Gözlerini yumdu hayata,
Elveda diyemeden Ata'ma.

Bakamadım onun deniz mavisi gözlerine,
Bir gün bile.
Tutamadım onun elini,
Bir saniye bile.

Etrafıma baktım, görmedim,
Kalbimi dinledim, sesini işittim.
O ölmedi asla,
Hala yaşıyor, Kalbimin en özel köşesinde.

Kalbimde olduğu kadar aklımda da,
Bize söylediği sözleri
Bize armağan ettiği güzellikler,
Ata'mızın sonsuz bakışlarında.

İrem İPEK 6/C

KAHRAMANIMIZSIN ATATÜRK

Yurdumuzu kuran
Bir kahramansın sen
Vatanı için savaşan
Bir askersin sen

Vatanını çok sevdi
Adını göklere yazdırdı
Çanakkale Savaşı'nda
Kendini kanıtladı

Kahramanımız oldu
Yurdunu savundu
En büyük eseri
Cumhuriyet oldu

10 Kasım'da anıyoruz
Kalbimizde yaşatıyoruz
Seni hiç unutamıyoruz
Kahramanımızsın ATATÜRK!

Ece AŞKIN 6/C

HERKES İSTER

Herkes ister çocuk olmayı.
Özgün fikirlerle,
Özgürce,
Sevgiyle yaşamayı.

Herkes ister çocuk olmayı.
Onlar gibi kanatlanıp
Sınırsız gökyüzünde,
Özgürce uçmayı.

Herkes ister,
Atasını hatırlayarak
Onu gururla anmak.
Değerlerini nesilden nesle,
Aktarmak ister herkes.

Herkes ister;
Atatürk gibi bir lidere,
Coşkulu bir bayrama,
23 Nisan'a sahip olmak.

Sude EVREN 7/B

10 KASIM

10 Kasım'da bir insan öldü
Selanik'te doğan
Gözleri engin denizler kadar mavi olan
Zübeyde'nin Mustafa'sı, hepimizin atası

10 Kasım'da bir insan öldü
Ülkemizi kurtaran
Bize bir "vatan" bırakan
Dünyaya adını duyuran

Rıfat Poyraz KARAHAN 7/B

ATAM

Mavi gözlü, altın saçlı Ata'm!
Sen çok yaşa!
Kurduğun milleti biz yaşıyoruz,
Seni kimselere unutturmuyoruz!

Kurduğun bu güzel hayatı,
Keşke sen de yaşasan!
İlk öğretmenimiz olan,
Sen çok yaşa Ata'm!

Nisan ONAN 5/D

ATATÜRKÇÜLER

Türk Gençlerine,

Bizler Atatürk'ün izinde büyüyen, gelişen gençler olduğumuzdan onu yaşatmak en değerli sorumluluklarımız arasında yer alır. Her birimiz Atatürkçü olarak yetişiriz. Yeni nesillere ise bu durumu farklı yollarla iletiriz.

Şu anda o yanımızda maddi olarak bulunmasa da bizler onun ilke ve inkılaplarını yani ülkemize kazandırdığı tüm değerleri yaşatarak ve bunları yeni gelen nesillere öğreterek onun ne kadar önemli olduğunu gösteririz.

Bunu yapmanın en iyi yollarından biri de onun davranışlarını, sözlerini benimseyerek o davranış ve sözleri uygulamaktır. Ata'mızı hatırlamak ve hatırlatmak için onun davranışlarının kendimize örnek alıp ona göre hareket ederiz. Böylece hem Mustafa Kemal'i hatırlamış ve hatırlatmış hem de geçmişini bilen olgun ileri görüşlü, nazik, cesur ve öz güveni yüksek bireyler olmuş oluruz.

Eğer biz Ata'mızı biliyorsak, onu hatırlıyor ve hatırlatabiliyorsak insanlara; nereden, kimden geldiğimizi ve değerlerimizi biliyorsak bunu Ulu Önder'imizi örnek alarak yaparız. Onun sözlerine göre davranır, davranışlarını benimsersek iyi birer yetişkin olma yolunda büyük bir adım atıyoruz demektir. Ayrıca onu manevi olarak yaşatmak, onun ilke ve inkılaplarına sahip çıkmak Atatürkçü gençler olarak bizim sorumluluğumuz olmalı.

Ata'mızı hep yaşatabilmek dileğiyle...

Sude EVREN 7/B

BİR TARİH YAZILIYOR

Tarih: 28 Ekim 1923
Yer: Çankaya Köşkü
Saat: 20.00

"Efendiler! Yarın Cumhuriyet'i ilan edeceğiz..." diye Cumhuriyet yolculuğuna başlayan Atatürk ve silah arkadaşları belki de o gün bir tarih yazdıklarından habersizlerdi...

Cumhuriyet, halkın kendi kendisini yönetmesi demektir. Cumhuriyet, padişahlı yönetimin sona ermesi demektir. Cumhuriyet, kadınlara seçme ve seçilme hakkı demektir.

Atatürk'ün hedefi laik ilkelere dayalı çağdaş bir toplum kurmaktı, böylece dünya milletleri içinde saygı duyulan, gelişen, kalkınan, güçlenen ve özgür yaşayabilen bir Türkiye Cumhuriyeti devleti kuracaktı ve başardı.

Cumhuriyetin ilanı ile Mustafa Kemal Paşa ilk cumhurbaşkanı seçildi. Ülkenin dört bir yanında top atışlarıyla bu coşkulu an kutlandı.

Bugün ise bu coşkunun 98'inci yılındayız. Mustafa Kemal Atatürk'ün 10. Yıl Nutku'nda söylediği gibi "Bu bayram en büyük bayram." Cumhuriyet Bayramı'mız kutlu olsun.

Arca ÖZARDA 6/A

UYANIŞIN TARİHİ

Cumhuriyet demek, yorgun yalnız bir milletin üzerindeki kara bulutları dağıtan güçlü bir rüzgâr demektir. O rüzgâr ki ufak ufak esintileri 28 Ekim gecesi hissettirerek 29 Ekim'de fırtınaya dönüştü

Aslında Cumhuriyet 29 Ekim'de değil, 28 Ekim gecesi ''Efendiler!'' ile başlayan cümlenin Ata'mızın ağzından dökülmesiyle filizlendi ve zaman içinde büyüyüp koca bir çınara dönüştü. Yani 28 Ekim gecesi öyle bir şeye tanıklık etti ki ömrü hayatında hiçbir devlete nasip olamayacak bir tanıklıktı bu. O gece özgür olmanın tohumları büyük bir emekle atıldı. O gece; tüm dünyaya varlığımızı kabul ettirdiğimiz, bir grup tarafından idare edilemeyeceğimizi, halkın halk için olduğunun, oynanan oyunların bittiğinin anlatıldığı bir geceydi aslında.

Şimdi tüm çabamız bir daha kara bulutların gelmemesi ve onu dağıtacak bir rüzgâra ihtiyacımız oluşmaması içindir.

''Ne mutlu cumhuriyet çocuklarına!''

Doruk SERT 6/B

CUMHURİYET

Gündüz herkes neşeli
Bu bayramların en güzeli .
Biz senin sayende
Erdik Cumhuriyet 'e !

Bin dokuz yüz yirmi üç
Yirmi dokuz Ekim ' de ,
Adalet sağlandı evrende ,
Armağansın sen bize !

Sokaklarda , evlerde
Al bayrak dalgalanır .
Onun al rengini ,
Tüm dünya tanır

Ece ESKİÇAKIT 5/B

ATATÜRK VE CUMHURİYET

Cumhuriyet çok mücadele edilerek ve çok kan dökülerek kazanılan bir savaştır.

Cumhuriyet öyle yazıldığı gibi sadece yönetim biçimi değildir. Atatürk'ün halkı ile beraber kazandığı büyük zaferdir. Yaşam biçimidir. Bugün bu kompozisyonu yazıyorsam, bu kağıdı, bu kalemi tutuyorsam, okuluma gidiyorsam hepsi Cumhuriyet sayesindedir. Cumhuriyet özgürlüktür, akıldır, bilimdir, sanattır, çağdaşlıktır. Cumhuriyet, Atatürk'tür.

Cumhuriyet'i en güzel şekilde yaşamalı, koruyup kollamalı, Cumhuriyet'e layık olmalıyız. Gözün arkada kalmasın ATAM.

Can İSKENDER 6/B

Atatürk ve Cumhuriyet

Cumhuriyet ulusun, egemenliğini kendi elinde tuttuğu devlet biçimidir. Egemenlik hakkının belli bir kişi veya aileye ait olmadığı Cumhuriyet yönetimini Atatürk, Türk halkı için uygun görmüştür.

Atatürk her zaman için iyi bir liderdi. Bazı insanlar lider gibi görünürler ama gerçek lider olmak için sadece kendini değil, toplumu da düşünmeleri gerekir. Atatürk hiçbir zaman ben demedi. Her zaman için "biz" dedi. Bu yüzden Atatürk gerçek bir lider. Hiçbir zaman ayrımcılık yapmadı ya da önyargılı davranmadı. Her zaman başkalarının fikirlerini saygıyla dinledi ve hep toplumu için yeni fikirler üretmeyi denedi. Hep kendi toplumuna güvendi, hiç pes etmedi ve umudunu yitirmedi.

Atatürk'ü hep kalbimizde taşıyacağız, ona saygımızı ve sevgimizi asla yitirmeyeceğiz. Hep onun izinde yürüyeceğiz ve hep birbirimizle dayanışma içinde olacağız. Aksi taktirde ucu olmayan bir uçuruma düşebiliriz.

Duru BAL 6/A

Osmanlı`dan Türkiye`ye

Bu ülkeyi Osmanlı`dan "Türkiye Cumhuriyeti Devleti" yapan, bizi yönetilenden seçen kişiye çeviren, monarşiyi bitiren, yeni bir devri başlatan liderdir Atatürk.

Atatürk`ün bize, Türk milletine yaptığı bunca iyilikten sonra ona olan borcumuzu ödemenin en doğru yolu her birimizin kalplerinde başköşede yer alması ve bize öğütlediği gibi fikri hür, vicdanı hür nesiller olarak onun yolunda ilerlememizdir. Çünkü Atatürk ve silah arkadaşları zor şartlarda, kimi zaman hasta ve yorgun kimi zaman uykusuz ve ağır yaralı, canları pahasına bu ülkeyi ve milleti koruyup cumhuriyeti ilan ettiler.

Yaptıkları sadece bunlar da değildi. Atatürk; kadınlara haklarını verdi. Bu sayede okumamızı, istediğimiz gibi giyinmemizi, bir meslek sahibi olmamızı, erkeklerle eşit olmamızı sağladı. Tüm bunlar, bize hakkımız olanları veren bir lider olduğu için gerçekleşti. Atatürk istediği zaman yönetime tek başına geçebilirdi ama geçmedi. Çok partili yönetimi ve halkın seçtiği kişilerin ülkeyi yönetmesini istedi.

Biz Türk gençleri olarak Atatürk`ü yaşatmak için başta cumhuriyet olmak üzere Atatürk`ün bize armağan ettiği her değere sahip çıkmalıyız.

Defne AKKOÇ 7/A

BENİM KAHRAMANIM

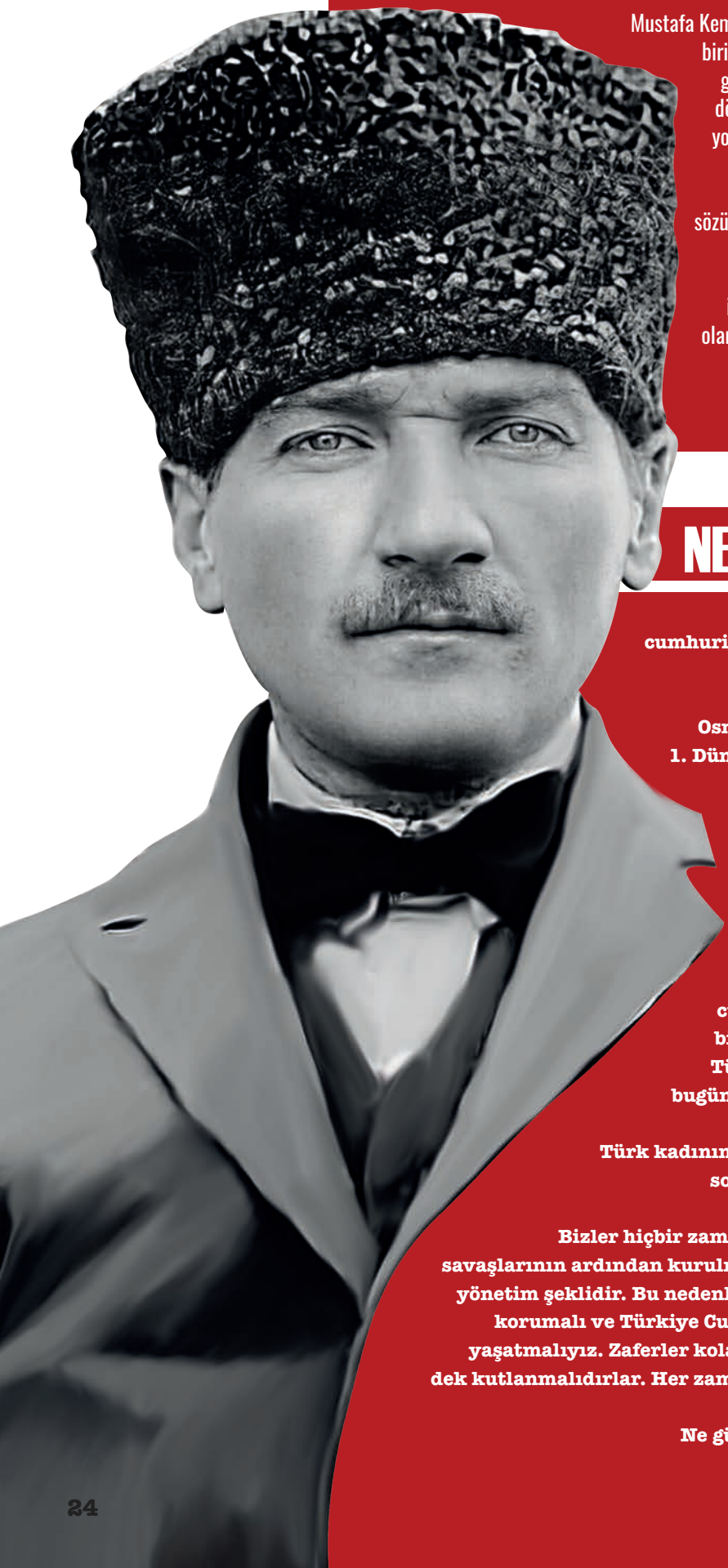
Her milletin bir hikayesi, tarihinde unutulmaz bir kahramanı vardır. Bu böyle bir kahramandır ki o milletin bağrında yalnız bir kere yetişir ve bir kere tarih onu yazar. O milletin her bir insanı kalbinin en güzel yerinde onu saklar ve her çocuk büyüyünce onun gibi bir kahraman olmak ister.

Benim kalbimde yatan kahramanım ise ülkemin ufuklarında özgürlük güneşini bir meşale gibi yakan Mustafa Kemal Atatürk'tür. Benim kahramanım öyle bir kahramandır ki ülkesinin dört bir köşesi işgal altındayken düşman her yerde kol gezerken bile umudunu yitirmemiş halkına inanmış bu milletin tüm dünyaya karşı nasıl tek bir yürek olacağını ispat etmiştir. Yoksulluk ve sefalet içinde yıllar yılı boğuşan bir halk, küllerinden doğarak vatanına sahip çıkmış ve özgürlüğüne kavuşmuştur. Zengin fakir herkes kanun önünde eşit olmuş, fabrikalar kurulmaya başlanmış, okullar üniversiteler açılmış, tüm halk tek bir vücut gibi çalışmış, ülkemiz kısa zamanda yaralarını sarmıştır. Türk kadınına da dünyanın en medeni milletlerin bile sahip olmadığı haklar getirilmiş okullarda eğitim görmesi sağlanmış Türk kadını hakettiği değeri en sonunda elde etmiştir. Sevgili Ata'm, en çok da Türk çocuklarına inanmış ve güvenmiş vatanı önce çocuklara emanet etmiştir. Biz çocuklar da her bir karışı Çanakkale'de, Kurtuluş Savaşı'nda şehitlerin kanlarıyla sulanmış bu vatan topraklarını sonsuza dek koruyacak ve ülkesini çağdaş uygarlık düzeyine ulaştıracağız. Kan ve gözyaşı bu topraklarda bir daha yeşermeyecek Edirne'den Kars'a her birey huzur ve mutluluk içinde gülümseyecektir. Bizler Atatürk'ün fikirlerini, devrimlerini en iyi şekilde anlamaya çalışmalıyız. Bilimin ışığında cehaleti yok etmeli, yıkılmadan umutsuzluğa düşmeden, karşımıza çıkan engelleri aşmalı, Atatürk'ün bize miras bıraktığı bu güzel ülkeye sonsuza dek sahip çıkmalıyız.

Biz çocuklar bunları yaparken gücümüzü kaybettiğimizi, yorgun düştüğümüzü hissedersek de kalbimizde yatan kahramanı hatırlamalı ben de bir Atatürk'üm diyebilmeliyiz. İşte o zaman bütün dünya bize karşı da olsa tıpkı atalarımız gibi karşımıza çıkan bütün engelleri aşar. Kimsenin bu milleti yıkamayacağını tüm dünyaya bir kez daha işaret ederiz.

Ece AŞKIN 6/C

KAHRAMANIMIZ

Her milletin tarihinde unutulmaz bir kahraman vardır. O öyle bir kahramandır ki asla pes etmez, umudunu yitirmez. Milletin her bir insanı kahramanını kalbinin büyük bir yerinde taşır. Bizim kahramanımız ise Mustafa Kemal Atatürk' tür.

Mustafa Kemal Atatürk ülkemize birçok şey kazandırmıştır. Bunlardan biri "cumhuriyetimiz"dir. Türk milletinin en değerli ve önemli günlerinden biri olan 29 Ekim cumhuriyetimizin kuruluş yıl dönümüdür. Türkiye Cumhuriyeti, Atatürk ve arkadaşlarının yoğun çabası ve çalışmaları ile kurulmuş ve milletin kendini yönetmesine imkan sağlamıştır. Mustafa Kemal Atatürk "Cumhuriyeti biz kurduk, onu yaşatacak olan sizlersiniz." sözüyle cumhuriyetimize sahip çıkmak ve onu yüceltmenin biz gençlerin vazifesi olduğunu anlatmak istemiştir.

Cumhuriyeti yaşatmak; Atatürk'ün izinden gitmek, onun ilkelerine ve devrimlerine sahip çıkmak demektir. Gençler olarak bu görevimizi yerine getirmeliyiz. Yaşasın Cumhuriyet, yaşasın Türk devleti, yaşasın Mustafa Kemal Atatürk!

DERİN ÇOŞUT 6/A

NE GÜZELSİN CUMHURİYET

Her yıl Ekim ayının 29'u geldiğinde cumhuriyetimizin doğum gününü kutlarız. 98 yıl önce bugün ülkemizde karanlıklar dağılmıştır, bir güneş gibi doğmuştur Cumhuriyet!

Osmanlı Devleti'nin ağır yenilgisi ile sonuçlanan 1. Dünya Savaşı'nın ardından ülkemiz düşmanların işgali altındaydı, milletimiz esirdi, fakirdi, umutsuzdu. Ancak Atatürk'ün ışığı ile yılmayan halkımız yıllarca büyük savaşlar verdi. En umutsuz, en karanlık anlarda bile hep zafere inanan, son nefesine kadar savaşan atalarımız Mustafa Kemal Atatürk'ün önderliğinde tarihimizi yazdı.

23 Nisan 1920'de TBMM'nin açılmasıyla cumhuriyet uygulaması başlamış ve güneşimiz bir daha hiç batmamak üzere doğmuştur. O gün Türk çocuğunun gözlerinde beliren sevinç ışığı, bugün bizi aydınlatmaktadır ve gelecek nesilleri de aydınlatmaya devam edecektir.

Türk kadınının bağımsızlığa olan tutkusu ve sevgisi yurdu sonsuza dek kuşatacaktır. Atatürk'ün bakışları bayrağımızda ilelebet dalgalanacaktır.

Bizler hiçbir zaman unutmamalıyız ki cumhuriyet, ölüm kalım savaşlarının ardından kurulmuş, imkansızlıklar içerisinde var edilmiş bir yönetim şeklidir. Bu nedenle emanetimiz olan bu eseri tüm tehlikelerden korumalı ve Türkiye Cumhuriyeti'ni büyük önderimizin çizdiği yolda yaşatmalıyız. Zaferler kolay kazanılmaz elbette, işte bu yüzden sonsuza dek kutlanmalıdırlar. Her zaman çok büyük coşkularla kutlayacağımız nice güzel yılların olsun cumhuriyet...

Ne güzelsin cumhuriyet, çok yaşa sen cumhuriyet!

Alya TUNCEL 8/B

SEN OLMASAYDIN ?

Canım Ata'm, az uğraşmadın bize bu günlerimizi emanet etmek içinTürk milleti için savaştın ve bu uğurda hasta oldun. Bizim için canını feda ettin. Ne yaptın, ne ettin Türk milleti için cephelerde savaştın komutanlık ettin ve cumhuriyeti kurdun. Ülkemizde her yıl 29 Ekim günü Cumhuriyet Bayramı'nı kutluyoruz.

O gün öyle bir gün ki bizim özgürlüğümüzün olduğu gün. Türk bayrağının sanki bu günü bilircesine dalgalandığı gün.

Bebekliğimden beri seni anlatır ailem, öğretmenlerim. Bir insanı görmeden, tanımadan sevmeyi ben seni severek öğrendim Ata'm. Cumhuriyeti o kadar sağlam temeller üzerine kurmuşsun ki kimse yıkamaz. Senin sayende Türkiye dünyada önem kazandı. Seni ve yaptıklarını bize çok güzel öğreten bir okulda okuyorum ve senin emanet ettğin cumhuriyeti koruyan ve bize anlatan öğretmenlerim var. Sen hepimizin en baş öğretmenisin.

Mavi gözlü Atam,sen olmasaydın,ne olurdu? Olur muyduk acaba? Kendi ülkemizde yaşıyor olur muyduk? Özgürce yaşayıp, giyinip, okuyup, gezebilir miydik acaba?Sen olmasaydın bizde olmazdık.

Birini görmeden sevmeyi biz hepimiz seni severek öğrendik Atam.Bize sunduğun bu güzel günler için,çocuklara ve gençlere olan sevgin ve inancın için,kadınlara olan saygın için,kadınlara eşitlik sağladığın için,kıyafet devrimi için,alfabe için,Türkiye Cumhuriyetini kurduğun için,kurduğun fabrikalr için,uçaklar,trenler,arabalar için çok çok teşekkür ederim Atam.

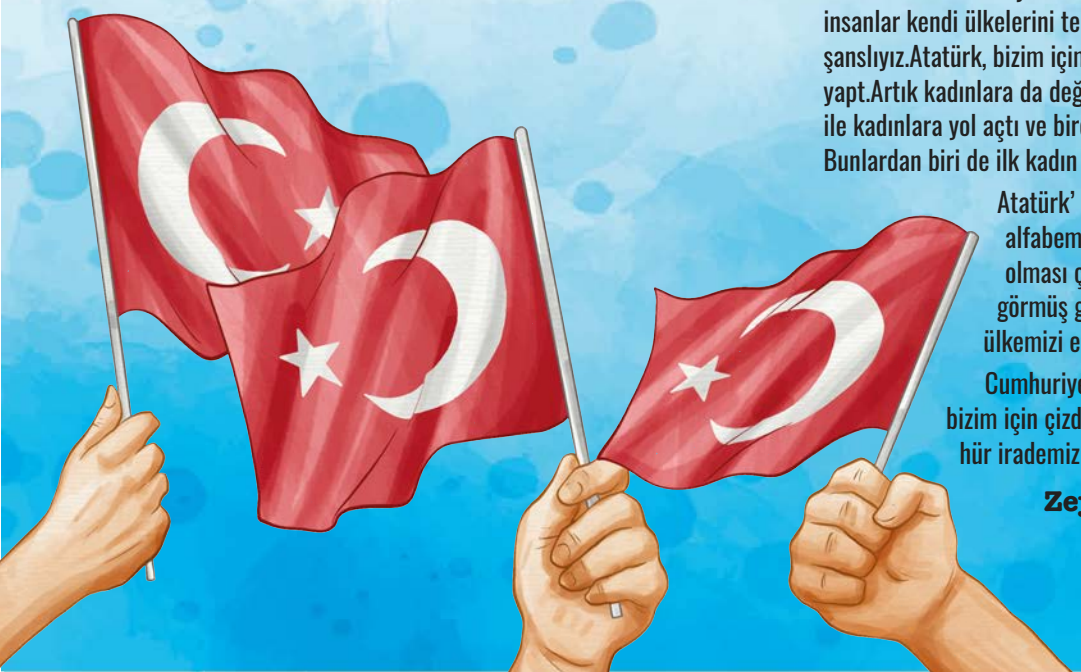
Bu sözün hep aklımızda:

Cumhuriyeti biz kurduk,onu devam ettirecek sizlersiniz...

Ya sen olmasaydın ?

Biz ne yapardık ?

Eymen ALBAYRAK 6/A

CUMHURİYET OLMASAYDI

Ulu önder Mustafa Kemal Atatürk, Türkiye'nin başka ülkelerin egemenliğinde kalmaması ve adaletli yönetilmesi için cumhuriyeti kurmuştur. Peki ya Atatürk cumhuriyeti kurmasaydı yine aynı şekilde özgürce yaşayabilir miydik? Düşüncelerimizi ve isteklerimizi özgürce paylaşabilir miydik?

Cumhuriyet 29 Ekim 1923'te kabul edilerek Türk devletinin yönetim şekli olmuştur. Cumhuriyet bizim için çok büyük bir önem taşımaktadır. O yıllardan bu güne kadar her yıl kutladığımız Cumhuriyet Bayramı aslında hak ve adaletin de bayramıdır. Bir millet ancak özgür olduğu sürece çağdaş olabilir. Özgürlüğün simgesi ise cumhuriyettir. Her ne kadar bu gün 98 yaşında da olsa bizim için ilk günkü gibidir ve aynı coşkuyla kutlanmaktadır.

Atatürk'ün bıraktığı mu mirası en güzel şekilde taşımak bizlerin sorumluluğundadır. Temel hak ve özgürlüklerimiz, seçme ve seçilme hakkımız, bayrağımız göklerde dalgalandığı sürece bizim olacaktır. Türk halkı kendi yönetim birimini seçmiştir ve bu konuda asla ödün verilmeyecektir. Tıpkı Ulu Önder'in dediği gibi "Muhtaç olduğumuz kudret, damarlarımızdaki asil kanda mevcuttur."

"Ne mutlu "Türk'üm" diyene. Ne mutlu cumhuriyet"e!

Almila Göksu SÜMER 6/D

Düşünsenize ...

Cumhuriyet her şey demektir... Biz cumhuriyet sayesinde özgürce yaşıyoruz ve düşüncelerimizi özgür bir şekilde ifade ediyoruz. Bunu Atatürk'e borçluyuz, ona tüm Türk milleti adına minnettarız.

Düşünsenize cumhuriyetin olmadığı bir ülkede yaşadığımızı. Kadınlara önem verilmediğini, eşitliğin olmadığını. Ne acı..Çok kısa süre önce bu tür olaylara Afganistan'da şahit olduk, bu yüzden insanlar kendi ülkelerini terk etmek zorunda kaldılar. Biz çok şanslıyız.Atatürk, bizim içim cumhuriyeti kurduktan sonra devrimleri yapt.Artık kadınlara da değer verilmeye başlandı. Atatürk devrimleri ile kadınlara yol açtı ve birçok kadın mesleklerinde çok başarılı oldu. Bunlardan biri de ilk kadın pilot "Sabiha Gökçen"dir.

Atatürk' ün yaptığı diğer bir devrim ise alfabemizdir. Bir milletin kendine ait bir dilinin olması çok gurur verici bir şey. Biz de iyi eğitim görmüş gençler olarak, tüm yenilikleri takip edip, ülkemizi en üst seviyelere taşımalıyız.

Cumhuriyet her şey demektir. Hepimiz Atatürk' ün bizim için çizdiği yolda yürümeliyiz. Özgür düşünce ve hür irademizle yarınlara...

Zeynep TURANCI 6/D

Türk Gençliğine Bıraktığım Emanet

Sevgili Ata'm,

Kendi kalemin ile ulusal hayatı bitmiş sanılan bir milletin bağımsızlığını nasıl kazandığını, bilim ve teknolojinin en son esaslarına dayanan çağdaş bir devleti nasıl kurduğunu anlattığın Nutuk'ta; bu vatanı, bağımsızlığını ve cumhuriyetini bizlere emanet ediyorsun. Emaneti alıyoruz ve tüm kalbimizle k o r u y a c a ğ ı m ı z a, sonsuza dek sahip çıkacağımıza Türk gençliği olarak söz veriyoruz.

Çünkü biz Türk gençliği biliyoruz ki Türkiye Cumhuriyeti'nin her karış toprağını sana, silah arkadaşlarına ve aziz şehitlerimizin kanlarına borçluyuz. Biz biliyoruz ki bizim kurtuluş mücadelemiz dünyada eşi benzeri görülmemiş bir bağımsızlık mücadelesidir. Bu mücadele, diğer devletler tarafından hasta adam olarak bahsedilen Osmanlı Devleti'nin ölüm döşeğinden yeniden farklı bir kimlikle doğuşunun destanıdır. Avrupa'daki gelişmelere ayak uyduramayan Osmanlı Devleti birçok alandaki gücünü kaybetmeye başlamış, ülke içinde ve dışında çatışmalar oluşmuştu. Bunu fırsat bilen dış güçler Osmanlı'yı parçalamak ve sahip olduğu toprakları alabilmek için harekete geçmişti. Sen de Osmanlı Devleti'nin temellerin çökmüş, ömrünün tamamlamış olduğunu farkındaydın. O halde yapılması gereken neydi? Ya bağımsızlık ya ölüm, diye yola çıkmak, tüm halkını bu kutsal mücadeleye inandırarak bütün ve hür bir millet olarak bu günlere gelmemizi sağlamaktı. Sen de yılmadan, ümidini yitirmeden bizler için bu gaye peşinde savaştın. İşte tam da bu sebeple İstiklal Marşı'nın "Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin İstiklal" sözlerini her dile getirdiğimizde bizim geleceğe umutla bakan gözlerimize yaşlar düşer.

Biz Türk gençliği olarak biliyoruz ki sadece kurtuluş mücadelesini kazanılması senin için yeterli değildi. Sen uğruna canının feda edecek kadar sevdiğin vatanını halkının desteği ile hasta yatağından kaldırmıştın, şimdi sıra da onun gücünü tekrardan tüm dünyaya göstermek vardı.

Bunun için başlattığın ilke ve inkılaplar ile milletimizi çağdaş medeniyetler seviyesine çıkardın, demokratik ve laik ilkeler üzerine yeni bir devlet kurdun. Artık Türk halkının yönetim şekli değişmiş, herkes eşit haklara verilmiş, kadınlarımız toplumda söz sahibi olmuş; harflerimiz, kıyafetlerimiz ve bizi biz yapan daha birçok şey ile güçlü bir devlet olarak yeniden doğmuştuk. İlkelerin daha güçlü bir geleceğe giderken bize ışık tutan yol, inkılapların bu yoldaki kılavuzumuzdur, Ata'm. Onlara sonsuza dek sahip çıkacağımıza ve yaşatacağımıza söz veriyoruz.

Biz Türk gençliği olarak biliyoruz ki bağımsızlık ve egemenlik bizim baş ilkemizdir. Bir gün tekrar tehlikeye girerler ise, ülke içinde fikir aykırılıkları ve bölünmeler olur ise biz koşul tanımaksızın senin öğrettiğin gibi Türk Bağımsızlık ve Cumhuriyeti'ni sonsuza dek koruyup kollayacağız. Hiçbir kuvvet bizi bu yoldan döndüremeyecek çünkü bağımsızlık bizim senden devraldığımız karakterimizdir. İstiklalinin ve cumhuriyetin evlatları olarak, havada özgürlük kokusunun yayılışının 98.yılını kutladığımız bu günde, teslim aldığımız emenetini sonsuzluğa taşıyacağımıza söz veriyoruz. Çünkü biz senin izindeyiz, her birimiz birer Atatürk'üz, Atatürkçüyüz; Ata'm.

Türk Gençliği.

Mina KAYA 8/D

MASALLAR

ÇOK İSTERSEN ELBETTE OLUR

Çok istiyordum uzaya gitmeyi, orayı görmeyi... Hayalim astronot olmak çünkü! Her akşam odama gidiyorum, çekmecemi açıp küçük teleskobumu alıyorum ve Ay'a bakıyorum... Ben büyüyünce uzaya çıkmak, orayı gezmek ve Ay'a ayak basmak istiyorum. Her akşam bunun hayalini kuruyorum. Ve bir gün, bunun olacağına gerçekten inanıyorum.

Sabah olunca (hafta sonu) kalkıyorum, giyiniyorum, elimi yüzümü yıkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve aşağı inip kahvaltı ediyorum. Bugün de babamla, her zamanki gibi kahvaltıda süper omletten yaptık! Bu arada süper omlet ismini ben verdim omlete. O kadar güzel oluyor ki... Ağzınıza attığınızda "hmm nefis" diyorsunuz bilmeden. Ayrıca adımı söylemeyi unuttum. Ben Alex. 10 yaşındayım ayrıca hobilerim de var: resim çizmek, voleybol oynamak ve gitar çalmak. Hayatımdan çok mutluyum. Akşam olunca pijamamı giyip yorganımın içine girdim. Çok soğuk ve yağmurlu bir gündü. Zaten yatağımın üzerindeki büyük camdan su damlacıklarının hızla düşmesini rahatlıkla izleyebiliyordum. Rüyalarımda da hep uzaya çıktığımı, uzayda olduğumu, uzayı ve uzayla ilgili çoğu şeyi görüyordum. Uzun süre sonra o gün gelip çatmıştı. İçimden "Yaptım, başardım! Hayalim gerçek oldu, astronotum!" dedim.. Çünkü, gerçekten de üstümde astronot kıyafeti, arkasında oksijen tüpü ve önümde bir roket duruyordu! O kadar heyecanlandım ki avazım çıktığı kadar "İşte bu!!" diye bağırmak istedim. Sonra benimle uzaya çıkacak olan diğer astronotlarla tanıştım. Çok samimi oldukları için hemen arkadaş oldum. Birinin adı Fiona, diğerininki ise Tom du. 3 kişi beraber roketle fırlatılacaktık. Birkaç dakika sonra görevliler bize, kalkışa yarım saat olduğunu söylediler. Çok güzel bir gündü bugün! Roketteki son kontroller yapıldı ve artık içine girdik. Gerçekten çok değişikti. Bir çok ayar vardı. Ama bunu kafamıza o kadar takmadık çünkü bunun eğitimini çoktan almıştık. On beş dakika sonra roketin kapısı kapandı ve kalkış için geri sayım başladı! Ben de heyecanlandığımda olan şeylerin hepsini şu an yaşıyordum. Ağzım kurudu, acıktım, titredim ve biraz da çekindim. Geri sayım devam ediyordu ve çok az kalmıştı uzaya çıkmamıza! 15, 14, 13, 12, 11...

Haberlerde canlı yayındaydık, herkes bu roketin kazasız belasız kalkmasını bekliyordu. Ben de o ara içimden "Umarım çıkarken patlama olmaz ve uzayı gözlerimle canlı bir şekilde görebilirim!" dedim. Roketin kalkmasına çok az kalmıştı. Ve son 5, 4, 3, 2, 1... Gözlerimi kapadım ve kendimi sıktım. Çok heyecanlanmıştım! Roket çok sallandığı için biraz midem de bulanmamış değildi ama roketin minik camlarından havaya yükseldiğimizi görmek, midemin bulantısını unutturuyordu. Her rokette olduğu gibi ozon tabakasından geçerken roket çok ısındı fakat, bizim yani astronotların koruyucu kıyafetleri olduğu için bize bir şey olmadı. Bir kaç dakika sonra gözlerime inanamadım! Çünkü şu an, tam anlamıyla uzaydaydım! Bir an kendimle gurur duydum! "Bu güne kadar, ne yaptıysam artık, bir astronotum!" diye içimden geçirdim. Uzaya çıkmamıza rağmen işimiz henüz bitmemişti. Uzay istasyonuna bağlanmak için 3 gün vardı daha. Çünkü, uzaya çıkınca direkt oraya bağlanamıyorsun. Tam orayı hizalamak için birkaç gün gerek. O birkaç gün de bizim bir işimiz olmayacaktı. Biz o sırada uyurken roketi NASA, Dünya'dan kontrol edecekti. Bu arada uzaya çıkarken söyleyemedim, roketin uzaya çıkması için gerçekten büyük bir güç gerek. Bu yüzden çıkarken daha kolay olsun diye roketin iki yanında bir parça duruyor. Roket uzaya çıkarken onlardan güç alıyor, uzaya çıktığında parçaları bırakıyor, o parçalar da Dünya'ya düşüyor. İnerken de zaten paraşüt açılıyor ve roket denize düşüyor. Bu arada öyle düşmek değil, yavaş yavaş havada süzülerek suya iniyor roket. O birkaç gün de geçmişti. Artık uzay istasyonuna bağlanmıştık. Roketin içinden istasyonun içine girdik. Ve girerken uçuyorduk. Yer çekimi olmadığı için havada yüzüyorduk, çok eğlenceliydi. Uzun zamandır bunu yapmak istiyordum, yaptığım için de çok mutluydum. Yemeğimizi yedik, Dünya'ya internetten bağlandık, biraz konuşup uyuduk. Ne kadar da güzel bir gündü bugün. Eğlenceli ve hızlı geçmişti. Uykuya dalmadan camdan dışarı baktım, sadece bir boşluk görüyordum. Çok mutlu bir şekilde uyudum... Sabah kalktığımda çok şaşırdım ve üzüldüm. Çünkü bütün bunları yaşadığımı hissederken niye evde yatağımda uyanmıştım ki? Sonra anladım ki hepsi rüyaymış. Annem yanıma geldi ve "Hadi kuzum, gel de kahvaltımızı edelim. Bak NASA roket göndermiş onu da izleriz." dedi. Biraz sırıtıp içeri gittim. Televizyona hipnoz olmuş gibi bakıyordum. "Keşke o rokette ben olsaydım..." dedim. Kahvaltı ederken anneme ve babama rüyamı anlattım. Akşam, camdan gökyüzüne baktım. Milyonlarca yıldız görüyordum. Sürekli içimden "keşke, keşke, keşke..." diyordum. Ve bir anda bir yıldız kaydığını gördüm. Hatırladığıma göre bu gece meteor yağmuru olacaktı. O kadar çok yıldız kayıyordu ki hangi birine yetişeceğimi şaşırdım resmen. Sonunda bir dilek tuttum: "Umarım ben de büyüyünce başarılı bir astronot olup, uzaya çıkabilirim..." dedim. Keşke rüyalar gerçek olsaydı...

Yıllar sonra büyüdüm, okulum bitmişti ve bir astronottum. Aynı çocukken gördüğüm rüyadaki gibi. Rokete bindik, geri sayım başladı. 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3... Ve roket kalktı! Uzaya çıktık. O kadar mutluydum ki havalara uçasım geliyordu. Bu günden sonra şu sözün gerçek olduğuna emin oldum: Bir şeyi çok istersek, elbette bir gün olur.

Nisan ONAN 5/D

SAKAR BİR KIZ

1. Bölüm *Suçlu Ketçap*

Merhaba! Ben Nil ve çok sakar bir kızım. Bu yaz anneannemin yazlığında kalıyorum. Çünkü annemler önemli bir iş gezisinde ama şimdi size geçen gün yaşadığım bir olayı anlatmak istiyorum.

O gün çok acıkmıştım ve mutfakta kendime sandviç yapmaya karar verdim. Tüm malzemeleri çıkarmıştım ama ketçabı çıkarmayı unutmuşum. Buzdolabına gidip ketçabı almamla ketçabın elimden kayması bir oldu. Demiştim ya ben çok sakarım, işte kanıtlamış oldum. Hâlâ anlayamadım. Ketçap nasıl elimden kayıp gider? Sonra her yer ketçap oldu. Ben de ketçabı yerden alayım derken masaya belimi çarptım. Masanın devrilmesiyle masanın üstündeki reçel kavanozu da yere düştü. Mutfak artık bir kıyamet yeriydi. O an aklıma sadece Ceren ve Rüya geldi. Onlar bana her sakarlık yaptığımda düzeltmem için yardım ederler. Onlar benim en iyi arkadaşlarım. Hemen onları aradım. Onlar da hemen geldiler. Ceren tezgâhtaki lekeleri çıkartırken Rüya anneannemi oyalıyordu. Tabii anneannem buna çok sevindi. Çünkü fotoğraf albümünü gösterecek birini arıyordu. Rüya'nın işi epey var gibiydi. Fotoğraf albümü 657 sayfaydı. Peki ya ben ne yapıyordum? Ben kırdığım reçel kavanozunun yerine marketten yeni bir reçel kavanozu almaya gittim. Tabii yine sakarlığım tuttu ve aldığım kavanozu da düşürdüm. Ceren bu kadar geç kalamayacağımı ve yine bir sakarlık yaptığımı anlamıştı tabii. Hemen yolda beni gördü ve gidip yeni bir reçel kavanozu aldık. Tabii bu sefer Ceren kavanozu taşıyordu.

2. Bölüm *Rüya ve Oyalamaları*

Tekrar ben! Bu sefer Ceren ile birlikte eve geldik ve gördük ki anneannem mutfağa gitmek istiyor. Rüya tam o sırada albümde 648. sayfadaki bir fotoğrafı anneannemin anlatmasını istedi. Biz ona teşekkür eden bir bakış atıp parmak ucunda mutfağa girdik. Tezgâhtaki ketçap ve reçel lekeleri gitmişti ama duvarlar ketçap ve reçel doluydu. Hemen elimize iki tane bez aldık ve kalan lekeleri de silmeye başladık. Lekeler silinmişti ama masa yerdeydi ve halı berbat şekilde duruyordu. Ceren halıyı kaptığı gibi çamaşır makinesine koştu. Neyse ki lekeler hemen çıktı. Yeni bir sorun vardı. Anneannem acıktığını söylüyordu ve halı ıpıslaktı. Aklımıza tek bir fikir geldi, o da saç kurutma makinesi ile halıyı kurutmaktı. Biraz uzun sürse de halı 30 dakika gibi bir sürede kurudu. Halıyı hemen yerine yerleştirdik. Sonra masayı yerine yerleştirdik. Zorluklarla aldığımız reçel kavanozunu masaya dikkatli bir şekilde yerleştirdik. Mutfak artık eskisinden daha güzel gözüküyordu. Ceren anneannemi engelleyememiş ve sonunda anneannem içeri girmişti. Tabii artık korkacak hiçbir şey yoktu. Mutfak pırıl pırıldı.

Bu maceranın ardından anneannem hiçbir şeyin farkında olmadan bize güzel bir ziyafet hazırladı. Yemekleri büyük bir zevkle yerken Ceren, Rüya ve ben birbirimize göz kırptık. Artık içim rahat bir şekilde yatağa gidebilirdim.

Elif Serra YAKAR 5/A

Hayallerini Arayan Kedi

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir ada varmış, bu adada sadece hayvanlar varmış.

Bu adada zebradan kediye, kediden zürafaya, zürafadan aslana, aslandan fareye yani kısacası tüm hayvanlar varmış. İnsanların imkânsız dediği ne varsa orada hayvanların rutin olarak yaptığı şeylermiş. Tek boynuzlu bir atın üzerinde hayvanların uçması "Muhteşemmmm!" diye bağırması onlar için oldukça sıradanmış. Bunu bıkmadan usanmadan her gün yaparlarmış. Onlar için vahşi hayvan diye bir şey yokmuş. Vahşi hayvanlar ve evcil hayvanlar arkadaş dost hatta dosttan da öte kardeş olurlarmış.

Bu adaya bir gün bir kedicik gelmiş. Kediciğin diğerlerinden biraz farklı bir hayal gücü varmış. Eskiden o da hayalperestmiş fakat başına kötü şeyler gelmiş, eskiden onunda bir sahibi ve onunda bir evi varmış. Fakat kasvetli bir günde evindeki tüm çiçekler solmuş. Bu çoğu kişi için fazla şey ifade etmez ama kediciğin sahibi çok üzülmüş. Kedi bunu hissetmiş, sahibinin mutlu olması için elinden geleni yapmaya karar vermiş. Ona çiçeklere su vermesini teklif edecekmiş ki aklına sahibi ile konuşamadığı gelmiş, o da üzülmüş. Kedinin üzüldüğünü gören kedinin sahibi, kedi üzüldüğü için daha çok üzülmüş. İkisi de fark edememiş biri üzülünce diğerinin de üzüldüğünü. Kedinin morali iyice bozulmuş. Kedinin sahibinin kız kardeşi kedi ile kardeşinin (kedinin sahibinin) bir tatile çıkmasını teklif etmiş.

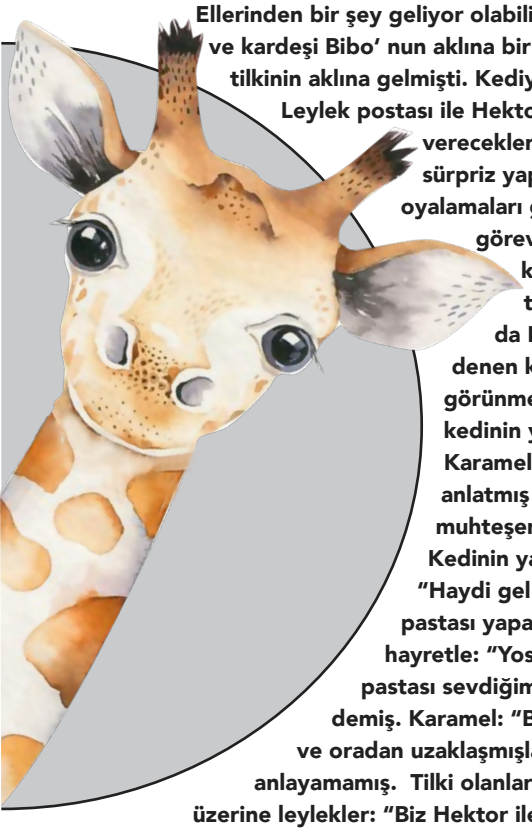
Kardeşine yeni çiçekler almış kediyi okşamış, sevmiş ama kardeşinin de kediciğin de tek istediği birbirinin mutlu olmasıymış. Sonunda o da kardeşi ve kedicik mutlu olmadığı için üzülmüş. Artık bir evde üç mutsuz kişi varmış. Bunun üzerine kedinin ne hayalleri kalmış ne de mutluluğu bu hikâyeyi öğrenen ada halkı çok üzülmüş ama bir zebranın aklında başka bir şey varmış kediciğe şöyle demiş. "Peki sen bu adaya nasıl geldin, sahibin nerede, hadi biz burada doğduk veya bizi buraya biri getirdi kediler yüzemez de bu hikâyeyi uyduruyorsun bence." Kedi: "Tabii ki bir açıklamam var." demiş ve gökyüzüne bakmış. "Biz sahibim ile birlikte bir tatile çıktık önerildiği gibi fakat sahibim hiç mutlu görünmüyordu, tabii ben de değildim. Tekne ile bir tatil ne kadar suyu sevmememde onun için sesimi çıkarmadım. "Sonra bir maymun çıkarsaydın ne olurdu, o da istemiyormuş ki ne güzel eve dönerdin." demiş. Kedi: "Ne kadar üzgün olduğumu bilmiyordun değil mi?" Maymun: "Pardon." demiş. O anda bir hipopotam söze girmiş: "Senin adına üzüldüm ama sahibin nerde?" Aynı maymun: "Ben biliyorum onu bir canavar yedi fakat o eline bir acı sos aldı, canavarın ağzına döktü. Canavarın ağzı çok acımıştı. Ağzını açtı ve sahibin çıkıp suya daldı ve seni aradı ama sen buradasın yani seni bulamaz. Bir fare: "Yazıkkk..." demiş. Kedi daha anlatamadan bir zürafa: "Tekne mi battı?" demiş. Kedi: "Hayır tatil için buraya geldik." demiş. Hepsi bir ağızdan: "Tatile mi?" diye sormuş. Kedi şöyle yanıtlamış: "Evet." Herkes: "İyi de burası tatile açık bir ada değil. Burası ıssız bir ada. Sadece hayvanlar var, insan yok." Bir aslan: "Zaten sahibin bu kadar üzgünken onu neden yalnız bırakıyorsun?" Kedi: "Ben istemedim ki. Miyav..." Herkes: "O nerede, insanlar nerde?" diye haykırmış fakat bu sefer bir köpek: "O dediğiniz kişi kim?" diye sormuş. Kedi: "Sahibim" demiş. Köpek: "Sıkıcı, bir canavar olabilirdi..." deyince başka bir köpek: "Ya da bir gelincik ama fazla korkunç olmayanlarından. Hani fantastik bir canavara dönüşebilenlerden." Kedi: "sahibim nerde dedim ya, of!" deyip üzülmüş. Kedi üzülmüş ama o an ağzından şu sözler dökülmüş: "Tamam..." Herkes: "Neye tamam?" demiş. Kedi: "İşte ona tamam." demiş. Bu defa diğerleri "Pardon... Anlamadım..." demiş. Kedi: "Öylesine tamam dedim, sanırım siz adanın diğer yarısını görmediniz." "Hayır!" diye haykırdı bir kaplan. Bir zürafa: "Anlamadım, nasıl olur?" demiş.

Herkes hayret ile kedi ve diğerlerine yani birbirine bakıyordu. Kedi: Siz bu adanın diğer kısmını hiç görmediniz mi? Size söyleyeyim, adanın diğer yarısı oteller ile dolu." demiş. Aynı aslan: "Ama bu sahibinin nerede olduğu açıklamıyor. Sahibin nerede?" demiş. Kedi, sahibinin gittiği restorana kendisini almadıklarını söylemiş. Herkesin aklında kediyi tekrar mutlu etmek varmış. O an restoranda oldukça üzgün olan kedinin sahibi, bir adam ile konuşuyormuş. Kedi üzgün olduğu için o da üzgündü, belki de en başta neden üzüldüğünü bile hatırlamıyordu.

Tam o anda hayvanlar kedinin hayal gücünü geri kazandırmaya çalışıyormuş. Atlara yapraktan boynuz yapıp kediyi üstüne bindirmişler ama hiçbir şey değişmemiş. Bir balinaya selam verip o balinadan canavar taklidi yapmasını istemişler ama yine de hiçbir şey değişmemiş.

Sahibinin konuştuğu adam da aynısını yapıyormuş yani umutlandırıyor, neşelendirmeye çalışıyormuş ama sahibi hiç de neşelenmiyormuş. Aklı kedisindeymiş. Ondan ayrı kalmak onu daha çok endişelendirmiş ve üzmüştü. Kedi de sahibi de üzgün olduğu için bunu görmeseler bile daha çok üzülüyormuş.

Hayvanların aklına başka bir şey gelmiş: İyilik perisini çağırmak. Kedi bu fikrin üstüne: "Gerçekten mi? Çok saçma... Fazla çizgi roman okumuş olmanız, iyilik perisi ile ilgili fikriniz komik!" demiş. "Hayır, değil." diye seslenmiş küçük penguen ama çoğu hayvanın aklı başka yerdeymiş. "Adanın öbür tarafı otellerle mi dolu?" Aslında haklılardı ama bunu düşünmenin sırası değildi, kedi hayal edemiyordu!

Ellerinden bir şey geliyor olabilirdi, Yüce Köpek Hektor ve kardeşi Bibo' nun aklına bir şey gelebilirdi. Bu bir tilkinin aklına gelmişti. Kediye sürpriz yapacaklardı. Leylek postası ile Hektor ve Bibo'ya haber vereceklerdi tabii ilk önce kediye sürpriz yapmak için kediyi oyalamaları gerekiyormuş. Bu görevi tamamlayabilecek, kediyi oyalayabilecek tek kişi varmış: O da Neşeli Karamel denen kediymiş. Tilki görünmeden ve hızlıca kedinin yanına koşmuş. Karamel'e fısıltıyla olanları anlatmış ve Karamel'in aklına muhteşem fikirler gelmiş. Kedinin yanına gitmiş ve ona: "Haydi gel kedicik. Beraber yosun pastası yapalım." deyince kedicik hayretle: "Yosun pastası mı? Yosun pastası sevdiğimi nereden bildin?" demiş. Karamel: "Ben bilirim, gel." demiş ve oradan uzaklaşmışlar. Kimse ne olduğunu anlayamamış. Tilki olanları açıklamış, bunun üzerine leylekler: "Biz Hektor ile Bibo 'nun yanına gidelim. Beklemenin sırası değil, işe koyulalım." deyip toplanmışlar. Bunu en iyi yapabilecek olanlar Venüs, Güneş ve Toprak kardeşlermiş. Hemen bir kâğıt ve kalem yani yaprak ve taş alıp başlamışlar yazmaya. Çok güzel bir mektup yazdıktan sonra leylekler işe koyulmuş. Hemen Hektor ve Bibo'nun yanına gitmişler. Hektor ve Bibo olanları anladıktan sonra biraz büyüye başvurmaya gerek duymuşlar. Hektor şöyle demiş: "İyiliğin büyüsü en kıymetli büyüdür." Bibo: "Büyü içten gelir, iyilik olmadan büyü de olmaz" demiş. Leylekler bir şey anlayamamış fakat Bibo ve Hektor'un bir şeyler yapacağını biliyorlarmış. Bu nedenle evin yolunu tutmuşlar. Bu sırada parti uzmanı Tiya ve Fili etrafı süslüyormuş. Hayvanları eğlendirmekte usta olan Latte Karamel gelişinde kedicik ve herkes mutlu olsun diye heyecanlanıyormuş. O sırada leylekler dönmüş ve Hektor ve Bibo'nun söylediklerini aktarmışlar kimse bir şey anlayamamış gibi görünüyormuş fakat Muffin anlamış. "Tabii ki büyümüz ona karşı iyilik yapmak istememizden doğacak ve sonra o çok mutlu olacak. Bunun üstüne sahibi de tabi anladınız mı?" Herkes: "Anladık!" diye coşkuyla bağırmış. Etrafı süslemişler ve Karamel'i çağırmışlar. Karamel ile kedicik geldiğinde kedicik çok mutlu olmuş. Gerçek büyü gerçekten de herkesin yüzünde bir tebessüm olduğunda doğmuş. Kedinin herkes mutluyken mutlu olmaması imkânsızdı. Kedi bu kadar mutlu olunca hemen sahibinin yanına koşmuş. Adamın gerçekleştiremediği şeyi gerçekleştirip adamı çok mutlu etmiş tabii bunu görmek isteyen hayvanlar onun peşinden koşmuş. Oteldekiler bu hayvan cennetini gördüğü zaman çok şaşırmışlar ama hayvanlar da insanlar da çok kolay bir şekilde kaynaşmış kedicikle sahibi çok mutlu bir şekilde eve dönmüş ve kedinin sahibinin kız kardeşi de onlar çok mutlu olduğu için çok mutlu olmuş. Kediciğin evi artık mutluluk ile doluymuş. Kedicik ve sahibi hayal gücüne tekrar kavuşmuş. Artık kedinin de sahibinin de içi yeniden mutlu hatta çok mutlu oldukları hayaller ile dolmuş. Hayvanlar adada insanlar ile çok mutlu ve doğal ortamlarından uzak kalmadan yaşamışlar. Tüm canlılar sonsuza dek hayallerden uzak kalmadan çok mutlu bir şekilde yaşamış.

Su KARAALİ 5/B

Kim iklim krizi ile savaşacak?

Bir varmış, iki yokmuş, üç olabilirmiş ama dört asla olamazmış. Tam dördün olacağı anda gökyüzünde kocaman bir delik açılmış. İçinden kötü kokular çıkıyor ve garip sesler geliyormuş. En garibi ise deliğin içinden insanların çıkmasıymış ama o da yetmezmiş gibi insanların ayak bastıkları her yer kuruyor ve pisleniyormuş. Ordunun kaptanı:

—Burası ne kadar da temiz. "Hadi pisletin şurayı!" diye emir vermiş ordusuna.

Başkan:

—Siz kimsiniz ve hangi cüretle halkımın yaşadığı yeri pisletiyorsunuz!?

—Galiba biraz bozuldun. Ha ha ha! Daha çok bozulacağın şeyi söyleyeyim mi sana?

—Kötü bir şey olmasın, demiş başkan.

—Neden iyi bir şey olacak ki! İşte söylüyorum: 5 yıldan az bir sürede bütün Dünya pislenecek, kirlenecek ama eğer bunların olmasını istemiyorsanız bize karşı koymanız gerekecek. Size karar vermeniz için 1 hafta müddet veriyorum. Ama yok, hiç bir şey söylemediğinizi duyarsam ben karar veririm.

Bunu duyan halk hemen paniğe kapılmış. Başkan halkı sakinleştirmeye çalışmış ve bir çözüm bulabilmek için arabasına binip hemen diğer başkanların yanına gitmiş:

—Bütün başkanlar, size çok önemli bir duyurum olacak: Ülkemde bir portal oluştu. İçinden kötü ve her yeri kirletmek isteyen insanlar çıkmaya başladı. Yapacakları en kötü şey ise bütün ülkelerde iklim krizini başlatacak olmaları. Bize iki seçenek sundu ordunun kaptanı:

1'incisi silahlarımıza el koyacaklar, ordularımızı dağıtacaklar sonra da güzel dünyamızı kirletecekler. 2'ncisi ise dünyamızın kirlenmesini istemiyorsak onlarla çatışmamız gerektiği ve buna karar vermek için bize 1 hafta süre verdiler. Benim kararım ise savaşmamız gerektiğinden yanadır. Şimdi sizin bana sunacağınız önerileriniz için size 2 gün müddet veriyorum, diyerek yanlarından ayrılmış. İlk fikir ile gelen Başkan Muhiddin olmuş.

Muhiddin:

—Benim fikrim sizin fikriniz ile aynı, demiş.

Başkan Hüsameddin:

—Benim fikrim de savaşarak dünyamızı istilacılardan kurtarmak yönündedir bu yüzden sizin topraklarınıza 1 haftanın son günü olan pazar günü geleceğim ve yanımda en güçlü ordularımı da getireceğim.

Bizim Başkan:

—Bütün yardımlarınız için çok teşekkür ederim Muhiddin ve Hüsameddin. Benim ile aynı fikirde olduğunuz için çok mutluyum.

Beklenen hafta gelmiş, Başkan iklim krizi ordusunun kaptanı ile görüşmüş. Bütün dünyanın kararı iklim krizine karşı savaşmakmış. Savaş bir ay sonra başlamış başkan ve orduları çok güçlüymüş. Ama iklim krizi ordusunun kaptanı ise daha güçlüymüş. Bu yüzden zorlu bir savaş olmuş ama Dünya pes etmemiş. Bütün başkanların orduları ve halk birleşince savaşı kazanmışlar. Tertemiz dünyalarında yaşamışlar.

Defne İĞDİR 5/D

BİR OLMAK

Bir varmış, bir yokmuş... Bir gün aç bir tilki yemek aramak için dolaşırken üç tane koyunun dereden su içtiğini görmüş. Onların bir tanesini yemeye karar vermiş. Yavaşça arkalarına doğru yürümeye başlamış. Tilki koyunlara yaklaşınca koyunlar onun gölgesini suyun üstünden görmüşler. Tilki tam onlara saldıracakken üçü bir olup tilkiyi zar zor uzaklaştırmışlar. Tilki buna çok sinirlenmiş. Tilki, bir gün boyunca koyunları yemek için plan kurmuş. Çünkü koyunlara çok sinirliymiş. Aklına şu fikir gelmiş: Yanına tilki arkadaşlarını çağırıp onlarla beraber koyunları yakalayacaklarmış. Tilki, arkadaşlarına haber vermiş ve koyunları bulmak için yola çıkmışlar. Koyunları bulmaları çok uzun sürmemiş. Koyunlara tam saldıracakken koyunlar hareket etmiş ve bir yere doğru gitmeye başlamışlar.Tilkiler de onları takip etmiş. Koyunların gittiği yere kadar onları takip etmişler. Koyunlar kalabalığa girdiği için tilkiler koyunları bir sonraki gün yakalamaya karar vermişler. Bir sonraki gün gelip çatmış. Tilkiler koyunları yine bulup takip etmişler. Bekledikleri an gelip çatmış. Tilkiler yavaşça ilerlemiş ve tam saldıracakken o üç koyunun arkadaşı olan aslanlar tilkilere karşı koyup onlara bir daha hiç unutamayacakları bir ders vermiş. Bir daha tilkiler de böyle şeyler yapmamış ve hepsi yaptıklarının çok kötü olduğunu anlamış.

Hayra Nilgün AKINCI 6/A

ŞİİRLER

Kafamın İçinde

Kafamın içinde,
Söylemeye dilimin varamadığı sözler.
Kafamın içinde,
Geçmişte kalan hatıralar.

Çıkamazlar ki onlar,
Kaç yıldır mahpuslar.
Çok eskiden beri,
İçeride yatıp kalkıyorlar.

Çıkamamalarının nedeni,
İzin vermez oranın sahibi.
Oraya mahkumları koyan kişi,
Zaten baştan belli.

Kim İstemez

Kim istemez,
Kaybolmayı maviliklerde.
Kim istemez ki,
Yürümeyi, kumsalların birinde.

Kolay olmaz bazen her şey,
Nefes almak gibi.
Savrulamazsın bazen,
Denize atılan taş gibi

O taş da bir gün,
Düşecek denizin dibine.
Sen zaten düşmüşsen,
Çıkamazsın geriye.

Rüzgârlar

Darılırsın bazen ,
Canını sıkan şeylere.
Doğru yolu bulamazsın,
İstesen de istemesen de .

Bir dakika bekle ve
Kulak ver yele.
O seni götürür,
Yanıtların olduğu denize.

Bazen de deniz yerine,
Olur bir şelale.
Dalarsan eğer derine ,
Çıkar koca bir hazine.

İpek AR 6/B

SAVAŞ

Savaşlar var,
Ölümler de.
Üzüntüler var,
Korkular da.

Kardeşlik olmalı,
Üzüntümüzü paylaşabilecek biri olmalı.
Sevgi ile yaşamalı,
Sevgiyi paylaşmalıyız.

Zor durumda yardım eden,
Arkadaşlarımız yanımızda.
Ne güzel bir şey,
Dostlarımızın olması.

Bu dünya sevgi ile,
Dostluk ile düzelecek.
Dünyanın her tarafında,
Sevgi çiçekleri açacak.

Sarp ÖZTÜRK 5/A

ÖZGÜRLÜK

Gönlü bir, üç dost,
Yürürken uzun bir yolda
Almışlar yanlarına,
Adaleti, birliği, eşitliği,
Aramışlar Özgürlük ilkesini.

Gönlü bir, üç dost.
Adaletle bölüşmüş,
Katıksız kuru ekmeği,
Yorulmadan yürümüş,
Bulmak için Özgürlük ilkesini.

Gönlü bir, üç dost,
Birlikte sabırla yol almış,
Çok zor taşımış adaleti,
Yanında birlik ve eşitliği,
Sonunda bulmuş Özgürlük ilkesini.

Gönlü bir, üç dost,
Sonunda uzun yoldan dönmüş,
Yorgun ama mutlu,
Adaletin, eşitliğin, birliğin,
Yanına Özgürlük ilkesini kattığı için.

Gökçe ARSLANCA 6/B

YARDIMLAŞMA

Herkes bir bir birlik olsa
Birbiriyle yardımlaşsa
El ele verse herkes
Daha güzel olmaz mı bu dünya

Bir elden birşey çıkmaz
İki elden ses çıkar
Tek tuğla ile
Bir duvar olmaz

Bazıları zordadır
Bazıları karanlıkta
Önce yardım ile başlanır
Kurtarılacaksa bu dünya

Ayşe Melis OĞUZMAN 6/A

ÖZGÜR ARKADAŞ

Yanında bir arkadaşın vardır,
Havalarda uçan.
Yanında bir arkadaşın vardır,
Arkadaşlığın sembolü olan.

İnsan özgür olmalı,
Bir kuş gibi.
İnsan arkadaşçı olmalı,
Bir dost gibi.

Eğer özgürlük yoksa
Arkadaş neden olsun.
Eğer yoldaşımız yoksa
Özgür biri neden olsun.

Arkadaşlık barıştır,
Barışlar ise özgürlüktür.
Düşmanlık küsmektir,
Küsmek ise savaştır.

Ey insanlar, arkadaş olalım!
Geleceğimiz güzel olsun.
Ey insanlar, özgür olalım!
İnsanlar mutlu olsun.

Poyraz MATARACI 5/A

NE GÜZELDİR DOSTLUK

Gülüp oynarsın,
Sevinip ağlarsın,
Aynı gökyüzüne bakarsın,
Ne güzeldir dostluk!

Var olanı paylaşırsın,
Yeni yeni oyunlar kurarsın.
Yokluktan yaratırsın,
Ne güzeldir dostluk!

Kol kola girersin,
Onunla dans edersin.
Her saniye eğlenirsin,
Ne güzeldir dostluk !

Senin de bir dostun olsun,
Hayatın renklerle dolsun.
Günün ışıl ışıl olsun,
Ne güzeldir dostluk!

Zeynep Suri ACUN 5/D

SANMA

Çocuğum, anlamam sanma
Yıkık virane her yer, ağlıyor doğa
Hayalim özgür bir dünya
Arkadaşlarımla doyduğum oyuna

Çocuğum etkilenmem sanma
Bu nasıl insanlık dur de bu savaşa
Açmak senin elinde bize temiz bir sayfa
Zor değil yapabilirsin bir dokunuşla

Çocuğum yaralanmam sanma
Düşlüyorum bir resim bütün kuşlar havada
Ne için bu hırs bu kavga
Nasıl yapar bunu insan masum çocuklara

Çocuğum hevesini kırma
Bizim için evet de barışa
Kuşlar uçmasın korkuyla
İzleme bu vahşeti sessiz kalma

Kerem KOZ 6/C

UMUT

Doğadır dünyayı güzel kılan,
Yokluğudur dünyayı batıran.
İster sadece kendisi,
Az da olsa sevgi.

Barıştır dünyayı birleştiren,
İnsanlıktır kendisini geliştiren.
Eğer ona önem vermezsek
Yıkılır kendiliğinden.

Kardeşliktir anlam katan dünyaya,
Tatlı bir alıntı gibidir ezgiden.
Düşmanlık arasak vardır,
Emin miyiz kardeşlikten?

Doğa, barış, kardeşlik,
Dünyanın temelleri.
Bunların yokluğu,
Susuz bir göl gibi.

Ayşe HAMZAOĞLU 6/C

AFORİZMALAR

8/A

Sabrı olmayan insan hedefi olmayan insandır. — NİL AĞAN

Sabır, başarıya giden yoldur. — SILA ÖLÇER

Sabredersen bulduğunu değil umduğunu bulursun. — İSMAİL MERT ONAR

Sabır, umutla beklemektir. — DENİZ HATAY

Sabır, karşılıksız kalmayan tek erdemdir. — ECE İREM KENAR

Başarının sırrı sabretmekten geçer. — MUSTAFA KIRALİ

Sabır, karıncaların pes etmeden çalışması gibidir. — İPEK ÇOLAK

Her şeyin doğru zamanını beklemektir sabır. — DEFNE SEÇKİN

Sabır, olgunluğa açılan kapıdır. — İBRAHİM ŞİŞMAN

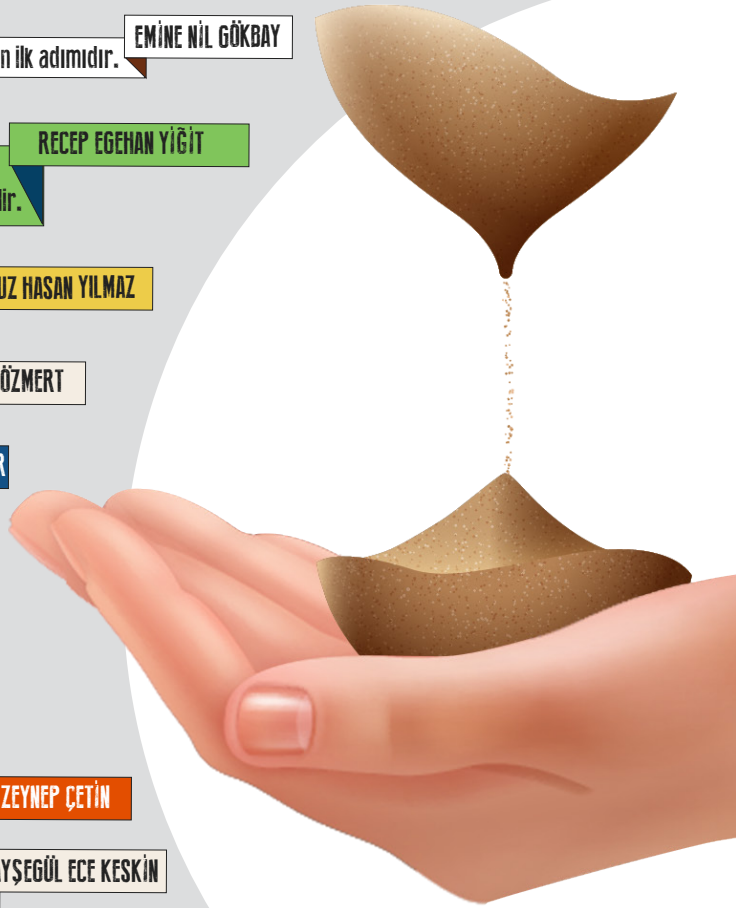
Sabretmek, ödüllü bir maraton koşmaktır. — EREN AVCI

Uzun bekleyiş yoktur, sabırsız insan vardır. — DEFNE ÇELET

Sabır, başarı basamaklarının ilk adımıdır. — EMİNE NİL GÖKBAY

Sabırsız olan dokuzuncu vuruşta pes eder, sabırlı olan onuncu vuruşta duvarı kırar. — TİMUR SEZER

Sabır, yavrusunun kozasından çıkmasını bekleyen anne kelebek gibidir. — RECEP EGEHAN YİĞİT

Çalışsan da yeterince sabretmezsen ödül diye bir şey kalmaz. — YAVUZ HASAN YILMAZ

Sabır, hedefine giden yolda aşman gereken en önemli engellerden biridir. — DERİN ÖZMERT

Sabırlı ol, kararlı ol; gelirse kolayca gelir. — FATMANAZ DEMİR

8/C

Sabretmek, bitmeyecek gibi görünen bir yolda ilk adımı atmaktır. — DENİZ ÇELİK

Sabır, kazanılması en zor savaştır. — ZEYNEP ÇETİN

Sabır, aklın pes etmediği yoldur. — DİLA ÖZEL

Sabır, aklın yoludur. — AYŞEGÜL ECE KESKİN

Sabır, herkesin geçmesi gereken bir sınavdır. — ATA HANIMOĞLU

Sabır başarı için gereken sihirli kelimedir. — CAN BALTACIOĞLU

Sabır, zor durumlarda açan bir çiçektir. — İPEK SANCAR

Toplumun içinden sıyrılabilen insan, sabreden insandır. — ELİF YILDIRIM

Sabretmek, insanın zor sınavlarından biridir. — KEREM KÖSE

Sabır, kaplumbağanın yaz geçmemesi gibidir. — EFE ALKIŞ

Sabır, içimizdeki ışığı parlatır. — KUZEY ÇAĞLAR

Sabretmek, insanın istediğini yapması için beklemesidir. — ATAHAN ER

Her şeyin çok anlamsız göründüğü karanlık bir yerde bizi ışığa ulaştıran yoldur sabır. — DAMLA DALYA ÇELİKER

Sabır, rüzgârda sallanan ağacın dalları gibidir; sallanır ama köklerinden kopmaz. — ÖZGENAZ SÖNMEZ

Sabır başarıdır; sabır her zaman, başarı bir andır. — ÖMER SARP ALTUNELİ

Bir işi yaparken sabrımız olmaz ise işin sonunda elimize hiçbir şey geçmez. — ULUÇ ALTINORAK

Sabır, hedeflerin gerçekleşmesini sağlayan bir giriş kapısıdır. — AZRA KESKİNEL

8/B

DEFNE FİDANCI: Sabretmek ruhun ilacıdır.

OZAN YAŞARLAR: Sabretmeyen insan bir adım sonra sabreden insandan üç adım geride olduğunu anlar.

MISRA HELEN TAŞKAN: Sabredersen belki bir günde olmaz ama mutlaka bir gün olur.

LARA AÇIL: Çalış ve sabırlı ol, sonunda her şey güzel olacak.

MİRAN ÜNAL: Sabretmek en büyük bekleyiştir.

TUANA İSMAİLÇEBİ: Sabırlı olmak acımızı hafifletir.

TOPRAK CAN ÇAKIR: Sabır, bir değişim sürecidir bu yüzden zaman alır.

DOĞA KARAOĞLAN: Sabreden kişi, avını hazırlıksız yakalamak için pusuda bekleyen aslandan farksızdır.

ALYA TUNCEL: Sabır, zamanın ötesini beklemektir.

SARP GÜRLEK: Sabır, büyük bir erdemdir.

REFİK MERT GÖKBAY: Sabır, umutsuzun bekleyişidir.

KAĞAN TÜRKOĞLU: Sabır, rüzgâra direnen bir mumdur.

KAYRA KARADAĞ: Başarısız olan bir insanın tekrar başarıya ulaşması için sabretmeye ihtiyacı vardır.

EGE GÜN: Sabır olmadan başarı olmaz.

ALİ TURANCI: Eğer uçmayı bekleyen bir kuşsan havanın durulmasını beklemelisin.

ERTUĞRUL ÇATAL: Sabretmek her şeyin oluşumu için gereklidir.

MİNA TUANA YAZICI: Sabır hoşgörünün temelidir.

8/D

DENİZ AKBAYIR: Sabrın sınırı yoktur, sabırsız insanlar vardır.

DURU DELİKANLI: Sabır, bir kitabın son sayfasını okumak; bir sınavın son dakikasını beklemektir.

İLAY TUNCEL: Sabır, zamana karşı yapılan bir savaştır.

AHMET SELİM BİNİCİ: Sabır, insanın son damlasıdır.

ZEYNEP MİNA ERPAMUKÇU: Dalgalar durana kadar sabreden kişi, denizin serin sularına kavuşacak ilk kişidir.

DENİZ FISTIKÇI: Sabır, fırına giderken aldığımız ekmek kokusudur.

YİĞİT DOĞAN: Dünyada görülen her şey sabrın kaynağıdır.

OZAN ÖZBATIR: Bir yarışı hızlı olan değil, sabırlı olan kazanır.

MEHMET YAŞAR PANCAR: Sabır, insanı doğru yola götürür.

SUDE SAVAŞÇIOĞLU: Sabır, hedefe giden yolda bir ihtiyaçtır.

MİNA KAYA: Sabır, ölen bir Anka kuşunun küllerinden yeniden doğmasını beklemektir.

TUANA YILDIRIM: Bir tiyatro oyununa benzer sabır, perde arkasında hep bir emek gizlidir.

EGE GÖKSEL: Başarıya giden yol yetenekten değil, sabırdan geçer.

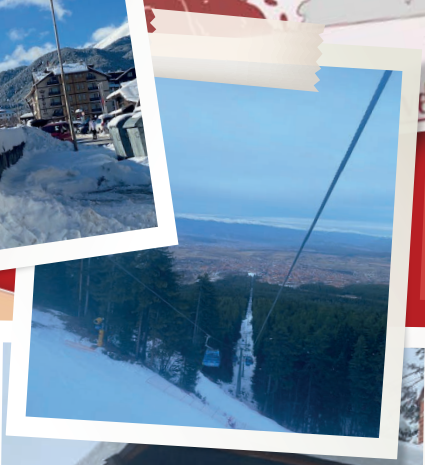
ONAT ÖZEL: Sabır, bir fidan gibidir; zaman geçtikçe yeşerir.

ÇAĞATAY ÇAKIR: Sabır, umut gibidir; ikisinin de sonucunda bir beklenti vardır.

GEZİ YAZISI

Bulgaristan'a Yolculuk

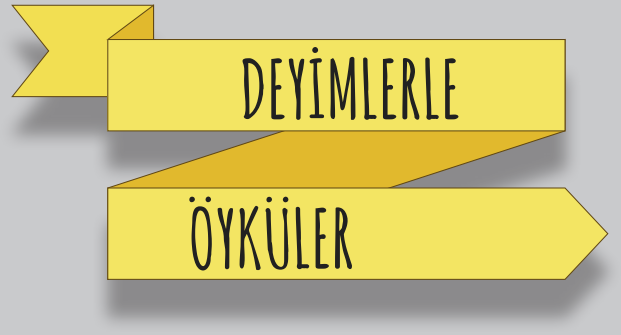

Bu yarı yıl tatilinde Bulgaristan'a gittim. Bulgaristan, Edirne'nin hemen yanındadır. Yolculuğa gece on birde başladık. Yanımda annem, en yakın arkadaşım ve onun ailesi vardı.

Otobüse binmeden önce abim bizi buluşma noktasına bıraktı. Otobüs kalkmadan kafeye gidip en yakın arkadaşımla beraber bekledik. Pandemi nedeniyle otobüs yolculuğu başladığı zaman tur rehberi bize Bulgaristan hakkında bilgiler vermeye başladı. Biz o sırada korku oyunu oynuyorduk. Yollar çok boştu, hava da kararlığı için çok güzel bir görüntü vardı. Molalarda yemek için abur cubur aldık. İki buçuk saat sonra Bulgaristan sınırına geldiğimiz zaman pasaportlarımızı alıp kontrolden geçtik. Bulgaristan'a girdiğimiz anda otobüsü dezenfektan ile temizlediler. Otobüs bir makine içerisinden geçerken otobüse dezenfektan sıkılıyor. Gece geç saatler olduğu için yolculukta biraz uyudum. Bansko'ya vardığımızda saat altıydı. Odalarımız henüz hazır değildi. Bu yüzden üstümüzü kayak odasında değiştirdik. Herkes üstünü değiştirdikten sonra kayak kiralamak için kasabaya kayak mağazasına gittik. Bansko küçük bir kasaba olduğu için her yer yürüme mesafesindeydi. Formlarımızı doldurup kayak takımlarımızı aldık. Pistlere çıkmak için gondolaya binmemiz gerekiyordu. O gün çok sıra olduğu için taksi ile çıktık. Taksiyle bile 25 dakika sürdü. Pistlere gondola ile çıkmak 20-25 dakika sürüyordu. Gondola aynı teleferik gibiydi. Kayak pistleri Pirin Dağları'nda bulunuyor. Bu dağlar 2800 metre yükseklikteydir. Bulunduğumuz yerden annemle pistlere çıktık. Her taraf çam ağaçları ile çevriliydi. Her taraf karla örtülü, beyaz ve yeşil tonlarında çok huzur vericiydi. Pistler çok uzun ve keyifliydi. Gerçekten kayak pistleri görülmeye değerdi. Orada kayarken dikkatli olmanız gerekiyor. Çünkü çok kalabalık ve acemi kayakçılar da oldukça fazla. İki gün boyunca çok güzel kar yağdı. Dört yıldır ilk defa bu kadar çok kar yağmış. Kayak bittiği zaman vaktimizi hep kasabada geçirdik. Trafiği olmayan her yere yürüyerek gidilebileceğiniz şirin bir kasaba. Akşamları hep birlikte oranın lezzetli restoranların denedik. Annemler oranın meşhur geyik eti ile şarabını denediler. Alışveriş yaptık. Kasabanın evleri genellikle ahşaptı. Safranbolu evlerine benziyordu. Eski evlerinin şekli hâlâ korunuyormuş. Yeni yapılan evlerin de bu şekilde yapılması gerekiyormuş. Tatile giderken yanınızda fazla kıyafet götürmenize gerek yok. Ben hava soğuk olduğu için hep kayak kıyafetlerimle gezdim. Normal kıyafet giysek donabilirdik.

Beş gün Bansko'da kaldıktan sonra dönüş için hazırlık yaptık. Tabii ki bol bol alışveriş yaptım. Daha çok farklı yiyecek aldım. Bulgaristan'ın gül ürünleri meşhur olduğu için cilt bakım ürünleri aldım. Sabah erkeden yolculuğumuz başladı. Her yer karla kaplı olduğu için beyaz bir yolculuk oldu. Çok güzel dağ yollarından ve çok şirin termal kasabalardan -bu arada Bulgaristan termal kasabalarıyla da çok meşhur- geçtik. Kapıkule gümrük kapısından geçtikten sonra Türkiye topraklarına girdik. Benim için eğlenceli bir gezi oldu çünkü ömrümde ilk defa otobüs yolculuğu yaptım.

Ece KALEMDAROĞLU 7/C

DEYİMLERLE
ÖYKÜLER

DÜMEN ÇEVİREN KURNAZ AYŞE

Ayşe adında yaramaz bir çocuk vardı. Bu çocuk; her zaman insanları kandırmanın bir yolunu bulurdu. Bir yaz günü Ayşe, ailesiyle bir kutu oyunu oynuyordu. Babası, bu oyunda birinci olarak ilerliyordu. Ayşe, hemen her zamanki gibi dümen çevirdi. Babası görmeden kartları değiştirdi, babasının karakterini aldı ve oyunu bitirip oyunu kazandı.

Ayşe, okulda da bol bol dümen çevirirdi. Bir gün ödevini yapma bahanesiyle odasına gidip ödevini yapmak yerine hep oyun oynadı. Annesi ve babasına da onu rahatsız etmemelerini, ödev yaptığını söyledi. Sorduklarında ise ödevlerini tamamladığını söyledi. Ayşe, arkadaşlarına mesaj atmış ve ödevini yaptığını, ödevleri karşılaştırmak istediğini, ona kendi ödevlerini atmalarını söyledi ve arkadaşının ödevini kendi ödevi gibi göstermeye karar verdi. Ayşe okulda ödevi öğretmenine gösterdi ancak öğretmeni yazısından bu ödevin Ayşe'nin ödevi olmadığını anladı ve Ayşe bu sefer dümen çeviremedi. Öğretmeni Ayşe'ye hatasını anlaması için bazı sorumluluklar verdi. Ayşe, bu olaydan sonra bir daha kimseyi kandırmamaya karar verdi.

Kaya Tuna SERT 5/D

KA-FA YOR-MAK

Can adında bir çocuk varmış. Can, bulmaca çözmeyi çok severmiş. Annesi Can'a bir hediye almış. Can, sevinçle hediyeyi açtığında içinden bir bulmaca kitabının çıktığını görmüş. Annesi, Can'ın bulmacalara olan sevgisini bildiğinden ona bunu almış. Can çok mutlu olmuş ve hemen bir bulmacayı açarak çözmeye başlamış ancak bulmaca gerçekten çok zormuş. Ertesi gün okula gittiğinde bulmacayı öğretmenlerine sormuş ama öğretmenleri çok ilgilenmemiş. Akşam çok düşünmüş, sabah olduğunda hâlâ bu bulmacayı düşünüyormuş. Annesine sormuş, ondan da cevap alamamış. Okula gitmiş, hep bulmacayı düşünüyormuş. Okulda, öğleden sonra aniden aklına bulmacanın nasıl çözüleceği gelmiş, hemen bulmacayı alıp tüm sorulara doğru cevap vererek bulmacayı çözmeyi başarmış. Çözdüğü bulmacayı annesine götürerek göstermiş. Çok mutluymuş. Can, görmüş ki bir şeye çok kafa yorunca, onu çok düşününce, pes etmeyince başarılı olunurmuş.

Berke ALMACI 5/D

BEREN VE ZORBALAR

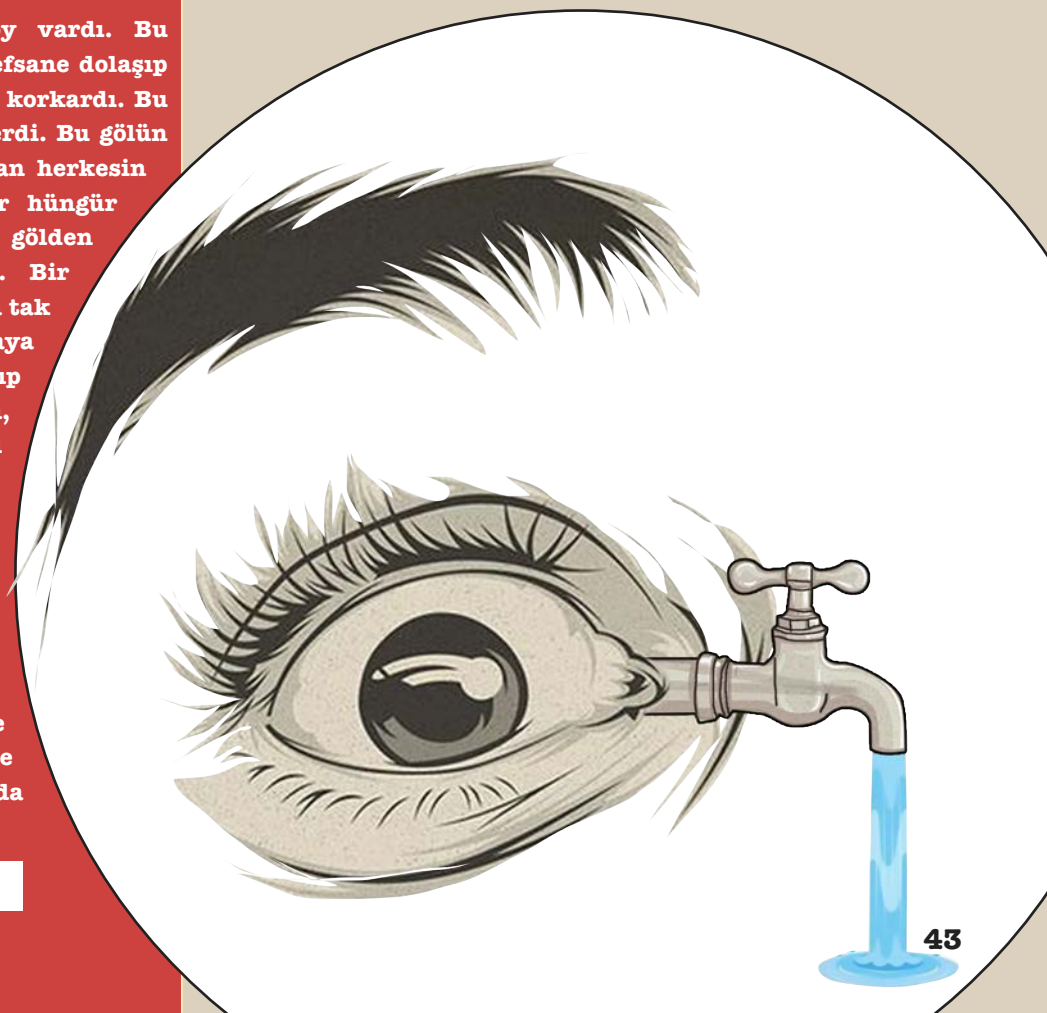
Minik bir kasabada Beren adında bir kız yaşardı. Bu kız çok iyi kalpli bir kızdı. Bir gün Beren okula gitmek için yola çıktı. Uzun bir yürüyüşten sonra okula vardı. Okuldaki zorba çocuklar da oradaydı. Zorba çocuklar, Beren'e kötü bir şekilde bakıyordu. Beren onları umursamadı ve sırasına oturdu. Dersten sonra teneffüs zili çaldı ve Beren bahçeye çıktı. Beren bahçede iken zorba çocuklar Beren'in defterini yırtmasın mı? Derken zil çaldı ve Beren sınıfa döndü. Yırtılmış defterine baktı ve duraksadı. Daha sonra hiç bağırmadığı kadar çok bağırdı. Öğretmenlerine koştu ve durumu anlattı. Zorba çocuklar, okul müdürü tarafından uyarıldı. Sonuç olarak Beren, o gün zıvanadan çıkmıştı ve çok üzülmüştü. Haksızlığa göz yummaması sayesinde de zorba çocuklar yaptıklarının yanlış olduğunu anlamıştı.

Zeynep Suri ACUN 5/D

İKİ GÖZÜ İKİ ÇEŞME

1980'li yıllarda, eski bir köy vardı. Bu köyde yıllarca kaybolmamış bir efsane dolaşıp dururdu. Bunu duyan herkes çok korkardı. Bu efsane dağ başında bir gölde geçerdi. Bu gölün büyülü olduğu söylenir, ona bakan herkesin iki gözü iki çeşme gibi hüngür hüngür ağladığı söylenirdi. İnsanlar, o gölden uzaklaşınca ancak sakinleşirdi. Bir gün Eda adındaki bir kızın canına tak etti ve o gölün olduğu yere bakmaya karar verdi. Sabah erkenden kalkıp gölün olduğu yere doğru yola çıktı, dizleri kopana kadar yürüdü ve tüm uğraşlardan sonra gölü sonunda buldu. Eda gölü görünce şoka girdi gölün güzelliğinden. Göle iyice yaklaştığında gözlerinden yaşlar geldiğini fark etti ama bu gölün sihri değil, gölü bulmasıyla yaşadığı mutluluk gözyaşlarıydı. Köye döndüğünde herkese bu olayı anlatınca böyle bir efsanenin var olmadığı da Eda sayesinde anlaşılmıştı.

Elif Serra YAKAR 5/A

ÇOCUK

Bir yaz günü evlerinden taşınan bir çocuk, ailesiyle birlikte minik bir kasabaya yerleşti. Çocuk; akrabalarından, okulundan ayrıldığı için çok üzüldü, çok sinirlendi ve küplere bindi. Çocuk, yeni evine geldiğinde öfkesi hiç dinmedi. Ancak annesi yeni evlerine bir kedi alacaklarını söyledi, çocuğun siniri bu haberden sonra biraz geçmeye başlamış gibiydi. 4 Eylül'de çocuk yeni okuluna gitti. Yeni okulundaki arkadaşlarını, öğretmenlerini çok sevdi. 30 Aralık'ta akrabalarından haber geldi, onlar da bu kasabaya taşınacaklardı. Çocuk, bu haberi alınca çok daha mutlu oldu. Zaman geçtikçe çocuğun öfkesi geçti ve çok mutlu bir hayat yaşamaya başladı. Artık sürekli küplere binmiyor yani sinirlenmiyordu. Bundan sonra başka bir yere taşınırlarsa küplere binmeyecekti.

Gülçin Ela TURNADERE 5/D

GÖZ ATMAK

Günlerden cumartesiydi. Sabah ailemle kahvaltı ediyorduk. Kahvaltıdan sonra ödevlerimi yapıyordum. Ödevlerden fen bilimlerine başlamaya karar verdim. Daha sonra annem odama geldi ve bana dedi ki : "Ödevlerine bir göz atıp gideceğim." Ben, annemin ne demek istediğini hiç anlamadım ve anneme sordum. "Anne, gözü nasıl atacaksın? Yüzünden çıkaramazsın ya! " Annem güldü. "Tabii ki gözümü yüzümden çıkarıp atamam. Bu bir deyim. Deyimler, mecaz anlamlılardır genellikle. Gerçek anlamlı olanları da vardır. Mesela "Çoğu gitti, azı kaldı." gibi. O günden sonra başka bir deyim daha öğrenmiş oldum. Akşam arkadaşıma gittim. "Ödevlerini nasıl yaptın? Göz atabilir miyim?" dedim. Arkadaşım da tıpkı benim annemi anlamadığım gibi bana baktı. Ben de ona "göz atmak" deyiminin gelişigüzel bakmak gibi bir anlamı olduğunu, kimsenin gözünü çıkarıp atmayacağını söyledim. Arkadaşım ve ben çok güldük.

Nisan ONAN 5/D

Gözden Düşmek

Köyde yaşayan ve çok iyi heykeller yapan bir adam vardır. Adam küçük ama detaylı heykeller yapar, pazarda bu heykelleri satar, sattığı heykellerden para kazanır.

Bir gün adam çok ama çok büyük bir heykel yapmaya karar verir. Adam öyle büyük bir heykel yapacaktır ki bu heykeli satmaya kalksa bütün parasıyla bir arazi satın alacak duruma gelir. Fakat adam bu heykeli istediği gibi yapamazsa iflas edecektir. Adam günler, aylar, yıllar boyunca bu heykelin üzerinde çalışır. Çok yorulur. Yaklaşık beş yıl içinde heykeli bitirir. Heykel yaklaşık on bir metre uzunluğundadır. Ülkenin her yerinden insanlar bu heykeli görmek için kendilerini uzun saatlerini alacak yollara atarlar. Adam, bu kadar çok kişinin onun heykelini görmek istediğini öğrenince çok mutlu olur. Adam heykelini görmek isteyen insanları daha rahat görebilmek, selam verebilmek için heykelinin gözünün oralara küçük bir bölme yaptırır. Birkaç gün sonra heykelini insanlara açar ve heykelin gözündeki bölmeye çıkar. Adam herkese selam verir, bağırır:

-Bunu ben yaptım!

İnsanlar adamı alkışlarlar. Adam heyecanlanır, hoplamaya, zıplamaya başlar. O sırada adamın ayağı kayar ve çok yüksekten düşer. Adam ağır yaralanır ve bir hafta sonra hayatını kaybeder.

Bu düşüşten sonra adamın bütün ünü kaybolur. Artık heykeli de önemseyen yoktur. İnsanlar böyle olaylar olduğunda "gözden düştü" demeye başlar ve gözden düşmek deyimi ortaya çıkar.

Duru UZUN 5/C

Süt Dökmüş Kedi Gibi

Bir kış günüydü. Melis ve kedisi Melinda salonda oturuyorlardı. O gün arkadaşı Aslı gelecekti. Çok heyecanlıydı.

Melis, Aslı'ya taş koleksiyonunu gösterdi. O sırada Aslı'nın garip davrandığını fark etti. Yemek yemek için mutfağa gittiler. Melis, yere süt döküldüğünü fark etti. Hemen kedisi Melinda'ya baktı. Melinda bir köşeye çekilmiş olacakları bekliyordu, sessiz ve sakindi. Süt dökmüş bir kedi gibi görünüyordu. O sırada Melinda'yı, Aslı'ya benzetti. Aslı'ya ne olduğunu sordu. Aslı olanları anlattı, yere sütü aslında kendisinin döktüğünü ve bunu söyleyemediğini söyledi.

Sonunda Aslı, Melis'ten özür diledi. Çünkü Aslı, Melis'in taşlarından birini de izinsiz almıştı. İşte bu süt dökmüş kedi gibi deyiminin öyküsü.

Dora KÜPÇÜ 5/B

Mia'nın Zil Çalan Eteği

Mia 12 yaşında bir çocuktu. Bir gün ailesi ile birlikte etek almaya çıkmıştı. Mor tütülü,zilli bir etek almıştı. Eve geldiğinde ise hemen kombin yapıp aynaya bakmaya gitmişti. O an çok mutlu ve heyecanlıydı. Eteği zil çalmaya başlamıştı. O kadar heyecanlıydı ki, yarın star olmaya hazırdı. Mia'nın annesi gelmişti Mia'ya şöyle seslenmişti: "Mia, artık uyumalısın çok geç oldu hadi! " demişti. Mia tamam deyip uyumuştu. Sabah olunca etekleri zil çalan etek, zilini çaldı ve Mia erkenden uyandı ve heyecanla giyindi o gün eve çok mutlu gelmişti.

Defne ŞİŞMAN 5/B

AKLIN BEŞ KARIŞ HAVADA

Mert, bir sabah üzüntüyle kalktı. Çünkü , o gün matematik sınavı vardı. Yorgun halsiz okula gitti. Sınava bir dakika kala okula geldi ve en iyi arkadaşı Cihangir sordu: ''Mert çok yorgun gözüküyorsun, sanki aklın beş karış havada.'' Mert: ''Evet öyle.'' dedi ve sınav başladı. Sorular çok zordu. O yüzden ''Sınavdan düşük not alacağım.'' diye telaşa girdi ve soruları rastgele cevapladı. Sınav bitti ve Mert Cihangir'e ''Uf, kesin sınavdan sıfır aldım!'' dedi. Sınavları öğretmen kontrol etti ve öğrencilerine kaç aldıklarını söyledi: ''Cihangir 98, Mustafa 50, Mert 75...'' dedi. Mert bu nota çok üzüldü. ''Aklım yerinde olsaydı 100 alırdım. Keşke sınava daha da odaklanabilseydim ve başka şeyler düşünmeseydim.'' dedi ve Mert bir anda üzüntüye kapıldı. Bir sonraki sınav için daha gayretli olmaya karar verdi.

Sarp ÖZTÜRK 5/A

ÖZEL ÖZELLİK

Ali, normal bir çocuktu. Diğer çocuklardan farklı olarak kitap okumayı seven, herkese iyi davranan ve okula gitmeyi seven bir çocuktu. Annesi ve babası, onun çok özel bir çocuk olduğunu söylerdi.

Bir gün, Ali yolda yürürken bazı çocukların kafalarına eşya koyan bir adam gördü. Ali adama yanaşıp sordu:

–Merhaba, neden çocukların kafalarına eşya koyuyorsunuz?

Adam hiçbir şey demeden işine devam etti. Ali o arada nedenini anlamış şekilde:

– Siz "kafasına koymak" deyimine bakıyorsunuz.

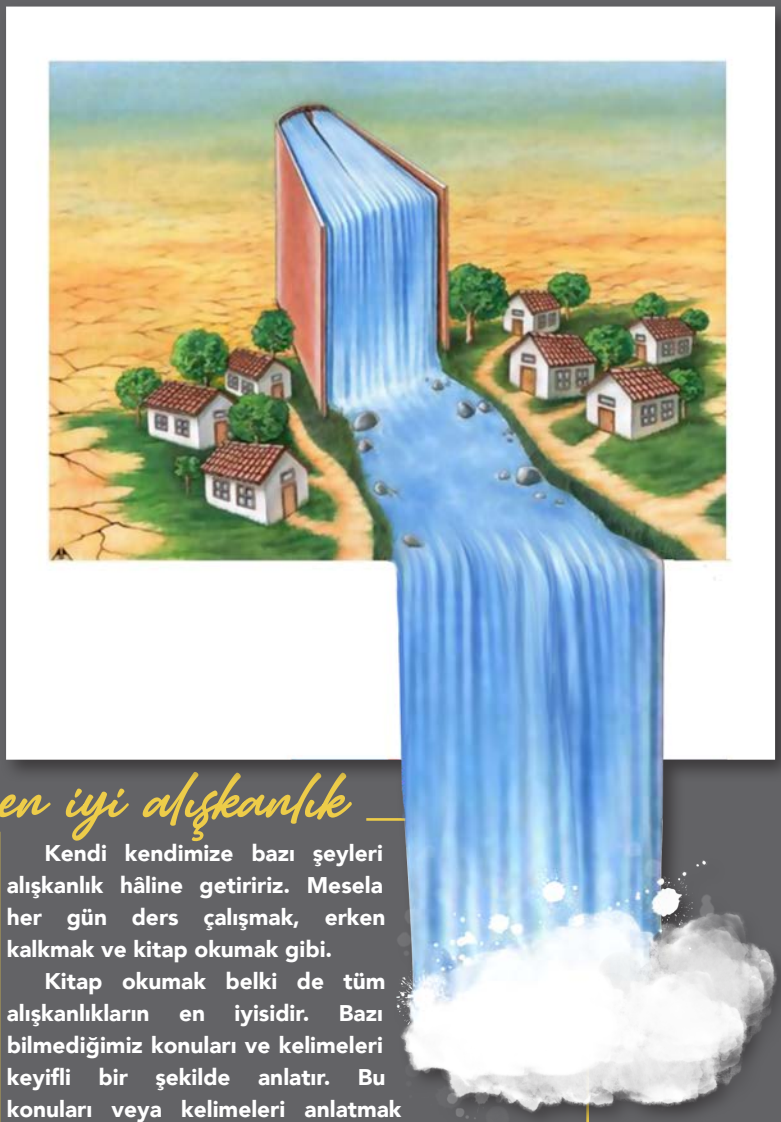
İşte o anda Ali bu özel özelliğinin ne olduğunu anladı. Ali kendi içinde:

–Benim özel olan özelliğim kafama koyduğum şeyi yapabilmek!

Annesine bunu söyleyen Ali, artık normal bir çocuk olmadığını ve arkadaşlarından daha farklı düşündüğünü anlamıştı.

Poyraz MATARACI 5/A

KARİKATÜR YORUMLAMA

en iyi alışkanlık

Kendi kendimize bazı şeyleri alışkanlık hâline getiririz. Mesela her gün ders çalışmak, erken kalkmak ve kitap okumak gibi.

Kitap okumak belki de tüm alışkanlıkların en iyisidir. Bazı bilmediğimiz konuları ve kelimeleri keyifli bir şekilde anlatır. Bu konuları veya kelimeleri anlatmak için ise sadece öğretici kitaplar gerekmez. Bu kitap komedi ağırlıklı da olabilir, aksiyon ağırlıklı da olabilir. Her gün okuduğunuz 10 sayfa bile sizin kelime dağarcığınıza katkıda bulunur. Ama bu konuda istisnası olan tek bir konu vardır: Bu da kitabın konusunun sevilmemesidir. Eğer biri,size sevmediğiniz bir kitabı zorla okutuyorsa, siz o konuyu sevmediğinizden dolayı sadece okumuş olmak için okursunuz. Herkesin kendine göre bir kitap zevki vardır. Kimi bu zevki yedi yaşında, kimi bu zevki otuzbeş yaşında fark eder.Kaç yaşında bu zevki fark edersek edelim, kitap okumadan bir ömür geçirilmez.Kitap okuyan insan güneş gibidir. Kitabın verdiği bilgi ile etrafı aydınlatır. Kitap okumayan insan ise ay gibidir. Güneşin ışığını yansıtır. Yansıtır yansıtmasına,fakat yine de etrafı aydınlatamaz. Atatürk'ün bize armağan ettiği bu güzel ülkeye bir güneş olalım.Etrafı bilgilerimiz ile aydınlatalım. Etrafımızda kitap okumayı sevmeyen, sadece okumuş olmak için okuyan kişilere de aradıkları türden kitapları bulmak için yardımcı olalım.

Kısacası herkesin içinde bir kitap okuma alışkanlığı vardır. Fakat bu alışkanlığı dışa vuramayan kimseler sadece daha tam ne istediklerine karar verememişlerdir. Bizim görevimiz onları okumak için zorlamak değil, severek okumaları için yardımcı olmak.

Zeynep Nur KÖSEMEN 6/A

OKUMAK, OKUMAK, OKUMAK

Kitap okumak zihnimizi açar. Kitaplar duygularımızı ve hislerimizi yansıtır. Yazarlar kitap yazarken okuyucuya anlatılanı en iyi şekilde anlatır ve hislerini okura geçirir.

Kitapta anlatılanı, okur hissediyorsa o kitap gerçekten iyi bir anlatıma sahip demektir. Kitabın olduğu yerde her şehir daha güzel olur. Ancak kitapların olmadığı yerde insanlar daha geride kalır. Kitapsız bir toplum geleceğe bakamaz ve ileriyi göremez ama kitap okuyan bir toplumun geleceği daha güzel ve parlaktır. Okumak belki de dünyanın en güzel şeyidir. Çünkü kitaplar ile mutlu olur, kitaplar ile üzülür ve kitaplar ile büyürüz. Kitaplar bizim en iyi arkadaşımızdır. Kitaplar bize doğruyu, iyiyi ve kötülüğü öğretmişlerdir. Bize ders vermişlerdir. Tarihte olan olayları ve yaşananları geleceğe aktaran da kitaplardır. Geçmişe baktığımızda büyük düşünürlerin, bilim insanlarının ortak noktası çok kitap okumaları ve öğrendikleriyle ufuklarını açarak geleceğe yön vermeleridir. Kitaplar verdikleri yeni bilgilerle beynimizin daha çok çalışmasına ve hayatı, dünyayı keşfetmemize yol gösterir. Büyük liderlerin hepsi okuyarak efsane olmuşlardır. Ulu Önder Atatürk'ün de dediği gibi "Hayatta en hakiki mürşit ilimdir." sözü okumanın ne kadar önemli olduğunu anlatmıştır. İleride kitap okuyanlar geleceğe adım atarken kitap okumayanlar ise sadece onlara bakabileceklerdir.

Her zaman kitap okuyan bir millet daha ileride olacaktır, geriye adım atmayacaktır ve asla düşmeyeceklerdir. Aksine hep yükseleceklerdir. Bir söz vardır bilir misiniz: "Okumak, Okumak, Okumak..."

Duru Bal 6/A

Bir Kitap Bir Dünya

Hayatı yaşanabilir hale getirmek, insanlara faydalı olabilmek için herkesin yapması gereken şeyler vardır. Her insan kendini en güzel şekilde eğitmeli, yetiştirmelidir. Bu da en güzel şekilde kitaplar sayesinde olur. Kitaplar, neyi, nasıl ve nerede yapmamız gerektiğini öğretir. Kitap okuyan insan kendini geliştirmiş insandır. Kendini geliştirmiş insan ise topluma faydası olan insandır.

Kitap okumanın birçok faydası vardır. Zihnimizi, kelime hazinemizi geliştirir. hayal gücümüzü genişletir. Sorunlara daha çabuk çözüm bulmamızı sağlar. Olaylara farklı bir bakış açısı katmamızı sağlar. Hafızamızı güçlendirir. Kitaplar aynı zamanda kültür sahibi olmamıza da yardımcı olur.

Bir kere size ilginç gelen bir kitap okumaya başladınız mı, zaman su gibi akıp geçer. Her bir kitap ayrı bir dünyaya kapı açar. Kitap okumak bir alışkanlıktır; alışkanlığı olmayan kişilere bir yük gibi gelir ama okumayı seven, başından hiç kalkmak istemeyenler için bir zevktir. Kitap okumak yalnızlığı giderir. Kitaplar bir dost, bir mutluluk, bir neşe kaynağıdır.

Kitabın sayfalarına dokundukça yazardan bir şeyler öğrenilir. Yazar ile okuyucu arasındaki iletişim sayfalar aracılığıyla olur. Kimi yazar şiir, kimi yazar roman, hikâye, masal anlatır. Kimisi masalı, romanı, hikâyeyi kişiliğin aynası olarak görürken kimisi şiiri bir duygu kaynağı olarak görür. Bunları sevenler bir diğerini sevmeyebilir. Her kitabın farklı bir içeriği, farklı bir üslubu vardır.

Derin ÇOŞUT 6/A

KİTAP NEDİR?

Kitap, kurumuş bir yeri canlandırır. Kitap, üzgün bir insanı heyecanlandırır. Okuyan herkesi ümitlendirir. Kitabı okuyan kişi öğrenir. Hayatı nasıl yaşayacağını anlar. Kısacası kitap olmadan yaşanmaz.

Diyelim ben bir cumhurbaşkanıyım ve kitap okumuyorum.

Ülkeyi yönetemez, karmaşa içinde bir halkım olurdu. İnsanlar yemek bulamaz ve göç ederlerdi. Ben de ülkemde tek başıma kalırdım. Kitap yardım edendir. Halkı yönetmek için tavsiyeler verir.

Ancak ben kitap okursam demokratik ve mutlu bir halkım olur. Çünkü kitabı olan ve okuyan insan gelişerek daha detaylı düşünür. İşte kitabın önemi budur. "Okumak gıdadır, okuyan insanlık bilen insanlıktır." diyen Victor Hugo ve "Ben çocukken fakirdim. Elime iki kuruş geçince bunun bir kuruşunu kitaba verirdim. Eğer böyle olmasaydı, bu yaptıklarımın hiçbirini yapamazdım." diyen Mustafa Kemal Atatürk'ün sözlerini düşünmeliyiz.

Kitap, insanı bir yolculuğa çıkarır. Anlam çıkarmayı bitiremediğimiz bir yolculuğa...

Kitabı bitirdiğinizde aslında hayatınız biraz değişir daha çok anlam kazanır. Ne kadar çok kitap, o kadar anlamlı bir hayat. Bir kitaba daldığınızda hayal gücünüz gelişir. "Hiçbir gemi bizi bir kitap kadar uzaklara götüremez." diyen Emily Dickinson'ın sözü de bir örnek bunun için.

Sıkıldığınızda bir kitap açarsınız ve sıkılmayı unutursunuz. Kitaba bağımlı olursunuz, onu bırakamazsınız. "Okumayı sevmek, hayattaki can sıkıcı saatleri güzel saatlerle değiştirmektir." diyen Montesquieu gibi.

Kitap size istediğiniz zaman ders vermeye hazır bir öğretmendir. Onu yanınızda taşıyabilir ve istediğiniz zaman bilgi alabilirsiniz. Para, yiyecek veya giyecek istemez. Tek istediği dikkatiniz ve ilginizdir.

Meryem KURT 6/A

Bilgi Şelalesi

Büyükler biz çocuklara hep: "Kitap okuyun." derler. Kitap okumak yerine biz telefona bakar veya oyun oynarız. Bunları da yapmalıyız ama bunun yanında kitap da okumalıyız.

Kitap bir şelaledir. Bilgi şelalesidir. Kitap okursak gelişiriz, büyürüz. Kitap okuyalım ki ilerleyebilelim.Gelişmiş ülkeler bu şekilde gelişiyorlar. Kitap okuyarak...Kitap okudukça bilgi artar, bilgi arttıkça cahilik azalır. Kitap okumasak cahil oluruz. Her şey okul ile öğrenilmiyor. Okulda öğrendiğimiz her şeyi başkaları da öğreniyor. Kitaptaki bilgileri okuyarak öğreniyoruz. Şöyle düşünüyor olabilirsiniz: "Çevremdekilerin konuşmalarından öğrenirim ben o bilgileri." ama öyle olmuyor işte. Hem ne demişler: "Söz uçar, yazı kalır." Bu sayede diğer insanlardan üstünlüğümüz olur. Herkes kitap okuduğunda da diğer ülkelerden üstün oluruz. Biz de "gelişmiş ülkeler" içerisinde olabiliriz. Kitap okumasak batarız. Çözüm üretemeyiz. Bir olay olduğu zaman ağzımız açık bakarız. Mustafa Kemal Atatürk cephedeyken bile kitap okumuş. Her gün biraz okumak bile güzel bir şey. Bilgi şelalesinden daha çok su akar. Lütfen kitap okuyalım. Zaman var, sadece ona zaman ayırmalıyız. Kitap okumakla Türkçemiz de gelişir. Yabancı sözcükleri daha az kullanırız. Yabancı yazarların kitaplarını okuyarak da yeni kelimeler öğreniriz ve yabancı dilimiz ilerler.

Büyüklerimizi dinleyip kitap okumalıyız. Bilgili bir gelecek ve gelişmiş bir ülke bu şekilde elde edilir.

Duru Nergis DİLMEN 6/D

KİTAP OKUMANIN YARARLARI

Kitap okumak da su gibidir. Eğer değeri bilinmezse insanlık devam etmez. Cahil bir dünyanın içinde kitap okuyan yani bilgi sahibi olan bir kişi, oraya güneş gibi doğar. Yıllar geçtikçe kitap okuyan insanların sayısı azalıyor. Kitapların yerini telefonlar, bilgisayarlar, tabletler alıyor. Bazen faydalı olsalar da kitapların yerini almamalılar.

İnsanlar kitap okumadığı için insanlık cahilleşiyor. Ama şunu unutmamalıyız ki kitap okumayan bir kişi ticari, mantıksal ve kişisel anlamda gelişemez. Mesela siz hiç okumayan veya okumamış bir kişinin başarılı olduğunu gördünüz mü? Okumak her meslek ve her alanda kullanılır. Sıradan bir kişi bile bir lokantada sipariş vermek için menüdeki seçenekleri okur veya alışverişte ürünlerin etiketlerini okuyup fiyatları öğreniriz.

Sadece başarılı olmak için değil, günlük yaşantımıza devam edebilmek için okumalı ve kitaplarla da okumamızı geliştirmeliyiz.

Melis OKUTURLAR 6/D

Kitap ve Bilgi

Kitaplar hayatın felsefesidir. Hayatta öğrenilen şeylerin başında kitaplar gelir. Okutulan her kitap, her yazı; hayat boyunca insana yardım eder. Jim Rohn'un dediği gibi: "Okumadığınız kitap yardımcı olmaz." Hiç kitap okumayan bir insan her gün kitap okuyan birine göre aptaldır. J.K. Rowling: "Kitaplar ayna gibidir. Eğer hiç düşünmeyen biri içeri bakarsa, bir dahinin dışarı çıkmasını bekleyemezsiniz." demiştir. Kitapta okutulan her sözcüğün, her bir cümlenin, her bir paragrafın, her bir sayfanın değeri ömür boyu yetecek bir ışıktır. Öğrenilen her bilgi gelecekte hayata yeni bakış açılarıyla, yeni umutlarla, yeni bilgilerle bize döner. Hayatta her şeyi satın alabiliriz. Fakat bilgiyi satın alamayız, Bilgi; insanın kendi çabası ile kitaplardan, ansiklopedilerden çıkarılan derstir. Bilgi temeldir. Çok zeki olan insanlar yıllar önce kitaplardan, ansiklopedilerinden yararlanarak ve kendileri isteyip çabalayarak başarmaktadır. İnsanın içinden gelen istek, yapılan işin başarısını artırır. İnsan hangi konunda olursa olsun bir şeyi isteyerek yapmalıdır. İsteyerek yapılan ve zorla yapılan bir iş arasında çok fark vardır. Gayret göstermek gerekir. Kitap okumak da budur. İnsan isteyerek okursa bir şeyler öğrenebilir. İstemeden okursa okuduğunun hiçbir anlamı kalmaz. Kitapla yaşamak insana huzur veren bir şeydir. Kitapla yaşayan insanlar daha akıllı olur. Kitap insanlar aleminde nötr bir yere sahiptir. İnsanlar (yazarlar) bunları istediği gibi düzenleyebilir.

Aslında kitap, insanların hayal dünyasıdır. Kendilerini ifade etmesinin en iyi yolu yazmaktır. Kitaplar bilginin en iyi kaynağıdır. Bilgi isteyerek öğrenilen bir düşüncedir. BA Billingsly kitaplar için " Bir kitap dosttur. İyi bir kitap iyi bir dosttur. Konuşmasını istediğinizde sizinle konuşacak ve durmasını istediğinizde duracaktır. Bunu yapabilecek kadar çok şey bilen çok fazla arkadaş yoktur." demiştir.

Ece BARÇIN 6/C

Kitap Hayattır

Kitap hayattır. Kitap olan yerde yaşam olur. İnsanlar bilgili, genel kültürü yüksek bireyler olur. Okuyan insan bencillikten uzak olur. Yaşamın anahtarı okumaktır. Kitap okurken başka bir evrene girersin. Kitap, hayallere açılan kapıdır. Okumak, hayal gücümüzü geliştirir. Başka bir dünya oluşturur. Su gibi bir yaşam kaynağıdır. Okumaktan gelen bilgi ile çevremiz genişler. Yeni bilgiler kazanıp hafızamızı genişletiriz. Yeni kelimeler öğreniriz. Kitaplar bizi günün stresinden, yorgunluğundan uzaklaştırır. Ayrıca kitap okumak empati yeteneğini arttırır. Başka hayatları tanırız. Yaşanan olayın içine gireriz. Farklı dünyalara açılırız. Kitap okumak ifadelerimizi güçlendirir. Kendimizi ifade etmemizi kolaylaştırır. Hayata bakış açımızı değiştirir. Başarının sırrıdır okumak. Sadece kitap okumuş olmak için okumayın, zevk için okuyun! Çünkü kitap insana huzur ve mutluluk hissi verir. Okumak ile yeni fikirler ediniriz, fikirlerimizi geliştiririz. Ayrıca iyi bir yazar olmak için de çok okumak gerekir. Okumak yalnızlık hissini azaltır. Ne kadar çok kitap okursak zekâmız o kadar gelişir, yaratıcılığımız o kadar artar. Uykudan önce okunan birkaç sayfa kitap kadar keyiflisi yoktur. Rahatlatır, huzur verir. Kitaplar en iyi dostlarımızdır. Kitap okumayı hayatımızdan asla eksik etmeyelim. Kendimiz için, çevremiz için...

Ceren YAĞCI 6/C

KİTAPLARIN ÖNEMİ

Kitap okumak yaşamı anlamak, hayatı yorumlamak demektir. Okuyan insan kendisini doğru şekilde ifade eder. Karşılaştığı olayları değişik açılardan yorumlayabillir. Yüksek hayal gücüne sahiptir ve okumaktan keyif alır.

Okuyan bir toplumsa her zaman başarılı ve güçlü olacaktır.Her zaman aydınlık kalacak ve hiç ışığı sönmeyecektir. Aynı yemyeşil çimenler, berrak akarsular gibi. Ancak okumayan bir toplum hiçbir şekilde ilerleyemeyecek,olduğu yerde kalacaktır.

Kitap okumak zorla yerine getirilecek, istemeden yapılacak bir davranış değildir. Okumak insanın içinden gelmelidir. Kitap okumayı bir alışkanlık haline getirmeliyiz ve hayatımızın bir parçası yapmalıyız.

Resimde görüldüğü gibi kitap bir şelaleye dönüşüyor. Bu kitabın yaşam kaynağı olduğunun bir kanıtıdır. Kitabın etrafındaki evlerse bir toplumdur: Okuyan bir toplum. Gücünü,enerjisini yitirmemiş bir toplum. Maalesef geriye kalan onca çorak toprak ise genel kültürü olmayan bir toplum,yani okumayan toplumdur.

Ancak bu durum düzeltilebilir. Sadece insanları okumaya teşvik etmemiz gerekir. Sakın bu kitap bana uygun değil demeyin, her insana uygun bir kitap bulunur. Unutmayın, her kitap yeni bir kapı açar.

Ayşe HAMZAOĞLU 6/C

Kitapların Önemi

Kitaplar, içlerinde birçok farklı çeşitte bilgiyi barındıran kaynaklardır. Hem akademik hem kültürel hem tarihsel anlamda bilgilenmemizi sağlarlar. Bilmediklerimizi bize öğreten en önemli kaynaklardır.

Kitaplar, kelime hazinemizi geliştirir ve zenginleştirir. Daha önce anlamını bilmediğimiz sözcükleri, daha evvel kullanmadığımız deyişleri ve atasözlerini okudukça öğreniriz ve kullanmaya başlarız. Bu sayede çok daha geniş bir sözcük dağarcığımız oluşur, konuşmalarımız ve betimlemelerimiz zenginleşir. Karşımızdaki insanlara bir konuyu daha açıklayıcı ve anlaşılır şekilde tarif edebiliriz.

Okumadan, araştırmadan geçen bir hayat boş ve sığ olur. Beynimiz bu hâli ile çorak toprak gibidir, gelişemez. Toprağın nasıl suya ihtiyacı var ise bizlerin de temel dürtümüz olan merakımızı giderebilmek, sorularımıza cevap bulabilmek ve gelişebilmek için okumaya ihtiyacımız vardır. Okudukça önümüze yeni dünyalar açılır, yeni bilgiler öğrendikçe olaylara da farklı şekilde bakabilmeyi öğreniriz. Bu açıdan tarih kitapları çok önemlidir. Geçmişini bilmeyen, geleceğine yön veremez. Okursak önümüze çıkacak problemleri doğru analiz edebilir ve sorunları daha kolay aşabiliriz.

Kitaplar eğitimsel açıdan da çok değerlidir. Birçok meslekte gelişip profesyonelleşebilmek için ömür boyu meslekle ilgili yayınları takip etmek gereklidir.

Özetle; kitaplar bilgi hazinesidir ve ancak o sandığı açıp bu kaynaklardan faydalandıkça kendimizi, kültürümüzü, hayata ve dünyaya bakış açımızı zenginleştirebiliriz.

Ayşe HAMZAOĞLU 6/C

CAN VEREN KİTAP

Okulda, evde, kırtasiyede, internette, kütüphanelerde ve aklımıza gelmeyen birçok yerde kitaplar görebiliriz. Bu kitapların bazılarında faydalı bilgiler, bazılarında ise işe yaramayan hatta bize zarar veren çeşitli bilgiler vardır. "Okulda kullandığımız ders kitaplarında sınıf seviyemize uygun bilgiler vardır." Öğretmenlerimiz bize bu bilgileri öğretirler. Çevremizde roman, hikâye, şiir kitapları görebilmiş ve o kitapları okumuşuzdur. Bu tür kitaplar da bizim ufkumuzu açar, hayal dünyamızı genişletir, duygularımızı harekete geçirir. Kitaplardan aldığımız iyi ve yararlı bilgiler bizleri güneş gibi aydınlatır, hayatımızın kalitesini yükseltir. Kitaplar bir ırmak gibidir, okuyan toplumları yeşertir ve yüceltir. Kitaba, ilme, bilime önem veren topluluklar bu ırmağın etrafında yerleşirler, gelişirler, büyürler. Başka toplumları ekonomide, teknolojide geçerler. Kitaba değer vermeyen toplumlar çorak topraklar gibidir. Çorak topraklar, ırmaktan sulanmadığı için üzerlerinde hiçbir bitki bitki ve canlı oluşmaz. Kitap okumayan toplumlar da ırmaksız kalan çorak topraklar gibidir. Ekonomide, teknolojide, bilimde, tıpta ve diğer birçok alanda gelişemezler. Biz de kendimizi susuz bırakmayalım, bol bol kitap okuyup kendimizi, ailemizi, çevremizi; ülkemizi geliştirelim.

Fırat GÜRSOY 6/B

BİLGİ SELİ

Kitaplar, insanın beyni gibidir. Sizi hayallerden hayallere aktarır. Size gerçek hayatta yaşayamayacağınız olaylar yaşatır. "Sizi bilinmedik masmavi denizlerden yemyeşil ormanlara kadar her yere açılabilen bir kapıya götüren anahtardır." Ama bu anahtar okumayı bilenlere verilir. Anlayan, dikkat eden, istekle okuyanlar bu anahtara sahip olabilir.

Dünya bir hiçlikti şu kitaplar, hayaller olmasa. Bir çöldü belki, belki insanlık yoktu.

Dünyanın hâlâ kare olduğunu düşünürdük belki. Belki yazı diye bir şey olmazdı ve ben bunu yazamazdım.

Hayatımızın her yerinde olan okumaktan kaçamayız ya da saklanamayız ama onu kabul edip hayatımızın içine alabiliriz.

Kitapları hayatımıza aldığımızda kitapların bilgi selleri olduğunu fark ederiz. Bilgi selleri, su yerine bilgide oluşur. Bir sürü bilgi birleşir ve bilgi selini oluşturur. "Gerçek sellerden farklı olarak zararlı değil, faydalıdır."

Bir bilgi seline kapılmak için sevdiğimiz bir kitap türü bulmalıyız, onu okumalı ve zevk almalıyız. Bir kitaptan bir kitaba atlayıp maceraları yaşamalı ve hissetmeliyiz.

Öykü BİZİM 6/B

ÖNERİYORUM

Hepimiz, gördüklerimiz ve yaşadıklarımızla farklıyız. Hepimizin hoşuna giden, ilgisini çeken birbirinden farklı alanlar var. Bunlar bizi zenginleştiren, bizi yoğuran, hayata katan kazanımlar. Bu doğrultuda benim de sizler için birkaç önerim var:

BOLU TABİAT PARKI'na gitmenizi öneririm. Çünkü o, ortamın doğallığı ve gölün güzelliğiyle büyülenen insanların gittiği harika bir parktır. Bu parkta sis ile güneşin kardeşliğini aynı anda görebilir, yağmurda ıslanan toprağın kokusunu doya doya içinize çekebilirsiniz.

İstanbul'un Fethi'nden sonra inşa edilen TOPKAPI SARAYI'na gitmenizi öneririm. Çünkü eski yıllardan kalma eşyaların sergilendiği müzeyi görme fırsatı bulursunuz. Bu sayede dönem hakkında bilgi edinebilir, geçmişe dönebilir, eski İstanbul'u gezebilirsiniz.

Bizi bugünlere getiren Mustafa Kemal Atatürk'ün gözlerini kapattığı DOLMABAHÇE SARAYI'na gitmenizi de öneririm. Çünkü orası Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin ilk yıllarına şahitlik etmiştir ve şu anda da Atatürk'ten kalma eşyaların sergilendiği bir saraydır. Görkemli yapısı bir yana Atamızın orada bulunduğunu bilmek dahi tüylerinizi ürpertmeye yetecek.

Duygusallığı sevenler için vazgeçilmez ve eşsiz güzelliğiyle tam denizin ortasında yer alan KIZ KULESİ'ne gitmenizi öneririm. Hikâyesiyle de insanları büyüleyen bu eşsiz yapıtın içinde bulunan kafede bir yemek yiyebilir, denize karşı kahvenizi yudumlayabilirsiniz.

Ayşegül Ece KESKİN 8/C

ÖYKÜLER

SERÇEKÖY

Zeliha adında, yirmi yedi yaşında genç bir kız vardı. Zeliha Serçeköy adında çok fazla kişinin bilmediği bir köyde yaşardı. O kız birkaç gün sonra evlendi, sonra da çocuğu oldu. Çocuklarının ismi ise Çiçek'miş.

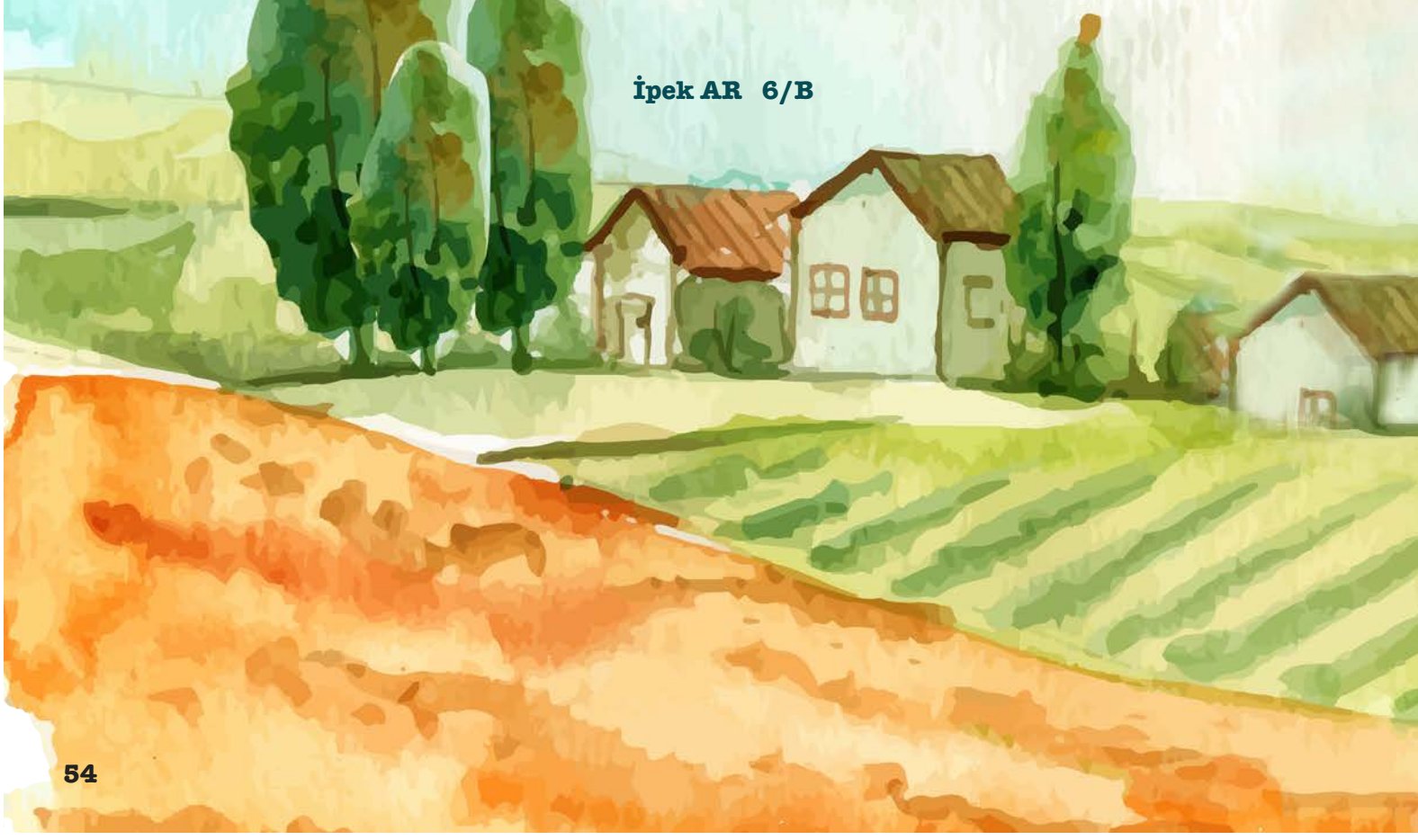
Gün geçtikçe Çiçek büyüyordu. Bir gün, artık köyde kalamayacaklarını anlamışlardı. Çünkü yaşadıkları köy, çok küçük bir köydü. Ayrıca büyük şehirlere olabildiğince uzaktı. Bu yüzden İstabul'a taşınmaya karar verdiler. Evlerindeki eşyaları toparlayıp yola koyuldular. Fakat bu aile köy hayatına alışık olduğu için İstanbul'a ayak uydurmakta zorlandılar. İstanbul telaşı derken biraz yorucu bir biçim alır hayat onlar için. İstanbul ne kadar kalabalıksa bu aile kendini o kadar yalnız hisseder hâle geldi.

Bir gün Çiçek hastalandı. Zeliha Çiçek'e bakmak için işinden birkaç gün izin aldı. Çiçek'in durumu gittikçe kötüleşiyor, gittikçe halsizleşiyordu. İstanbul'da tanıdıkları birileri olmadığı için koca İstanbul'da yardım isteyemez oldular.

Bir cumartesi akşamı kapıları çaldı. Zeliha, Çiçek'in yanından ayrılarak kapıya bakmaya gitti. Kapıyı açınca gördüklerine inanamadı. Köyündeki ailesi karşısında öylece duruyordu. Ailesi bir haftalığına karşılarındaki daireyi kiralamışlardı. Zeliha hemen ailesini içeri davet etti. Ardından ise Çiçek'in durumunu anlattı. Oturma odasında yatan Çiçek'i gösterdi. Çiçek'in durumuna üzülen ailesi çantalarından hemen Serçeköy'den getirdikleri birkaç ilacı çıkarıp Çiçek'i iyileştirmeye koyuldular.

Çiçek birkaç güne iyileşti. Zelihalar bu olaydan sonra Serçeköy'e geri dönmeleri gerektiğini anladı. Ayrıca büyük şehir onlara göre değildi, o şirin köylerini özlemişlerdi. Çarşamba günü, akşam saatlerinde yola çıkıp Serçeköy'e gittiler. Ne İstanbul ne de başka bir yer onlara göre değildi, onlar ailesinin yanında, Serçeköy'e aittiler.

İpek AR 6/B

Birlikte Başarmak

Çok uzak diyarlarda bir köy varmış. Bu köyde kimse kimseyle konuşmaz, muhatap olmazmış. Hatta köy halkı birbirlerinin isimlerini bile bilmezmiş. Çocuklar bile birbirini tanımaz etmezmiş. Bu durum İsmail'in çok canını sıkarmış, hep diğer çocuklarla oynamak istermiş. Zaten anne babaları da çocukların birlikte oynamalarına izin vermezmiş. Ancak İsmail bir gün bunun olacağına inanmış hep. Sıcak bir yaz gününde köye bir haber gelmiş, bu haberi duyanlar hayrete düşmüş. Kimi üzüntüden kimi sinirinden ağlamış. Meğer köyü bir iş adamı satın almış. Köy halkı ne yapacağını şaşırmış, kimse kimseye bir şey danışamamış. Ne de olsa bakmazlarmış birbirlerinin yüzüne. İsmini bile bilmediğin biriyle utanmadan gidip konuşmak kolay mı? Herkes içinde bir dertle uyumuştu o gün. Bizim İsmail durur mu hiç? Annesine sorular sorup duruyordu. Bu adam onlara ne yapacaktı, köylerinden atılırlarsa ne yapacaklardı? Bu köydekiler pek yoksuldu, bu köyden başka barınacakları yer yoktu. Annesi sakince soruları cevapladı. İsmail'e çok belli etmiyordu ancak o da çok korkuyordu. İçinde kötü bir his vardı. Oğlunun alnından öpüp odadan çıktı. İsmail çok geçmeden uykuya daldı. Ertesi gün tüm köy meydanda toplanmış; takım elbiseli, saçları jöle ile arkaya yatırılmış bir adamı izliyorlardı. Adam ciddi bir ifade takınmış, köy halkına bakıyordu. Çok geçmeden konuşmaya başladı: "Merhaba sevgili köy halkı, bu arsanın artık benim olduğunun haberini almışsınızdır; merak etmeyin kalpsiz biri değilim, sizi evlerinizden etmeyeceğim. Aslında evet, artık burada yaşamayacaksınız ancak size yeni bir köy vereceğim. İsterseniz hiç beklemeyelim, her ailenin bir ferdi şu arabalara binsin, yeni köyünüzü göstereyim, ne dersiniz?" Köylülerin yüzü gülmüştü, herkes arabalara doluştu. İki saat sonra kurak ve ıssız bir yere vardılar. Evler topraktan, içerisi çok pisti. Ne pencere ne de başka bir şey vardı evlerde. Kısacası yaşanılacak gibi değildi. Herkes hemen itiraz etti. Olmaz yaşayamayız biz burada, dediler. Adam sinirlendi. Hayır efendim, yaşayacaksınız! Ben size bu şansı tanımak zorunda bile değilim!

Yedi gününüz var, taşınırsanız taşınırsınız
kalanı umurumda değil diyerek
lüks arabasına bindi.

Köylüler ne yapacaklarını şaşırdı. İlk defa o gün, o arabada konuştular ve dertleştiler. Aslında hepsi çok sempatik ve tatlı insanlardı, bu konuşma hepsine iyi gelmişti. Geç bir saatte köye vardılar, köydekileri bilgilendirmek için bir toplantı düzenlendi. İsmail, katılmak ve ne olduğunu öğrenmek istiyordu ancak çocuklar toplantıya katılmıyordu. O an İsmail'in en büyük hayali gerçekleşti, tüm çocuklar sokaktaydı. İsmail, onları oyun oynamaya davet etti. Çeşitli oyunlar oynadılar. Bu arada büyüklere toplantıda yedi gün içerisinde köyden çıkmaları gerektiği, sekizinci günde inşaata başlanılacağı söylenildi. İş adamının söylediğine göre köye kocaman, bahçeli bir villa yapılacaktı. Birisinden parlak bir fikir çıktı. İçlerinden birisi iş adamını kandıracak, iş adamını destekliyormuş gibi davranacak ve ona köyü kötüleyecekti. Böylece adam vazgeçip onları rahat bırakacaktı. Herkes bu fikri beğendi ancak sadece altı günleri kalmıştı bu yüzden herkes kaygılıydı. İsmail'in annesi Ayşe Hanım, herkesi motive etti ve birlikte başaracağız, dedi. Köy halkı ilk defa bu kadar yakınlaşıyordu. Artık birlik olmuşlardı, iş adamının yanına gitmek üzere Mehmet Bey'i seçmişlerdi. Mehmet Bey, daha önce İstanbul'da bir iş adamına hizmet etmişti. Bu yüzden deneyimli olacağını düşünmüşlerdi. Ertesi gün Mehmet Bey, işe başladı. İş adamının gözüne hemencecik girdi. İş adamı onu çok sevmişti, ona güvendi. Plan güzelce işliyordu. Mehmet Bey köyün kötü yanlarından bahsettikçe adam ürküyordu. Altıncı günün sonunda adam vazgeçti, gözü çok korkmuştu. Mehmet Bey; adama çok doğru yaptınız efendim, burası yaşanılacak gibi değil, dedi. Adam hemen köy halkını meydana topladı ve konuşmaya başladı: Sevgili köy halkı ben vazgeçtim. Siz buraya aitsiniz ben burayı yıkamam, diye yalan söyledi. Allah size kolaylıklar versin diye ekledi ve kaçarmışçasına arabasına bindi ve gitti. Köy halkı sevinç çığlıkları attı, çocuklar sevinçle sokaklarda oynamaya devam ettiler. İsmail artık dünyanın en mutlu çocuğuydu. Akşam bir kutlama yapıldı, nefis yemeklerin kokusu her yeri sarmıştı. Mehmet Bey bir konuşma yaptı: "Sevgili arkadaşlar hep birlikte köyümüzü kurtardık. Her işte bir hayır vardır derler, doğruymuş. Bu adam köyümüze el koymaya çalışmasa hâlâ henüz birbirimizi tanımıyor olacaktık. Diğer bir şey ise birlik olmamız ve dayanışma yapmamız oldu. Bunları yaparak köyümüzü kurtardık ve asla son bulmayacak bir arkadaşlık kurduk. Biz birlikte başardık."

Beren Zehra SAPAN 6/B

Bir Olmanın Gücü

Mert, sıradan bir gün geçiriyordu. Okula gitmişti ve teneffüste arkadaşları ile oynarken bir poster gördü. Bir ses yarışmasının posteriydi. Birinci olan gruba ya da kişiye çeşitli ödüller verilecekti.

Mert çok heyecanlandı ve eve gidince hemen ödevlerini yapıp ses yarışması için çalışmaya başladı. Ancak bir şeyler ters gidiyordu, Mert neyin ters gittiğini bir türlü anlayamadı. Sanki bir şeyler eksikti. Ertesi gün okula gidince müzik dersinde, arkadaşlarının seslerinin kendi sesinden daha ilgi çekici olduğuna karar verdi. Şimdi neyin eksik olduğunu anlamıştı. Ses yarışmasına arkadaşları ile katılmalıydı. Sonra arkadaşlarına ses yarışmasına katılmak isteyip istemeyeceklerini sordu. Arkadaşları kabul etti ama bir sorun vardı. Aralarından biri görme engelliydi. Arkadaşının iyileşmesi için gözlerinden ameliyat olması gerekiyordu. Aslında ameliyat olmayı arkadaşı da istiyordu fakat yeterli paraları yoktu. Mert, bütün arkadaşlarına durumu anlattı. Ertesi sabah arkadaşları ne kadar paraları varsa getirmişlerdi. Hep beraber görme engelli arkadaşlarına ameliyat parasını vermişlerdi. Görme engelli olan arkadaşları çok mutlu oldu ve hepsine teşekkür etti. Arkadaşları ameliyatını olduktan sonra ses yarışması için çalışmalara başladılar. Yarışmanın yapılacağı gün gelmişti.

Mert ve arkadaşları yarışmaya çok iyi hazırlanmıştı. Hep beraber ses yarışmasının yapılacağı yere gitmişlerdi. Sıra onlara geldiğinde heyecandan görme engelli arkadaşları hariç hepsi şarkıyı unutmuşlardı. Görme engelli arkadaşları hemen şarkıyı onlara hatırlattı ve hep beraber şarkıyı söylediler. Şarkı bittikten sonra herkes onları ayakta alkışladı ve birinci oldular. Şarkı bittikten sonra görme engelli arkadaşları izleyicilere kısa bir şekilde olanları anlattı. Herkes çok duygulandı. En sonunda Mert ve arkadaşları ödüllerini aldılar ve bir olmanın gücünü anladılar.

Duru BAL 6/A

BİR OLMAK

Meryem, Zonguldak'ta küçük bir köyde yaşardı. Haliyle ailesinin maddi durumu çok iyi değildi. Köyün yakınlarında, küçük bir okula gidiyordu. Tek bir sınıf vardı bu okulda. 1, 2, 3, 4 ve 5. sınıflar aynı sınıftalardı.

Bir gün Meryem, 4. sınıfa giden arkadaşı Bilal'in okulda olmadığını gördü. Okul bittikten sonra Bilallerin evinin önüne gitti. Bilal, Meryem'i görür görmez dışarı çıktı. Meryem, Bilal'e neden okula gelmediğini sordu: Bilal; o büyüdüğü için artık ailesinin onu çalıştırdığını, bir daha okula gelmeyeceğini söyledi. Bu yıl yaptıkları satışlar artarsa dönebilirmiş okula ancak. Meryem'in gönlü buna el vermedi. Okuldaki tüm çocuklara anlattı bu olayı. Herkes bir olup okuldan sonra Bilallerin bahçesindeki ekinleri toplayıp orada çalıştılar. Tabii çalışırken de 5. sınıftaki biri tüm defteri kitabı alır, Bilal'e ders anlattı. Sonunda yıl sonu gelmişti. Bilal'in ailesi satıştan geldi ve müjdeyi verdi. Dönecekti okula. Herkes havalara uçtu resmen. Çok sevindiler.

Bilal artık gerçekleştirebilecekti en büyük hayalini, yani doktor olup ailesini daha iyi şartlarda yaşatabilmeyi. Bir insanın tüm sevdikleri bir olursa üstesinden gelemeyecekleri hiçbir şey yoktur. Çünkü yardımlaşma bütün engelleri ortadan kaldırır.

Melis OKUTURLAR 6/D

Yardımlaşma Ve Dayanışma

Dayanışma; bir topluluğu meydana getiren duygu, düşünce ve ortak çıkarlar konusunda insanların birbirine destek olması, karşılıklı bağlanması anlamına gelir. Küçücük bir yardım bile çok şey kazandırır. Peki acaba yardımlaşma ve dayanışma bize ne kazandırır?

Yardımlaşma; zor olan işleri başarmamızı, aynı zamanda işleri daha kolay ve daha hızlı yürütmemizi sağlar. Örneğin; iki kişi bir masayı daha kolay ve hızlı taşır, iki kişi daha hızlı yemek yapar vb.

Yardımlaşma, yeni fikirler yaratır ve daha gelişmiş şeyler üretmemizi sağlar. Örnek verirsek kimya dalında uzmanlaşmış biri ile fizik dalında ustalaşmış başka biri yardımlaşarak çalışırsa çok yepyeni bir ürün ortaya çıkarabilir. Yani yardımlaşma toplumları geliştirir ve zenginleştirir.

Yardımlaşma ve dayanışma bizi veya karşımızdaki kişiyi mutlu eder ve birbirimize yakınlaşmamızı sağlar. Üstüne üstlük 2018'de yapılan bazı araştırmalara göre insanların birbirlerine çok yakın oldukları ve birbirlerine yardım ettikleri neredeyse tüm köylerde depresyon oranı yaklaşık olarak %157 ile %287 arasında azalmıştır.

Sinan AYDIN 6/A

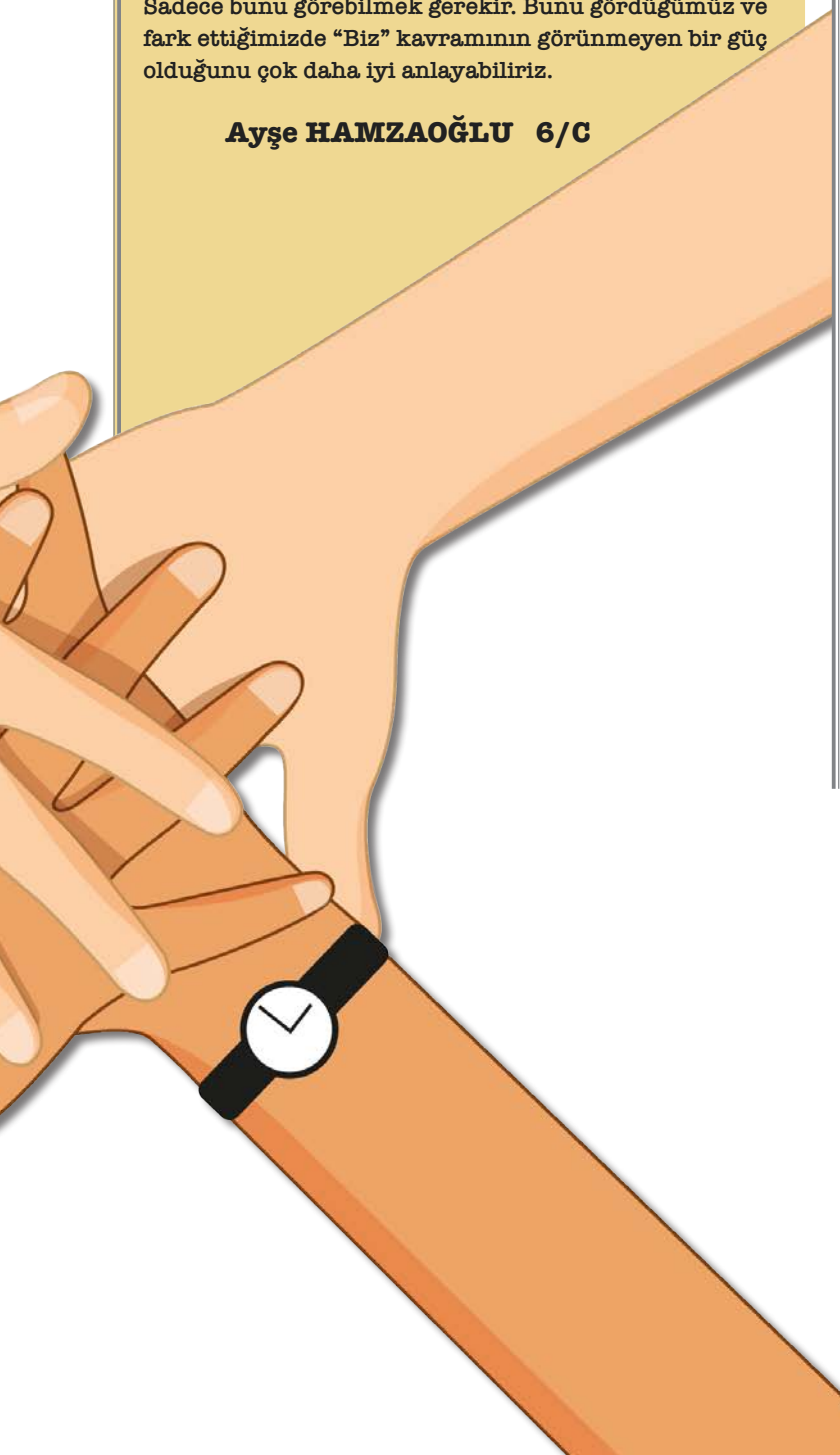
GÖRÜNMEYEN GÜÇ

"Bir olmak" kavramı aslında "Birlikten kuvvet doğar." atasözüne benzemektedir. Bir olmak "ben değil, biz" demektir. İnsanlar birleşip bir olursa yapamayacakları hiçbir şey kalmaz. Ancak bu anlamda bizim toplumumuz öyle değil.

Metnin konusu olan Ubuntu felsefesi günümüzde değerini kaybetmektedir. Herkes kendi çıkarını düşünmekte, başkalarını umursamamaktadır. Ancak ubuntu yapmak insanların birbirleriyle olan ilişkilerini güçlendirir ve insanların daha mutlu bir yaşam sürmesini sağlar. Ubuntu, sadece bir işi yaparken lazım olan bir özellik değildir. Bir olmak, her zaman olması gereken bir özelliktir.

Bir olan insanın her zaman öz güveni yerindedir, çünkü arkasında her zaman ona destek olan bir topluluk vardır. Ubuntu, öğretici bir kavramdır,. Sadece bunu görebilmek gerekir. Bunu gördüğümüz ve fark ettiğimizde "Biz" kavramının görünmeyen bir güç olduğunu çok daha iyi anlayabiliriz.

Ayşe HAMZAOĞLU 6/C

UBUNTU

İnsan, sosyal bir canlıdır. Hepimiz birlikte zaman geçirip dostlarımızla bir arada güzel anılar biriktirirken mutlu olmaya programlıyız ama maalesef insanlar paracılık, eşyacılık ve önce "ben" derdine düşmüşlerdir. Bu durumu kesinlikle geri değiştirmeliyiz. Ubuntu felsefesini minik minik hayatımıza kazandırmaya ne dersiniz?

Bencillik, kişisel başarı, fenomenlerin yükselişte olduğu bu dönemde kolay olmasa da ben yerine biz diyerek birlikte başarmanın ve paylaşmanın olduğu bir dünya hayal edelim. Şimdi bu duyguya birkaç örnek verelim:

Ölüm döşeğindeki hastalarla konuştuğunuzda "Keşke arkadaşlarıma ve aileme daha çok zaman ayırsaydım." derler.

Parasını başkası için harcayanlar, kendisi için harcayanlardan daha mutlu olur. Örneğin; bir hayvanı aç iken doyurmak. Bu mutluluk paha biçilemezdir.

Dünyanın en lezzetli yemeğini yesen bile sevdiğin kişiler olmadan hiçbir anlamı olmaz .

Haydi, hep birlikte hayata yeni bir bakış açısıyla bakalım! Ben yerine biz olalım.

Duru BOZACI 6/B

Merak Etme!

Güzel bir yaz günü misafirlerimiz gelecekti. Biz heyecanla misafirlerimizi bekliyorduk. Misafirlerimiz evimize yaklaşmıştı.

Annem mutfakta misafirlerimiz için yemek yapıyordu ama daha hepsi bitmemişti. Annem çok üzülmüştü. “ Yetişmeyecek, yetişmeyecek...” diye hem kendini hem de bizi strese sokuyordu.

Biz de ağabeyimle anneme stres olunacak bir şey olmadığını ve sakin olması gerektiğini söyledik. Bu sırada babam yemekleri hazırlamaya başladı.

Sonra hep beraber yemekleri hazırladık. Herkes bir işin ucundan tuttu, bir olduk ve bu şekilde tüm yemekleri yaptık. Hepimiz hazırdık. Biz işimizi bitirene kadar misafirlerimizin gelmiş olması gerekiyordu. Biz de tam bunu derken telefon çaldı.

Annemi misafirlerimiz arıyordu. Arabalarının yolda bozulduğunu söylüyorlardı ve sesleri çok çaresiz geliyordu. Sadece sakin olmaları gerektiğini söyleyebiliyorduk. Misafirlerimiz annemle konuşurken yanlarına bir aile gelmiş, onlara yardım etmeye geldiklerini ve arabayı hep beraber yakındaki benzinciye kadar itebileceklerini söylemiş. Misafirlerimiz çok sevinmiş ve bir olup arabayı benzinciye kadar itmişler.

Misafirlerimizde geç de olsa gelmişlerdi ve hep beraber çok keyifli bir yemek yedik. Biz, o gün birlikten kuvvet doğacağını çok iyi anlamıştık ve bu tarz olaylara olan bakış açımız değişmişti.

Zeynep TURANCI 6/D

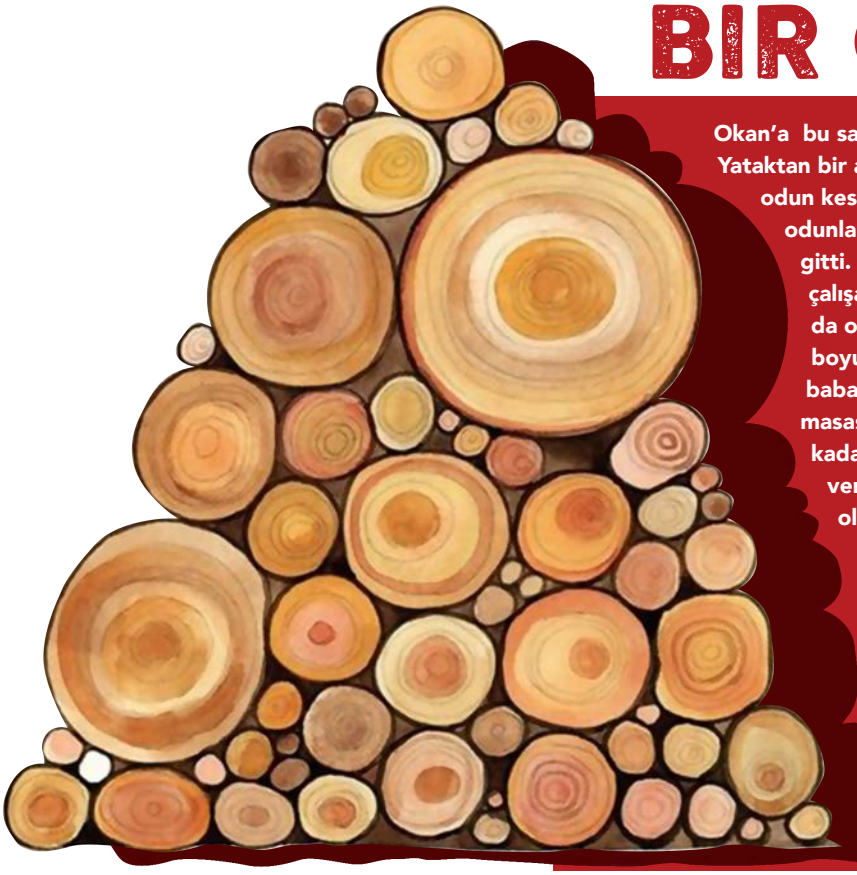
YARDIMLAŞMA

Ela o gün çok telaşlıydı. Akşama arkadaşları gelecekti ama yemekleri yetişmiyordu. Ne yapacağını bilemedi. İlk başta arkadaşlarından yardım istemeyi düşündü ama ayıp olacağını düşündüğü için bu fikirden vazgeçti. Gelmelerine yarım saat kalmıştı. İkramlık hiçbir şey yoktu ve birden kapı çaldı. Arkadaşları bekliyordu erken gelmişti. Kapıyı açtı, Ceren ilk gelmişti. Sonra bütün arkadaşları gelmeye başladı. Ela, yemeklerin yetişmediğini arkadaşlarına anlattı. Arkadaşları bunu sorun yapmadı. Derin'in aklına güzel bir fikir geldi. Yemekleri birlikte tamamlamak! Herkes bu fikri onayladı. Hep beraber pişirmeye başladılar. Ceren pilavı, Derin keki yapmaya başladı. Diğerleri de yardım etti. Yarım saatte bütün yemekleri pişirdiler. Beraber hem eğlenmişlerdi hem de birlikte yapılan işlerin daha keyifli olduğunu anlamışlardı. Masayı hazırladılar. Çok güzel olmuştu. Kendileriyle gurur duydular ve yaptıkları lezzetli yemekleri afiyetle yediler ve yardıma ihtiyacımız olduğunda yardım almanın normal olduğunu, beraber olunca her şeyin daha keyifli olduğunu anladılar.

Ceren YAĞCI 6/C

BİR OLMAK

Okan'a bu sabah, bütün yazın en sıcak sabahı gibi gelmişti. Yataktan bir an önce çıkması gerekiyordu çünkü bugün kış için odun kesmeyi planlamışlardı. Yataktan kalkıp dışarıda çoktan odunları ayırıp kırmaya başlamış olan babasının yanına gitti. Babası da ona iş bölümü yaparlarsa daha verimli çalışabileceklerini söyledi. Babası odunları kıracak, Okan da odunları istif edecekleri yere taşıyacaktı. Saatler boyu güneşin altında çalıştıktan sonra yorulan Okan ve babası, biraz soluklanmak için gölge altında duran bahçe masasına oturdular. Babası, ona insanın emeğinin ne kadar değerli olduğundan ve insanın alın teriyle emek vererek ürettiği şeylerin değerinin paha biçilemez olduğundan bahsetti. Okan, babasına bunun farkına vardığını ve emek vererek kışın soğukta kalmamak için çalışıyor olmanın onu çok yorduğunu ama aynı zamanda mutlu ettiğini söyledi. İşlerine kaldıkları yerden devam edip gün batımına kadar odunların tamamını kırıp istiflemiş olan baba oğul, emek vererek bu zor işin üstesinden birlikte gelmiş olmanın gururuyla evlerine girip muhtemelen uzun sürecek bir uykuya yattılar.

Ece AŞKIN 6/C

BİR OLMAK

Okulda sıradan bir gündü. Okulun futbol takımı bu seneyi kötü geçiriyordu. Her maçta yeniliyorlardı. Birazdan antrenman başlayacaktı. Bütün oyuncular, alınan yenilgilerden kendini nasıl kurtaracağını düşünüyor ve antrenöre neler söyleyeceklerinin planını yapıyordu. Hepsi "evet ama, bu nedenle, çünkü" kelimeleri ile başlayan cümleler kurmaya ve yenilginin nedenlerini sıralamaya çalıştıkları bazı bahaneler hazırlıyorlardı. Bir müddet sonra antrenörleri yanlarına geldi. Hepsi korkuyordu. Antrenörleri onların duygularını hissetmiş ve onlara Afrika'da geçen kısa bir hikâye paylaşmak istediğini söylemişti. Hikâye "bir olmayı", "insanlığı", "biz"i anlatıyordu. Hikâyeyi dinledikten sonra hepsi "neden?" yerine "ne yapabilirim" sorusunu sormaya başladı. Daha sonra "nasıl olmalı?", "daha iyisi var mı?" sorularına cevap bulduklarını fark ettiler. Sorulara cevap buldukça yeni sorular akıllarına gelmeye başladı. Artık birbirlerini suçlamadan "çünkü" leri, "ama" ları bahane etmeden birlikte çözüm bulmuşlardı. Bütün oyuncular; nerede hata yaptıklarını, kimin nerede daha başarılı olacağını anlamışlardı. Bir olmanın farkına varmışlardı. Takımı takım yapan kendileriydi. Ortak bir idealde buluştuklarında, fedakârlık yapabildiklerinde "BİR OLMAK" yolunda ilk adımı atmışlardı.

Can İSKENDER 6/B

Fotoğraf Sergisi

Her yıl, okulun ilk haftasında fotoğraf yarışması düzenlenirdi. Öğrencilerin gittikleri yerlerde çekip getirdikleri fotoğrafları sergilemek amacıyla koridorlara bu fotoğraflar yerleştirilirdi. Öğretmenler bu fikri 3 yıl önce bulmuştu. Her yıl bu yarışmayı Azra diye bir kız kazanırdı.

Yazları, yurt dışına gidip fotoğraf çekerdi. Eğlenceliydi ilk başta , ödülü umursayan yoktu ama Azra her yıl ödülle övünmeye başladı.

Azra, bizim sınıftaydı. Sınıfın geri kalanı ve ben bundan çok rahatsız olmaya başladık.

Okulun ilk günüydü , öğretmenler: ''Cuma günü fotoğraflarınızı okula getirin.'' diyorlardı. Sınıftakiler: ''Yine Azra kazanacak.'' diyorlardı. Sonra Ecem'in aklına bir fikir geldi. Projemiz yani fikrimiz için her teneffüs kütüphanedeki en sessiz köşeye gidip oturduk ve çalışmaya başladık. Derslere biraz geç kaldık ama buna değdi.

Perşembe günü tek, paha biçilemez muhteşemlikteki sanat eserimizi eve götürmek için Asya'yı görevlendirdik. "'Neden Asya?" diye sorarsanız annesi ve babası çalışıyor ve eve akşam yemeği için yorgun bir şekilde geliyorlar. Yemek yiyip biraz konuşup en geç saat dokuz gibi yatağa giriyorlar. Olan bitene pek dikkat etmiyorlar.

Cuma günü Asya tek, paha biçilemez muhteşemlikteki sanat eserimizi getirdi. Öğretmenimiz bir an şaşırdı. Evet; yerine, biraz büyük olabilir ama o kadar da şaşırılacak kadar değil ya da bize öyle geliyordu.

Sınıfça fotoğrafları gezerken, belki tahmin etmişsinizdir, Azra başı yukarıda, kazanacağını biliyormuş gibi yürüyordu ve arkasında olduğum için onu duyabiliyordum: "Acaba bu eserle kazanabilirler mi?" diye mırıldanıyordu. Bizim sınıfça endişeli olduğumuz ise gözlerimizden belliydi.

Azra'ya biraz üzüldüm. Kaybetti ama hayatta kaybetmek de var.

Öykü BİZİM 6/B

ÖZGÜN
DÜŞÜNCE
DOSYASI

DOKUN HAYATA

Hayata dokunmak zordur. Öyle herkes ona dokunamaz. Sevmeyi öğrenmek gerek önce. İnsan önce kendini sevsin, kendini gerçekten sevsin. Her şeyden önce kendine karşı sorumlulukları olsun. Kaçırmadığı bakışları, cümleleri olsun.

Hayata dokunmak nedir? Bunun ölçüsü, derecesi ne olabilir? Çöp toplayan birinin hayatına dokunmayı hiç düşündünüz mü? Yardım etmeyi değil! Sokakta yaşayan canlıların ömrünün son günlerini yaşayan birinin, kısa bir süre sonra hayatta olmayacağını bildiğiniz halde, hayatına dokundunuz mu? Konu hayat, ölüm de hayatın içinde. Çoğu kez hayata dokunmak olarak dile getirilen, yapılan iyiliklerden öteye geçmez. İyilik yapmak ve hayata dokunmak farklıdır. Şimdi düşünün kaç kişinin hayatına dokundunuz? Ya da bir kitap, bir şiir, bir hayal dokunur mu hayata?

Seni hayata bağlayan neyse oraya dokun. Bazen anlık bir dokunuştan ibaret görünse de bu dokunuş bazı hayatların akışında çok önemli etkilere sahip olabilir. Günaydın demek bazı insanlara kendilerinin değerli olduklarını hatırlatabilir. Teselli arayan birinin sırtına dokunan el ya da bir yazı, bir şarkı.... Yolda gördüğümüz birine elbiseniz çok yakışmış demek, çöp toplayan amcaya kolay gelsin demek...

Zülfü Livaneli'nin dediği gibi "Dünyayı güzellik kurtaracak, bir insanı sevmekle başlayacak her şey." Bir hayvanın karnı sayende doyuyorsa, bir çiçek senin döktüğün suyla hayat buluyorsa, hiç sebepsiz sevildiğini duyuyorsan, iyi ki varsın diyorsan, ne güzelsin diyebiliyorsan, teşekkür edebiliyorsan her an hayata dokunuyorsun bu hayatta. Hem bütün bunlar bedava, şayet hesabını yapan varsa.

Can İSKENDER 6/B

İLERLE MUTLULUĞUN YOLUNDA

Kaldır başını gökyüzüne, bulutlara bak, bir de aralarına renkli balonlar ekle, önlerinde havalanan bir de güler yüzlü uçurtmalar olsun. Yakınlardan duyulan o masmavi denizin dalgalarını düşün bir de. Dalgaların sesini duy, çek o temiz havayı içine. Ne de güzel renklerdedir gökyüzü, içine doğdu mutluluk değil mi? Sınırsız evrenin, güneşin neşesi kat kat katlandı.

Neşelenen evrenin duyguları her yere şaçıldı. Sahilde yürürken hayal et kendini. Gökyüzünde süzülen martılar, doğaya doğru yönlendiriyordu sanki seni değil mi? Cıvıl cıvıl öten kuşların şarkıları da renklendiriyordu doğayı. Görmüşken bir bank otur oraya. O temiz havanın ve gökyüzünün neşesi içine doğmuşken al eline bir kitap, dolsun zihnin yeni kelimelerle. Tam kitabın sonuna gelmişken önünden geçen bir sürü insan var. Demek bu mutluluk sadece kendi yüreğine değil başkalarının yüreğine de doğmuş. Kimi yürüyüş yapıyor, kimi bitkilere arkadaşlık ediyor. Kendi hayatında mutluluk, gülümsettiyse seni başkalarının hayatına da dokun. O, doğayla iç içe girmiş insanlara eşlik et sen de. Bu aydınlanan yolda sadece insanlar değil minik dostlarımız da var. Onlara da yemek ve su versek çok daha iyi olmaz mı?

Hayatın güzelliklerinin farkına vararak yaşamak bizlere de hoş duygular katar. Bu duygular, birbirimize de bulaşır ve yayılarak büyür. Hayatın canlılığını, sevgimizi ve enerjimizi, başka hayatlara dokunarak da büyütebiliriz. Önce kendi hayatımıza dokunalım ki başka hayatlara dokunarak en büyük mutluluğu yaşayacağımızı bilelim. Haydi sen de dokun hayatına ve nice hayatlara!

Begüm ALDAĞ 5/A

Kalplere Dokun

Hayat tüm canlılara verilmiş olan en güzel hediyedir.

İnsanoğlu doğada yaşayan yüzlerce hatta binlerce canlı türünden biridir. Tüm canlılarla birlikte insanlar da aynı havayı solur, aynı kaynaktan beslenir, doğar, büyür, yaşar ve ölür. Ancak insanı diğer canlılardan farklı ve üstün kılan, düşünme becerisi ve hissedebilme yeteneği ile donatılmış olmasıdır. İnsan hissedebilen, düşünebilen, ve sorgulayarak kendini geliştirebilen bir canlı türüdür. Aynı zamanda insan sosyal bir varlık olup topluluk içerisinde yaşama ve topluma uyum sağlama gibi gereksinimlere de sahiptir. Topluluk halinde yaşayan diğer canlı türleri ise sadece içgüdüleriyle hareket ederler. Sanırım hiçbirimiz kendisini az önce yakalamaya çalıştığı bir farenin yerine koyan ve empati yaparak bu davranışından vazgeçen bir kediye ya da çok aç olduğu halde kendi yemeğini yanındakine veren bir köpeğe rastlamamışızdır. Şaka bir yana o halde insan; kendisini insan kılan akıl, vicdan ve empati yeteneğini doğru kullanarak hayatı daha yaşanır, daha anlamlı ve daha güzel bir hale getirebilir.

Hepimiz, onlarca insan ve bir o kadar canlı ile iç içe yaşamaktayız. Herkes kendi yaşantısıyla meşgulken zaman hızla akıp geçer. Oysaki dursak ve etrafımıza şöyle bir baksak belki de en yakınımızda bize ihtiyacı olup da sesini duyuramayan bir cana rastlayacağız. Belki sizi çok özleyen komşunuz her gün sizin yolunuzu gözlemektedir bir fincan kahve ile. Belki her sabah miyavlayarak tüm mahalleyi ayağa kaldıran kediye kızmak yerine onun aç olduğunu anlamak ve yardım çığlını duyabilmektir insan olmak. Belki bir tebessüm, belki bir söz, belki de bir kedinin başını okşamaktır hayata dokunmak ve bu küçük dokunuşlardır belki de hayatı anlamlı kılan.

Paylaşmaktır hayata dokunmak. Sevgiyi paylaşmak, acıyı, neşeyi, varlığı ve yokluğu paylaşmaktır. Bir başkasının gözünden bakabilmektir hayata. Karşı kaldırıma geçmekte zorlanan bir teyzenin elinden tutmak, kurumaya yüz tutmuş bir çiçeğe su vermektir hayata dokunmak. Hiç değilse bir çift güzel söz söylemektir arkadaşımıza.

Öyleyse hiç vakit kaybetmeyelim ve bize verilen bu hayatı doğru yaşayalım.

Ben değil biz, benim değil bizim diyerek başlayalım kurduğumuz cümlelere. Herkesin büyük küçük yapabileceği bir şey mutlaka vardır ve aslında dokunduğumuz her hayat bizim hayatımızdır. Yaşamı anlamlı kılan da budur ve asla unutmamalıyız ki her canlı mutlaka kendi dilinden bize teşekkürünü sunacaktır.

Almila Göksu SÜMER 6/D

DOKUN HAYATA

Hayat dediğin; gerçek, çoğu zaman yüksek dağlardan doğarak denizlere dökülen, zaman zaman köpüren, coşan, bazen de inanılmaz bir şekilde sakinleşen, engelleri aşmak için kendine yeni yollar çizen bir nehir gibi zamanla akıp gider.

Zamana karşı direnemezsen hayat çoğu zaman elimizden kaçan bir kuş gibidir. Genelde yaşadığımız hayat rutin kalıplarla sınırlanmıştır. Sabah uyanırız ve saat işlemeye başlar. Okula veya işe gideriz. Yapmamız gerekenleri ya da çevremizin yapmamızı önerdiği işleri yapar ve çoğunlukla rutinimizin dışına çıkmadan günü sonlandırırız. Buradaki hassas nokta acaba akıp giden ve bazen sıkıcı bulduğumuz bu döngüyü küçük dokunuşlar yaparak hareketlendirilebilir miyiz? Daha çok mutlu olabilir miyiz? Bize heyecan katan bir hobi edinmek, arkadaşlarımıza, öğretmenlerimize veya ailemize onları çok sevdiğimizi söylemek, zor durumdaki bir insanı maddi manevi küçük dokunuşlarla mutlu etmek, en basitinden karlı bir havada, soğukta dışarıda kalmış zor durumdaki hayvanları beslemek bile hayata ve kendimize yaptığımız bir dokunuştur. Çoğu zaman çevremizdekilerin değerini bilmeden bazen arkadaşlarımıza, ailemize, bazen doğaya; canlılara kötü davranabiliyoruz. Aslında bizi de mutsuz kılan bu davranışları bile düzeltsek hayatımıza olumlu bir dokunuş yapmış oluruz. Biz mutlu olursak bu etrafımızda da olumlu bir etkileşime yol açacaktır.

Sonuç olarak görüyoruz ki bu hayatta yaptığımız küçük dokunuşlar, maddi karşılığı olsun veya olmasın bizi bir adım mutluluğa taşıyacak adımlardır.

Gülçin Ela TURNADERE 5/D

GÜZEL BİR DÜNYA

Hepimiz, güne koşuşturmaca ile başladığımız bir dünyada doğuverdik. Sabah, gün aydınlanmadan gözlerimizi açtık ve hayatın karmaşasında yer aldık. İlk başta bunu çok önemsemedim fakat bu kadar hızla dönen bir dünya anne ve babamın anlattığı gibi bir yer değildi. Onların yaşadığı çocukluk daha güzeldi. Saklambaç gibi oyunlar oynamaları veya ağaçtan meyve koparıp yemeleri, tüm bunlar kulağa çok hoş geliyordu ama yaşadığım dünyaya baktığımda bunlar hiçbir zaman olmamış gibi gözüküyordu. Halbuki ne kadar kısa süre içinde hepsini kaybetmişiz, haberimiz yokmuş.

Peki neydi bize bunları kaybettiren? Tabii ki bizlerdik. Tabii ki gereksiz hırslarımızdı. İnsanlar, bencillik içinde bir yaşamı seçmişler ve öyle bir hâle gelmişler ki ne aralarında dostluk kalmış ne de komşuluk. Para için yapılan haksızlıklara ne demeli? Peki ya çevreye zarar verenlere? Kendilerini düşünmekten uzaklaştıran teknoloji bağımlısı insanların hâli ise tam bir problem. Sanırım benim gibi düşünen insanların sayısı çok azaldı, tabii ki umutlar da ama çok iyi öğrendiğim bir şey var; bizler gelecek nesiller olarak aslında tüm bunların üstesinden gelebiliriz, sadece farkında olarak yaşamak, bencilce düşünmemek, toprağa, doğaya, hayvanlara kısacası yeryüzünde bulunan her şeye sahip çıkarak adım atmak. Bunlar zor şeyler değil, yeter ki biz isteyelim. Çünkü yaşlı ve yorgun çınar altında yaşayacak olan daha milyarlarca insan olacak ve en azından onların haklarına da saygı duymalıyız.

Keşke omuzlarımıza bu kadar yük bırakmasaydınız. Keşke bunlar için kafayı yormasaydık. Tıpkı sizin yaşadığınız gibi bir çocukluk yaşatsaydınız bizlere. Keşke bu kadar kördüğüm atılmış yeryüzünün düğümlerini çözmek zorunda kalmasaydık. Keşke hep birlikte bu kadar hızlı tüketmeseydik insanlığımızı, sevgimizi, neşemizi ama kimse merak etmesin. Biz geleceğin mimarı çocuklar, el ele vererek bize anlatılan dünyayı tekrar inşa edeceğiz. Yeter ki bize güvenin.

Elif KÖKTEN 6/A

HAYAL KUR, HAYATA DOKUN

Bugün dışarı çık ve hayata dokun.

Bir çiçeğe, bir dala, bir yaprağa, bir köpeğe, bir taşa dokun.Bak nasıl nefes alıyor hayat, her zerre ne kadar canlı, bak nasıl güzel dünya.

Her şeyi güzelleştireceğin yerde kal ve güzelliklere dokun, kokun sinsin. Yaşamın verdiği mutluluk hiçbir şeyle ölçülemez. Oturduğun villa, bindiğin pahalı araba, sınırsız alışveriş... Bunlar seni mutlu eder mi? Belki içinizden evet diyeceksiniz ama kesinlikle bunlar geçici.

Asıl mutluluk hayatı yaşamaktır, nefes almaktır. Yürüyemeyen engellinin hayalini kurduğu bacağa sahip olmak. Makineye bağlı yaşam savaşı veren bir çocuğun alamadığı nefesi olmak. Huzur evinde ölümü yalnız bekleyen bir yaşlının, yaşayamadığı hayatı yaşamak.

İşte hayata dokunmak tam da bu. Şükretmek.

Bu dünyadan bir çiçek tohumu ekmeden, bir çocuğu mutlu etmeden, bir fakiri doyurmadan göçüp gitme. İçindeki yaşam sevincini hiç kaybetme ve hayal kurmaktan asla vazgeçme.

Duru BOZACI 6/B

DOKUN HAYATA

Bazen yaşadığımız bir olay, izlediğimiz bir film, gördüğümüz bir şey veya okuduğumuz bir kitap, hayatımızı değiştirebilir. Zaman geçirmek için ya da bilgi sahibi olmak için okuduğumuz bir kitap bize farklı bir bakış açısı kazandırabilir. Tanımadığımız bir yazarın kaleminden dökülen kelimeler; duygularımızı, düşüncelerimizi, yaklaşımlarımızı değiştirebilir.

Bir de yazarın gözünden inceleyelim. Yazarların herhangi bir amaçla ,azdığı bir hikâye, roman, masal veya bilgilendirici bir metin başka bir insanın hayatına dokunabilir. Hayatın onlara öğrettikleri dersler, insanlara dair gözlemleri, farkındalıkları, bakış açıları bir kalem aracılığıyla onları hiç tanımayan insanlara ulaşabilir. Kim olduklarını bilmedikleri, belki de hiç tanışamayacakları insanların hayatına dokunarak paylaşırlar.

Hayat her birimize başkasına iyilik yapmak, yardım etmek için güzel fırsatlar sunar. Aslında günlük hayatta iletişime geçtiğimiz herhangi birinden az ya da çok etkileniriz. Birbirimizden farklı şeyler kazanırız. Yardım ettikçe, iyilik yaptıkça, destek oldukça başkalarının hayatına dokunduğumuz gibi kendi hayatımıza da bir şeyler katarız.

Derin ÇOŞUT 6/A

DOKUN HAYATA

İnsanların genel amacı mutlu olmaktır. Bazı insanlar mutluluk denilen şey, kendilerinden çok uzak bir varlık sanıp onu elde etme hayaliyle yaşarlar. Yaşamımız boyunca birçok sevindirici veya üzücü olayla karşılaşabiliriz.

Yaşadığımız üzücü ve sevindirici olaylar, hayata ve hayatımıza nasıl dokunacağımızı öğretir belki de. Hayatımızda amaç mutluluk ise insan; olaylara, davranışlara, konuşmalara önem vermeli ama bunu hayatında odak noktası yapmamalı. Herhangi bir şey yaşadığımızda düşünür, karar verir ve bir yol seçeriz. Bunun sonucunda bazen üzülür, bazen seviniriz. Bence üzüldüğümüzde başka ne kararlar verebileceğimizi düşünerek "Farklı bir dokunuş yapabilir miydim, sonunda daha farklı olabilir miydi?" diye kendimize dönmemiz gerekir. Bu durum hayatımızın her alanına yansıyabilir. Aile ilişkileri, arkadaşlık ilişkileri, okul, iş yeri gibi. Bazen bir yemek yaparız, onu tabağa koyarız ve sıradan bir yemektir o. Bazen de aynı yemeği farklı bir tabakta, farklı baharat ve yeşilliklerle süsler ve sunarız. Yaptığımız, yemeğe küçük bir dokunuştur ve beğeni yaratır. Bazen giyinir, süsleniriz ama bir şeyler tam olmaz. Saçımıza taktığımız bir toka veya kullandığımız bir aksesuar eksiği tamamlar. Bu tür dokunuşlar bizi de mutlu eder. Bu mantığı kavradığımız zaman düşüncelerimize bile farklı dokunuşlar yapabiliriz.

Her insan kendi içinde yaratıcıdır. Neye, nasıl dokunması gerektiğini hayatındaki tecrübelerinden öğrenmelidir. Bence, insanların bunu kavraması en güzel değerleri beraberinde getirir. Saygı, sevgi, anlayış ve barış.

Ece KALEMDAROĞLU 7/C

İncir Çiçeği

En güzel şeydir hayat. En büyük mutluluk, en zor sınavdır ve en kapsamlı eğitimi verendir bize. Kısaca anlatmak gerekirse ona kapıldığımız zaman en büyük yaşam zevkini insana verendir.

Peki nedir hayata dokunmak? Bir hayvanı sevmek mi, bir bitkiyi sulamak mı veya yaşamın iplerine sıkıca tutunmak mı? Bana kalırsa hayata tutunmak, yaşadığının farkına varmaktır. Her saniyeye bir anlam vermek, dünya denen ve biz insanların oldukça sıradan bulduğu ama aslında muhteşem olan bu gezegende var olduğunu anlamaktır.

Sadece kendi hayatına da dokunmaz insan. İsterse bir incir ağacına çiçek bile açtırabilir. Bir köpeğe iki ayağının üzerinde durmayı öğretebilir. Yeter ki sevsin, istesin ve hayatın ne kadar mucizevi olduğunu anlayıp ona emek versin.

Hani en güzel duygudur ya sevmek... O yüzden siz de sevin. Çiçekleri, böcekleri, hayvanları, insanları ve en önemlisi yaşamayı sevin. Hayatta yaşadığınız her güne, uyandığınız her bir sabaha bir altın kadar değer verin. Stefan Zweig'ın da dediği gibi: "Yeni doğacak güneşi mutlaka bekleyiniz."

Nehir GÖREN 7/B

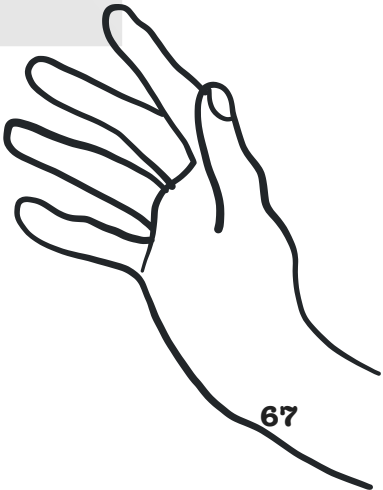
DOKUN HAYATA

İnsanlar bir şeylere dokunurlar ama bunu sadece somut şeylere dokunmak olarak nitelendirmemek gerekir. İnsanlar elle olmasa bile soyut şeylere de dokunur. İnsanların hayallerine, düşüncelerine belki de hayatına. Bazen ağzımızdan dökülen sözler, beynimizde karmaşık bir şekilde dolanan düşünceler çok değerlidir, bu düşünceler hayatı değiştirebilir. Başkalarının hayatını aydınlatabilir ve onun hayatına dokunabilir. Davranışlarımız, düşüncelerimiz, kararlarımız ve belki de hayallerimiz başkalarının hayatını bir ampul gibi aydınlatıp onun hayatına dokunabilir.

Her gün birçok insan başkasının hayatına dokunuyor, ona umut oluyor, bazen hayallerini gerçekleştiriyor. Ona yapılan bu iyiliğin karşılığında o da başkasına yardım ediyor. Bazen küçük bir yardım, hatta bazıları için yardım olarak nitelendirilemeyecek bir yardımda bulunuyor ama bu çok basit yardım başkasına ışık oluyor. Onun geleceğini aydınlatıp gururla geleceğe açılmaya, hayallerini gerçekleştirip başkasının hayatına dokunmaya teşvik ediyor. Her ne kadar insanlar birbirlerinin hayatına iyi bir şekilde dokunsa da onlara umut olsa da daha birçok hayat dokunulmayı bekliyor. Hayatında hiç ışık görmemiş, ışığı arayan, ışıkta özgürce koşmayı, ışığı takip ederek hayallerine ulaşmayı bekleyen bir sürü insan var hayatta. Dokunulmayı ve umudu tatmayı bekliyorlar. Karanlık yollardan bir elin çıkıp onlara dokunmasını, her anlamda yardımcı olmasını...

Hiç düşündünüz mü; şu an aklınızdan geçen düşüncelerin başkalarının hayatlarına dokunup onun hayatını iyi bir şekilde değiştirip belki de Dünya'nın geleceğini değiştirebileceğini? Çünkü düşünceler geleceğe açılan bir kapıdır, bir ışıktır. Size anlamsız gibi gelen düşünceler başkasının hayatına dokunur ve bazen geleceği yaratır, onu değiştirir. Bu neden ile insanlar bazen birinin onun hayatına dokunmasını bekler. Şu an nasıl düşüncelerimizle şekillenen, kalemime aktarıp yazıya döktüğüm bu yazı, başkasının hayatını değiştirebilirse bizin yaptığımız her şey başkasının hayatına dokunabilir. Hep beraber hayata dokunalım.

Su KARAALİ 5/B

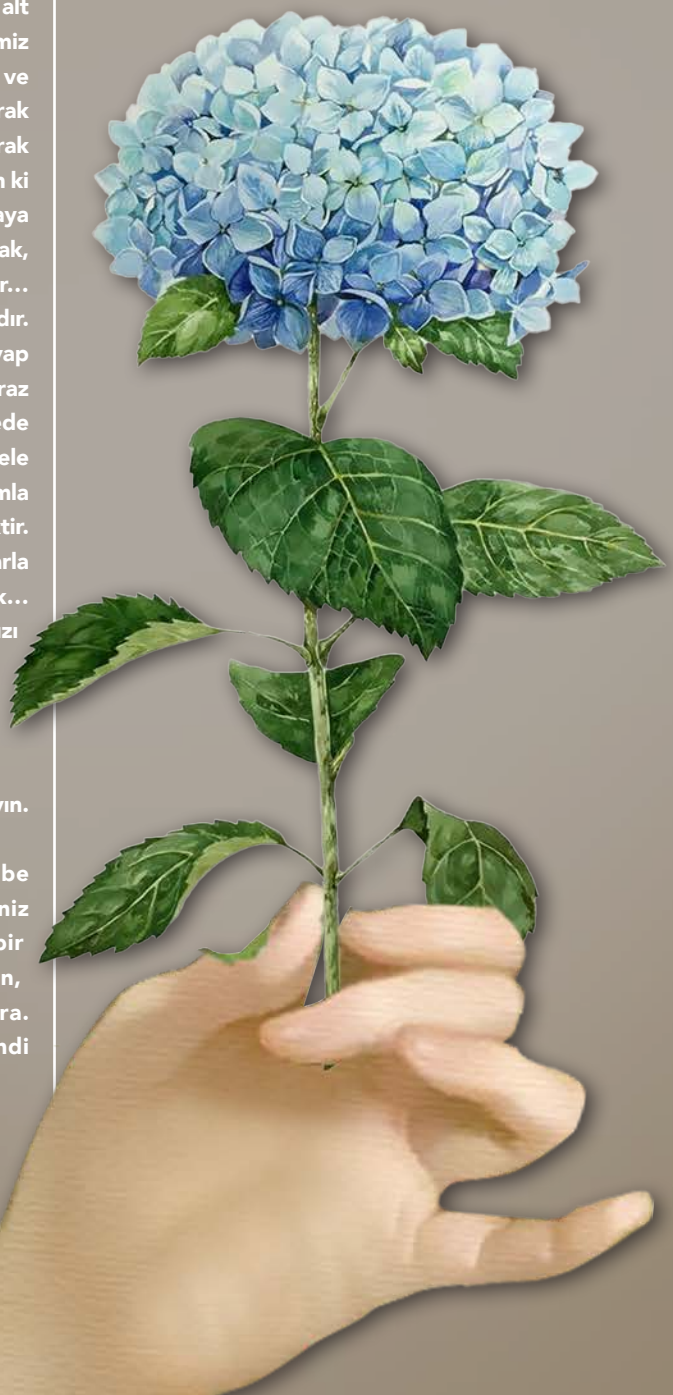
DOKUN HAYATA

Yaşanmışlar, yaşananlar, yaşanacaklar.

Hayat nedir? Bizim nefes aldığımız zaman dilimi mi? Yoksa hayat, doğruları ve yanlışları iyi kötü yollardan öğrendiğimiz, içinde emek ve mücadele barındıran garip bir döngü mü? Buna kimse kesin bir cevap veremez. Sebebi ise herkesin hayatının farklı olmasıdır. Önemli olan farklılıklarımızla beraber birbirimizin hayatına dokunabilmektir.

Dokunmak nedir diye bir sözlüğe bakarsanız eğer karşınıza yaklaşık dokuz tane farklı anlam çıkar. Çoğu, el sürmek ifadesinin alt başlıkları gibidir. Peki ya hayata dokunmak? Bununla kastettiğimiz tam olarak nedir? Hayatın inişlerini ve çıkışlarını, başarı ve başarısızlıklarımızı göz ardı etmeden, gerektiğinde gururlanarak gerektiğinde ise ders alarak bu uzun serüvenin tadını paylaşarak çıkartmaktır. Tabii ki hiçbir şey bir anda olamıyor maalesef. Diyelim ki kabullenmeyi öğrendiniz, bu defa sıra düzeltmek için plan yapmaya geldi. Çoğu kişinin hayat planı vardır. Bu hayata yararları ne olacak, nasıl gelişmeler sergileyecekler, hangi başarılarıyla anılacaklar... Yaşadığınız hayat ya da düzen planı sizin kişiliğinizi yansıtmalıdır. Özgün olmalıdır. Kıyaslama yapılamayacak bir plan sizin için cevap anahtarı gibi olabilir. Şimdi sıra harekete geçmekte ve bu kısım biraz karmaşık. Bir kelimeyle başlayacağım. "Abrakadabra" İbranicede bu ifade "Söylediği gibi oldu." anlamına gelir. Şimdi ise 4 harfi ele alalım "Abra" sadece 4 harf, peki ya her harfi farklı bir anlamla süslesek... "A", "Acknowledge" yani kabullenmek demektir. Orada olduğunuzu, hedeflerinizi ve isteklerinizi kabullenin, onlarla savaşmayın. "B", "Breath" nefes al anlamına gelir. Nefes almak... Nefes almak zihninizi korumaktan farklı olarak kan basıncınızı düşürebilir yani stres, kaygı ve gerginlik duygularını azaltan bir eylemdir. "R", "Relase", bırakmak demektir. İstemediğinizi ya da size uygun olmayanı bırakın. Negatif bir düşünce yapısıyla pozitif bir yaşam süremezsiniz. Son olarak "A", "Alıgend", hizalamak anlamına gelir. Duygularınızı, davranışlarınızı, benliğinizi hizalayın. Size daha uyumlu bir terim oluşturun. Sizi yansıtan bir terim...

Gerçekten deneyimlemek, görmek, yaşamak, bir tecrübe kazanmak istiyorsanız adım atın. Siz bir adım atarsanız hedefiniz size üç adım atacaktır. Sizi kısıtlayan, şüpheye düşüren bir durum veya etken olduğunda ''abra"yı hatırlayın. Kabul edin, nefes alın, bırakın ve hizalayın. Sonuç olarak abrakadabra. Sizin düşünceleriniz, sizin kişiliğiniz ve sizin hayatınız. Kendi hayatınıza kendiniz dokunun.

Deniz ÇELİK 8/C

KELEBEĞİN HAYATI

Çoğu insan, bir kelebeğin çok kısa yaşadığını bu yüzden de hayatı tadını çıkaramadığını düşünür ancak kelebekler çoğu canlıdan daha uzun süre yaşar. Çünkü hayat bir canlının doğumundan ölümüne kadar geçen süre değil, başka canlılara dokunup onları mutlu ettikleri süredir. Kelebekler de karşılaştıkları tüm canlıları etkileyerek yaşamlarını uzatırlar.

Siz de bir kelebek olduğunuzu düşünün. Kozadan çıktığınız anda ağaçları mest edeceksiniz, yolunuzun çakıştığı böcekleri gülümsetecek, çiçekleri büyüleyeceksiniz. Küçük çocukların, ki onlar sizin gözünüzde birer dev olacak, görmek için saatlerce beklediği büyüleyici masal kahramanlarından olacaksınız. O küçük bedeninizle devlerin kahramanı olmanın size yaşatacağı mutluluğu düşünün. Hayal edin köpeklerin hiç durmadan sizinle oynama çabalarını. İşte hayat bu anların uç uca eklenmesiyle elde edilen biletlerdir. Bu biletler sizi huzura ve mutluluğa götürecektir. En mükemmeli ise bu huzur ve mutluluğun seviyesinin biletlerin büyüklüğüyle doğru orantılı olmasıdır. Biletinizin açamayacağı mutluluk kapısı kalmadığını düşünün. Hayatınızın altın bileti, gülümsemenizin yanında bir başkasını gülümsetmenin de sebebi.

Baktığımızda ne kadar yaşadığımız mı önemli, neyi ne kadar yaşadığımız mı? Her zaman birilerine destek olabilmek değil mi amacımız? Destek oldukça artmaz mı kalbimizin sıcaklığı?

Her canlı geçirdiği süre içinde biletini büyütmeye, daha değerli kılmaya çalışır. Bu oldukça zor görünse bile unutulmamalıdır ki herkes masum bir kelebek fıtratıyla doğar.

Alya TUNCEL 8/B

Hayatın Kaldırımları

Halı dokuma atölyesinde bir kız, taburede oturuyor. Diğer kadınlar ile birlikte sessizce bir dokuma tezgâhından ipleri çekiyor. Gün doğumundan gün batımına çalışarak aynı halıyı üç yıldır dokuyor ve sadece yarısını bitirebilmiş. Simsiyah saçları düşmüş omuzlarına, gözlerinden okunuyor yaptığı işe olan bağlılığı. Taburelerde oturan kadınlar, eski bir geleneği icra ederek hayatlarını kazanıyorlar. Sabırla günün çoğunu, yılın çoğunu, dokuyarak geçiriyor; zanaatlarını üretiyorlar. Kilimlerin asıldığı odaya giriyorum. Binbir çeşit şekil ve renkle donatılmış ipekten geniş halılara, sürekli değişen görüntülerine çekiliyorum. Dört milyon düğüm, yedi yıllık emek.

Tek ampullü bir odada bir anne, ekmeği dört eşit parçaya bölüyor. Parçaları alarak ayağa kalkıyor. Yeni bir bombanın düşüş sesi ile zıplıyor yerinden. Parçalardan bir tanesi soğuk, ıslak betonla buluşuyor. Sığınaktaki çocuklar bekliyor, ölümü ve son ekmek parçalarını. Anne de farkında geride bırakılanların üç bavula sığmayacak kadar fazla olduğunun. Yine de "Ölecek miyiz anne?" sorularına umut ile cevap verecek gücü arıyor kendinde. Sığınağa giriyorum. Gerçeklik beni de çekiyor içine, havanın soğukluğu iliklerime işledikçe. Sönmüş binlerce bakış, yıkılmış hayatlar.

Bir çocuk, evine doğru ulaşan ayak izlerini takip ediyor. Silinmemişler sabah okula gittiğinden beri, yağmur yağmamış demek ki. Alnındaki çizgilerden anlaşılıyor taşıdığı sorumlulukların ağırlığı. Yağmur yağmadığında ne yemek ne su bulmak kolay oluyor bu mevsimde kuraklıktan. Kardeşleri kendini çok güçsüz hissediyor yemek yiyemeyince, kalkıp okula gitmek bile mümkün olmuyor bazen. Camdan içeri bakıyorum, uzun saatler çalışarak kazandığı paranın aldığı günlük öğün kuruluyor yer sofrasında. Bir gülüşme geliyor kulağıma birlikteliğin gücünü hatırlatırmışçasına. Küçük bir gülümseme, altında yatan sayısız kırgınlıklar.

Yürüyorum hayatın kaldırımlarında. Kim bu kimliği belirsiz kız; yıllarını, ömürlük hayallerini şaheserine taşıyan? Kim bu Ukraynalı anne, kendinde bulamadığı ümidi bir güneş gibi etrafına yaymaya çalışan? Kim bu Kenyalı çocuk, hayatın sorumluluğunu sırtına üstlenmiş usanmadan yürüyen? Halı dokuyan kız, Ukraynalı anne, Kenyalı çocuk, ben... Çok da farklı olamayız aslında. Bu dünyada binlerce nefes, sonsuz hayaller bütünüyüz biz insanlar olarak. Birbirimizden çok farklı gibi gözüksek de bir zincirin halkaları, dominonun taşları gibiyiz. Her şey küçük bir dokunuşla başlayacak.

Önce selam veriyorum o kıza. Kafasını kaldırıp bakıyor bana, buruk bir gülümseme ile. Bir konuşma başlatıyorum çekinerek. Sesi kulaklarımda bir ezgi gibi yayılıyor, işine olan tutkusu içimi ısıtıyor adeta. Çıkarken bırakmadan edemiyorum kapının önündeki komidine elimdeki kâğıt parçasını. Yaklaşan hayalleri kaplıyor sanki odayı. Devam ediyorum yürümeye. El uzatıyorum o anneye, avucumun içindeki diğer kâğıdı da ona veriyorum usulca. Yardım ediyorum ona ve daha birçok insana, ihtiyaçlarının dağıtılmasına. Değiştiremesem de hayatın onlara o anda sunduğu gerçekliği, görebiliyorum gözlerindeki ümidi. Bomba sesleri duruyor sanki. Sonra giriyorum o eve. Oturuyorum bağdaş kurarak sofralarına. Ben yemiyorum ama onlar getirdiğim onlarca çeşit yemeği yiyorlar afiyetle. O kadar odaklı, o kadar heyecanlılar ki fark etmiyorlar ceplerine sıkıştırdığım kâğıt parçalarını. Çıkarken yağmur yağmaya başlıyor aniden.

Dünya üzerinde binlerce hayat, binlerce hayal, binlerce hayal kırıklığı var. Bazen acımasız, bazen tatlı, bazen korkutucu, bazen de cesur bir yer dünya ama şu bir gerçek ki insanlar olarak ancak sevgi ve yardımlaşma ile taşıyabiliriz onu ileriye. Burada sıradaki jenerasyon olarak bize düşüyor bu çok önemli görev. Bu sebeple, şimdi size veriyorum avucumdaki son kağıdı "Güven bana, iyileştireceğiz bu dünyayı el ele. Hayat biziz, dokunacağız ona. Hadi gelin, beraber yürüyelim bu kaldırımlarda!"

Mina KAYA 8/D

Birlik Olmak

Bir ilkbahar gününde, öğle teneffüsüydü. Bütün çocuklar öğle yemeğini yemiş, bahçeye çıkmıştı. Okulun sakar kızı Beren de oyun oynamak ve ebe olmamak için hızlıca koşmaya başladı. Duvara elini koydu. Birkaç dakika geçti ve sonuncu olarak Kerem elini duvara koydu. Oyun kuralları şu şekildeydi: Duvara en son elini koyan ebe olur, ebe birini tutup on saniye beklerse o da ebe olur ve herkes ebe olana kadar oyun böyle devam eder. Kerem, sonuncu olarak duvara elini koyduğu için ebe olmuştu. Oyun başladı, herkes koşarak kaçmaya ve saklanmaya başladı.

Beren; çok koşmamak için spor salonunun merdivenlerinin biraz ötesinde olan, spor salonunun arkasına doğru çıkan taş merdivenlerin oradaki çalıların arkasına saklandı. Bir ses duydu. Duyduğu bu ses oyuncuların kahkaha sesleriydi. Kerem sporcu bir çocuktu bu yüzden hızlı hızlı herkesi ebelemeye başlıyordu. Beren bir anlığına onu ebelemeye geliyormuş sandı ama yanılmıştı. Bu sesi duyduğu gibi hızlıca merdivenlerden inmeye başladı. Tam aşağı iniyordu ki taş ayağına takıldı ve merdivenlerden yuvarlanmaya başladı. Yuvarlanmanın etkisiyle ayağında bir acı hissetti, canı çok acıdığı için ağlamaya başladı. "Kimse var mı?" diye ağlayarak titreyen bir sesle bağırıyordu. İlk bağırışında kimsecikler duymadı, ikinci bağırışında Kerem yanındaki ebe arkadaşlarına "Ne oldu?" diye sordu. Onlar ise "Bir şey yok, sanırım Beren düşmüş." dediler. Arkadaşları oyuna geri dönmüştü ki Kerem, Beren'e belki kötü bir şey olmuştur diye koşarak ağlama seslerini takip etti. Beren'in dizi yarılmış, kanlar içindeydi. Kerem onu öyle görünce hemen arkadaşlarını çağırdı. Kerem'in asıl panik yaptığı şey Beren'in bir hafta sonrasında at binicilik yarışmasının olmasıydı. Onu gördüklerinde hepsi birden yardım ederek Beren'i revire götürdüler. Revirdeki hemşire Beren'in yarasını temizledi, sargı bezi ile sardı. Ardından onu okuldan almaları için Beren'in ailesini aradılar. Kerem, Beren'in yanında refakatçi olarak kalmıştı. Arkadaşları ise sınıf öğretmenine haber vermek için sınıfa gidiyorlardı. Kerem biraz Beren'in yanında durdu. Sonra ders zili çaldı. Kerem Beren'in yanında kalmak istedi ama hemşire, ders zili çaldıktan beş dakika sonra onu derse gitmesi konusunda uyardı. Ders aralarında Beren'i ziyarete gidiyor, sonra derse geri dönüyordu. Öğleden sonra ikinci derste Beren'nin ailesi onu doktora götürmek için geldiler. Çantasını toplaması için tekerlekli sandalye ile Beren'i sınıfa götürdüler. Beren çantasını toplamış tam sınıftan çıkıyordu ki "Teşekkür ederim Kerem!" dedi. Kerem hafiften utanmıştı, yüzü kızardı ve yüzünde bir tebessüm vardı. Beren'in ailesi ile doktora gitti. Doktor, "Bir iki gün çok hareket etmesin." dedi. Beren'in derdi ise yarışmaydı. Doktor bacağı bir haftaya kadar iyileşip rahat hareket edebilirse yarışmaya katılabileceğini söylüyordu. Bir sonraki gün okula gittiğinde Kerem merak içindeydi. Beren bütün olup biteni Kerem'e anlattı. Kerem'in aklına bir fikir geldi. Sonuçta o da sporcuydu ve zaman zaman birçok küçük kaza yaşayabiliyordu. Aklındaki tek soru ''Acaba Beren ile teneffüslerde hafiften başlayarak egzersiz yaparlarsa Beren yarışmaya katılabilir miydi?" oldu. Beren'in doktorunun onayıyla egzersizleri yapmaya başladılar. Bir hafta boyunca Kerem burkulmalara iyi gelen hareketleri Beren ile yapmaya devam etti.

Yarışma sabahı gelmişti. Beren kendini çok iyi hissediyordu. Beren ailesi ile yarışmaya gitti ve bir baktı Kerem de orada. Tüm yaşananların ardından aslında Kerem'in destek olmasının ne kadar iyi geldiğini düşündü. Artık yarışmanın sonucunu merak etmiyor, hayatında edindiği kurduğu arkadaşlıkların ne kadar kuvvetli olduğunu hissediyordu.

Tuana YILDIRIM 8/D

Dokun Ağaca

Hayat bir ağaca benzer. Sonbahar ve kış aylarında kötü dönemlerde yapraklarını döker. Bu da o ağacın daha da güçlenerek ayağa kalkmasını sağlar. Tıpkı insanlar gibi. Yaz ve ilkbahar aylarında ise çiçeklerini açar ve insanların temel ihtiyaçlarını karşılar. Bunu da insanların iyi dönemlerine benzetebiliriz. Bizim de bir yanımız yaprak döker ama bir yanımız bahardır. Hiç bir ağacın insan hayatına dokunabileceğini düşündünüz mü? Verdiği meyveler, yolda kalmış ve açlıktan ölmek üzere olan birini doyurur ve belki de o kişinin evine dönebilmesini sağlar. Bir hayat, insan için ne büyük nimet değil mi?

İnsanlar da toplum içinde birbirlerinin hayatına dokunan pek çok şeyi fark etmeden de olsa yapar. Bu, bazıları için küçük bir şey olsa bile bazıları için inanılmazdır. Size çok basit gelen şeyler bazı insanlar için ulaşılmaz imkânlar olabilir. Mendil satan bir kadın düşünün, belki siz o mendili almak zorunda değilsiniz ama o kadın bunu satmak zorunda. O mendili aldığınız an hayatına dokunmuş olmaz mıyız onun? Kadının gözündeki mutluluk parıltısı işlemez mi içimize? Bu, sadece biz insanlar için de geçerli değildir. Bizler sokakta aç, susuz, üşüyen bir hayvana da; kurumuş, yapraklarını döken bir ağacın da hayatına dokunabiliriz. Büyüklerimiz, sağlıklı yaşadığımız ve iyi bir insan olduğumuzu görerek, gerçekten görerek bundan gururlanır ve biz onların da hayatına dokunmuş oluruz. Aslında varlığımızla dâhi bir domino taşı gibiyiz. Bir kişinin yaptığı ya da yapacağı kötülükleri engellemek, gelecekte iyi bir insan olmasını sağlamak, düzenli hayat yaşamasına vesile olmak bile dokunmaktır hayata. Ağacı filizlendirmek, insanı filizlendirmek...

Hayatı ağaca benzetmiştik. Ağacımızı sularsak, budarsak, onunla ilgilenirsek her zaman ağacımızdan parlak ve güzel meyveler toplarız. Bunu yapıp yapmamak bizim elimizde. Kelebek etkisini hayatın her anlamında yaratacak olan bizleriz.

Mısra Helen TAŞKAN 8/B

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

ANAOKULU
İLKOKUL
ORTAOKUL
ANADOLU LİSESİ
FEN LİSESİ

ALKEV ÖZEL OKULLARI
Alkent 2000 Mahallesi
Mehmet Yeşilgül Caddesi No. 7
34500 Büyükçekmece / İstanbul

0 212 886 88 40
e-mail: info@alkev.k12.tr

www.alkev.k12.tr

ALKEV Özel Okulları

Deutsches Sprachdiplom der Kultusministerkonferenz